

சிவமயம்

சுவாமிநாதர்

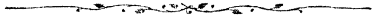
திருத்தேவையேனுந்திருவிராமேச்சுரத்தைச்சார்ந்த

பாட்பன்.

மீமக் - குமாருருதாசுவாமிகளருளிச் செய்த

உக - வது,

ஜீவயாதவனையக்குறித்தவியாசம்

First Edition 400—Copies.

இது,

விநிதாசலம்:

தியாகராஜ கவிராயர் குமாரர்

பி. கலியாணசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள். பி. ஏ.

இயற்றிய வுரையுடன்

திருவளந்தட்டம்:

ந. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களால்

சென்னைப் பண்டிதமித்திர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

1906.

இதன் விலை அரை—12.

அனேக சுருதிஸ்மிருதி
 புரானேதிகாசாதி பிரமாண சூபமாகவுள்ள
 இவ்வியாச மூலத்திலுட, உரையிலும் பெயரோடு காட்டப்பட்ட

பிரமாண நூல்களாவன

சுருதி வாக்கியம்.

நிராலம்போபநிஷத்து.

மண்டல்ப் பிராக்ஷரமடேணைப

[நிஷத்து.

சாண்டி ஸ்யோபநிஷத்து.

வராகோபநிஷத்து.

கர்ப்போபநிஷத்து முதலியன.

சைவசித்தாந்த நூல்கள். (பர

மேச்வர ப்ரோத்தமாகிய ஆக
 மாந்த சாஸ்திரம்)

சிவஞான சித்தியார்.

சிவதருமோத்தரம். (உபாகமம்)

தேனிகாலோத்தரம். (உபாகமம்)

கௌளம் யாமளம் முதலிய ஆக

மங்கள். (மாநாடசித்தர் நூல்
 கள்)

மநுஸ்மிருதி.

பராசரஸ்மிருதி.

இலிங்கபுராணம்.

சைவபுராணம். (ஞானசங்கிதை)

பாத்ம புராணம். (சிவகீதை)

கருட புராணம்.

கந்த புராணம்.

காஞ்சிப் புராணம்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

சூதசங்கிதை.

காசிகண்டம்.

வியாசபாரதம். (வடமொழி)

பெரியபுராணத்தில்,—

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

[புராணம்,

கண்ணப்பநாயனார் புராணம்,

சாக்கியநாயனார் புராணம்,

அதிபத்தநாயனார் புராணம்,

சிறுத்தொண்ட நாயனார்

[புராணம்.

அரிச்சந்திர புராணம்.

திருக்குறள். (திருவள்ளுவப்

பயன்)

கொன்றைவேந்தன்.

பிங்கலந்தை.

சேந்தன் நிவாகரம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

[தேவாரம்.

சந்திரமூர்த்தி சுவாமிகள்

[தேவாரம்.

பட்டினத்தடிகள் பாடல்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

சித்தாந்தப் பிரகாசிகை.

பஞ்சாதிசார விளக்கம்.

(ரீவக) சிந்தாமணி.

இவ் வியாசத்திலுள்ள மூலச் செய்யுள்களையும், [ ] இவ்வித பகரவளைவுகளி லடங்கிய வற்றையும், அடியிற் கோட்டிற்குக் கீழி டப்பட்ட குறிப்புகளையும், மூடர்வாதனம்ஸத்தி லிடப்பட்ட அவ தாரிகைகளையும் படி.யாமல் மற்றவைகளைத் தொடர்ந்து படித்தால், வசன நூலாகவே முற்றுதுமானு இந்நூற் பொழிப்புரை யமைந்த படி காண்க.

உக - வது

ஜீவயாதவனாயக்குறித்தவியாசம் முலமுமுரையும்.

பாரியம்.

காப்பு.

ஒருவகரீப நேர்சைச்சிந்தியல்வென்பா.

நீர்கொண்ட பொற்பாநா கத்திலுறை நீளயிற்கைச்
சீர்கொண்ட தேவண்ணல் சேரநடா—நேர்கொண்ட
நாரகேரீண்டிந் நூலகாக்க நன்கு.

பொழிப்புரை

சகல புலனாகட்கும் ஆகாமாயிருக்கும் நன்மையைக் கொண்டதாய்
ஹேமப்பிரகாசத்தைக் கொண்டதாய்ச் சிவயோகிகட்குண்டாகுந் சிவாது
பவததில் வெளிப்படு மியல்பினதாயுள்ள பரவெளியினகண் வீற்றிருக்கும்
நீண்ட வேலாயுத்ததைத் தாய்கியவாகியும், சகல தேவதைகளின் சிறப்புந்
தஞ்சிறப்பேயாகக் கொண்டவராகியும் விளங்காநின்ற துறப்பிரஹ்மநீதி
எருளானது பொலிவையுடையகாண்டிருக்கும் அன்பின் விசேஷத்தினை, இவ்
வியாசம் இடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நனுகுக்க காங்குந்நன்மை
யுடையதாகுக.

(மற்றொருவகை) நீர்வளமு மழகும் வாய்ந்த பரநாகமெனும் சிவயோகிகட்கு
கிரியில் வீற்றிருப்பவராயும், நெடிய வேற்படையைச் சிவயோகிகட்குண்டாகுந்
சிறப்புடையராயும் விளங்காநின்ற கப்பிரஹ்மநீதிநடவுடையவராயும்,
அவரண்ணலாம் விநாயகமீத்தியினதநளும், பொலிவுற்றிருக்கும் அன்பின்
விசேடத்தினால் இவ்வியாச மிடையூறின்றி யினிது முடியுமாறு நனுகாக்
குந் தன்மை யுடையன வாருக. [வியாசம்=விரிவு.]

கடவுள் வணக்கம்.

கலிவிரூத்தம்

சூளி சாகன் றொகாவந ணடியிப

பூநில யாவரும் புநதிசெய் துய்யவே

சீவ யாதணை செபு வியாசநற்

பாவி லோதமுன் றேணைப் பழிச்சுவாம்.

இயல்பாகவே பாச மில்பொருளாயச சிற்பநகெளிநகேதார்க்கு எங்கும் வெளிப்படுவாயுள்ள விசாகப்பெருமானா ச நிரவருளை முன்னிட்டகொண்ட இவ்வுலகினா யாவரும் தீவஹிமசையை நீக்கி யிருந்து அக்காரணதாரத சருவ வியாபகனாகிய சநுவேகாணைக் கண்டுகளிக்கும் பெருவாழ்வதை நருவாதாகிய கொல்லாவிதழ்தைக் கடைப்பிடித் துய்யுமாறு, சிரத்தையுடன் பாசிரத்திய இந்நூலைப் படியியருபமாகக் கூறப்புகுநாயாம, எகசாரியமும் இடைபுறின்றி முடியுமாறு சிவியுப்படுகு சிறப்பினாகிய ஹேமடலாணையாகுளாம

(உ)

என்று மெய்யித யத்தினி லின்புற

நின்று நிதத பரானந்த நீட்டிடு

மன்ற லங்குவ னைத்தொடை மார்புடைக்

சுவ்றெ றிந்தவென் காணைக்கை கூப்புவாம்.

எவ்வால், சம யாந் சிறக்கமடையா ணமையாகவே தஹராகாசத்தின்கண் வீற்றிருந்து நி, நிதியமான சிவானந்த, ததைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஹசனையும் அமுதம் வாயந், செங்கழுநீர் மாலையணிந்த மார்பினராகியும், கிள்ளொசுகிரியைப் பிளக்குமபடி பியோங்கிக்கப்பட்ட வேலாயுதத்தை உசுர, தில் ஶாங்கியவராயுமிருக்குத் திருந்தணிகை முருக்கடவுளை யஞ்சலிப்பாம

[துவனையெழுந் செங்கழுநீர்மலை — திருத்தணிகை முருக்ககடவுட் றேயுரி யாகவின், இயாகு அது நலம் வருவிக்ரப்பட்டது]

(க)

கவியாக்கிய காரணம்.

எழுநீர்க்கழ்நெடிலடியா சிரியவிரூத்தம்.

அணிகிறைநதமுதுகேரளத்திருவனந்தமா புரவிருக்கையான் மணிநிறைநதவரகங்கையங்குலம்விளங்கவந்தநறுமாலையான் பணிநிறைந்தநரசிங்கமூர்த்திதவபாலனாகிமுருகற்பணி குணநிறைநதவொருகப்ரமண்யனதுவேண்டுகோட்படியின்றதால்.

எல்லா அமுதமுடையதாகியும் புராதனமானதாகியுமிருக்குக் கேரண சேசுர, ஶேசுரண ணுள்ள ஶுன திருவனந்தபுரத்தையே தனக்கு வாசஸ்தான

மாகக் கொண்டோனாகியும், முடி துருகணிறைநந்த ஆகாசகலகையின் துருவம்
 விளங்க வேளாள மரபிலுதித்தங் நற்குணமுடையோனாகியும், சிவந்தொண்டு
 மேற்கொண்டோனாகியு மிருந்த நரசிங்கமூர்த்த சிப்பினையின் தம்பலப்பு
 சிரனாகி முருகக்கடவுளை (மனமொழி மெய்களால்) வணங்குந் குணசம்பன
 னனான சுப்பிரமணியபிள்ளையினது யோனிடெனா ளங்கிளித்து வசனரூப
 மாயிருந்த இவ்வியாசமானது கவியாகுசுப்பிட்டது. (ச)

நூல்வரலாறும், ஆசகியோன்பெயரும்.

எண்சீர்க்கழிநெடி லடிபாசிரியவிநந்தர்

தவநானக் குமரகுரு தாசு வென்பான்
 நண்ணளியிற்றி நிழ்வசன மாகச் செய்து
 சிவநான தேசிகநூ றனிலே பாவது
 திறங்கூறு பிருபததொன் முமனி யாசத்
 திவர்சீடன் வினாமுடர் வாதிற் காரா
 னிறுத்தமொழி களையேசென, வெய்யு வாகப்
 பவநூறக் குமரகுரு தாசன் றானே
 பாடினனற் குருபரணைப் பழிசசி மாதோ.

பவமும் ஞானமுமே பொருளாகக் கொண்டு துமிதநுதாசகவாய்க்
 னெனுஞ் சிறப்புப் பெயாபெற்ற இவ் நூலாசிரியர், வேகமுதலிய விததைக்
 ளிலும், ("ஒன்றாக கல்வது கொல்லாமை" எனத்) திருவள்ளுவப்பயனி
 ளும், மற்றை மாண்புடைய நூல்களிலுங் கூறியுள்ள கொல்லாவிடத்ததை
 யறுஷ்டித்து யாவரு முய்யவேண்டுமெனும் கருணையுடனானே யருளிச்செ
 ய்த இவ்விரத்ததோடு அனேக விஷயங்களை ஆயிரவினாவுத்தாங்கனாய முப்
 பத்திரிண்டு வ்யாசங்களாய் நின்று விளக்குபாய்த் தாழிழிற் கருதிய ரூபமா
 கச்செய்துள்ள சிவநானேகிகமெனும் பெருநூலிற் பாஷுத்திறம்பகரும்
 இருபததொன்றும் வியாசத்தி வடநாகியிருக்குஞ் சீடனின் றயபத துகான்கு
 வீகைக்கும், பன்னிரண்டு மூடாவாதங்கட்கும் ஆசிரியருரைத்த நியாய
 மொழிகளையே அழகிய செய்யுளாகப் பவததுன்பினைக் கெடுகருந் தகைமை
 வாய்ந்த மேற்குறித்த கத்தியருபதைச்செய்த ஆசிரியரே தம்முடைய
 ஞானசாரியரைத் துதித்துப் பத்தியருபாராகப் பாடியருளினார் (ரு)

பாடிய ருற்றிற்று.

புலி ல்.

க-வது குருசீடசம்வாதம்.

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பின்னை நாட் குதர்க்கி யென்னும் பெயரினான் குருவை நோக்கி
யின்னில விலகிற் சீவ யாதனை யெனவே கூறு
தன்மையை விளம்பு கென்று தாள்பணிந திடவா ரன்பி
ன்னென்றி வித்யா ரண்ய நற்குரு நவிலு மன்னே.

மறநான் (விஷயப்பிரியனாகி) துநீர்க்கியெனும் பெயருடைச்சீடன்
தன் குருவைநோக்கி, இல்லெனும் மனைகளோடுகூடிய நிலவுலகில் ஜீவியா
நனையென்று கூறப்படுவதன் சொற்பத்தை அமையேனுக்கு விளங்குகூற
வேண்டிமென்று அவருடைய திருவடிகளை வணங்க, அருமையான ஜீவகாரு
ண்ய வொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்ட விநாயாரண்யரெனு நாமதேயம்
வாய்ந்த அந்தக் குருசீரேஷ்டா கூறலான் ஞாடங்கினர் (க)

பகத்துவத் தொறுவன் ஞானப் பண்புடை யெதனை யேலு
நசித்திட வடித்தல் பிழை நணுகிடக் கிறல் கொய்தல்
விசித்திட லாதி கூறுந விதமொலா மதுவே யென்னு
விசைத்தனை தேட்ட சீட னியர்ப்புவா விதனை மாதோ.

பகத்துவம் வாய்ந்த சீவகூட்டங்களில் அறியுந் தன்மையுள்ள எச்
சீவனையாது சாகுமபடி யடித்தல், துக்கமடையும்படி கிறுத்தல், அதுததல்,
கயிற்றாவிதகக்கட்டுதல் முதலியவாகக்கூறம் பலவகைச் செயலெல்லாம்
அச்சியாதனையே மாமென்று ஆசிரியா சொன்னார். அதனைக் கேட்ட சீடன்,
இனிவருமாறு ஆகேகூப்பிப்பானாயினை. (உ)

நிமித்தத்தில் லாபல் வீணை யிழைத்தரு னேரி றுன்ப
நிமித்திர மாக நாமே லதிகினங் கூரு மொன்றை
யிழைக்குமுன் கோறல் சொன்ன யாதனை யாமோ வேசில்
கமப்பத வடிகே னென்று சொல்லின னடிகள் சாற்றுமீ.

யாதொரு மாணமுமின்றி (நாந்மித்தமாக) வீணை நிகரற்ற துன்ப
முண்டாபுமபடி மேற்குறித்த செயல்களைச் செய்வதுதான் சீவயாதனையா
மேயனதிர சினேகபாவத்தைவிட்டு மிகக் கோபாவேசத்துடன் நம்மீது
வருகின்ற ஜெநதுவை இமைகொட்டு முன்னர்க் கொல்லுதல் முன்சொ
ன்ன சீவயாதனையாமோ? தாமரை மலர்போன்றிருக்கும் மாசற்ற பாதங்
கையுடைய ஆசிரியரேயென, ஆசிரியர் விடைகூறத் தொடங்கினர். (ங)

(7011)

அன்னதுள் ஞானருந் தன்னைக் காக்ககல் லறிவொன் றுள்ளான்
நன்னொடு தனக்குக் துன்பந் தரவரு முயிர்க்கு மாண்டோ
ரின்னலெய் தாது காக்கு மியல்பின ளுவ னன்றிப்
பன்னிய கொலைசெய் யான்காண் பரவுது மின்னுங் கேட்டி.

அவ்வாறு யாதொருபிராணி கோபாலேசத்தோடு தன்மீது வருதலை
யறிந்து தன்னைக்காத்துக்கொள்ள நல்லறிவொன் றுள்ளவன், அந்நான்
தன்னைக் காத்துக்கொள்வதோடு அநத ஜெந்துவுக்கும் எவ்வகையுறு முண்
டாகாதபடி காக்குத்தன்மையனவனன்றி மேற்கூறிய கொலையினைச் செய்
யான். இன்னும் அதுபற்றிக் கூறுவோங் கேட்பாயாக (ச)

புல்லொை பலர்ச காயம பொருந்தின னேனு மங்ஙன்
வல்லவன் போல்வெ குண்டு வன்னிவீழ் சருகு போல்வன்
சொல்லிய நேரோ ரென்று சொற்றனன் கேட்ட சீட
னல்லதிங் கொருவ னுண்ணு நலனுறச் சவட்டி னென்னை,

என்றனன் பொலந றுந்தா ரிலையிற் குகற்போற் றைய
னன்றல வதுவு மெவ்வா ரென்னின்வாய் நாசி கண்கா
தொன்றிய வுடபபு தானே யுனக்குள ததற்கு முண்டு
துன்றுணர் வயிருக் காசத் துன்புக டோன்று மாயின்,

துடிதுடிப் பருதோ சற்றேற தொனித்தழல் சற்றேற நெஞ்சக்
கடிதனக் களவு முண்டோ கண்டிடு நாமிப் பொல்லச்
செடியினைப் புரித னல்ல தீபத்தோ டொருக வத்துள்
ளடியொடு விழுத லொக்கு மாதலா லுதவா தீதே.

அவ்விடத்தே அற்பன் பலருடைய சகாயமுடையனும் அவன் சம
ர்த்தன்போற் கோபித்து, நெருப்பில் வீழ்ந்து நாசமடையுஞ் சருகொத்துத்
தன்கேட்டைத் தானே தேறிலோனானன்றி வேறாகான். இப்போது கூறி
யவற்றை நன்கறிந்து கொள்ளக் கடவாயென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்ட
சீடன் அதுசரியே, ஆயினுமொருவன் பரிவேதனை தீர்க்கும் புண்ணியம்
பொருத்தப் பிறவுயிரைக் கொலைசெய்தா லெனனை? (ஊ)

என்று வினவினன். அதுகேட்ட, பொன்னெனத்திகழு நலமலாலை
யணிந்த வேற்படையுடைக் துதப்பெருயானைப் புகழ்ந்தாய்புக குருவானவர்,
புசிப்பதற்காகச் செய்யுகொலையும் நற்காரியமன்று. எவ்வாறென்னின்,
“யாய் நாசி கண் காது உடம்பு முசுவியவற்றோடு கூடிய தேகமெப்படி
யுனக்குளதோ அப்படியே அதற்கு முளதாகையால்” உணர்ச்சியுடன்கூடிய
பிராணிக்கு ஊழ்சை யுண்டாகுமாயின்,— (க)

ஐயோ! தடிநடிப்பும பெருங்குரலிட் டழுதலுஞ் சிறுவரைபோ' னெஞ்சு பதைபதைத்தலுக்கு அனவுமுண்டா' காண்பாயாக. நாமிப் பெர்ல்காத தீச்செயலிச செய்வது ஓங்கியெரியுந் தீபத்தோடு ஒருகிணத்தில் எல்லா நலமுபட்கட விழுதலொகும். ஆதலால் இது தகாதகாரியமே. (எ)

இன்னுமிக் கோற னல்லா ரிசைத்தசம் மதமு மன்று முன்னவ னான வீசன் மொழிந்தசம் மதமு மன்று தன்னைகே ருருவே கண்டுந் தடிந்துனால் பாவம் பாவ . மின்னலீ நரகஞ் சேர்தற் கிதையலால் வேறே வேண்டும்.

மேலும், இக்கொலை செய்யத்தக்க தென்று ஆபீசர்களால் விசிககப் பட்ட காரியமுமன்று. முன்னேனாகியும் அந் பரமபதனாகிய மிருக்கும் ஈரஸ் விசிககப்பட்டது மன்று. (எவ்வகையானும்) பிறிதொன்றனுடல் தன்னுடலொத்திருப்பதை நேரே பார்த்தும் அதைச் சேதித்துண்டல் பாவமே! பாவமே!! துக்கத்தைப் பயக்கும் நரகத்திற் சோதற்கு சதன்றி வேறொரு பாவமும வேண்டுமோ! (அ)

ஆயெனைக் கழறி னானிவ் வகிலமுட் டனதாயுட்கா யீயிர தவண்டி யென்று மிலையெனி னுயிரைத் தேய்க்குந் தீயவு லோபி யாவை யென்றுநந் தூலே செப்பு மாயுமிவ் வாரே பல்லோ ரறையுரைக் களவு மின்றே.

இதனை ஆய்ந்தறிவாயாக வெணககூர்னா இவ்வுலகத்தில் தனதாயுளுக் காக அதாவது தான் பிழைத்திருக்கும்படி பசிரோய்க்கு உரிய வட்டரலோ பேதமான உணவினைக் கொடுப்பாயாக இல்லாவிடின தீன்பிராணனைத் தானே நாசனடலில் நாசஞ்செய்யுங் கொடிய உலோபியாகிய பாவியாவை யென்று உட்கள் சமயநூலேகூறும் இப்படியே சான்றி விசாரஞ்செய்த பெரியோர் பலருங் கூறுகுகூற்றுக்கு மளவிலை. (க)

ஆதலி னொருவன் றன்னை யன்புடன் வளர்ப்ப தற்கா யாதொரு பிராணி கொல்லல் யாங்குணம் பாவ மாகு மோதுக வென்று சீட னேதிட வித்யா ரண்ய போதக னும்வி லேக பூரணன் புகற லுற்றான்.

ஆகையால், ஒருவன் தனது தேஹந்தை வளர்ப்பதற்காக யாதொரு ஜெந்துவைக் கொல்லுவதானது எந்த நியாயத்தாற் பாவமாகும்? சமாதானக கூறவேண்டுமென்று சீடன்கூற, வித்யாரண்யராகிய விவேகபூரணசாரியர் விடைகூறலாயினர். (க0)

கிடனைக்கலிப்பா.

சொன்ன வண்ணம் புலால் புசித் தன்றியுட் டோன்று குக்கிவெந் தீயடங் காதென

வுன்ன வுந்தொக் குடல்வள ராதென
 வுன்க வுஞ்சிறி தேனு நியாயநின்
 றன்ன முண்ணிந்த நாட்டி லனேகர்க
 ளசுத்த வுலக ராதிலை காய்க்கறி
 தன்னும வித்து நறும்பழமேநனி
 துய்த்து வாழ்தலெல் லாரு மறிந்ததே.

நீ சொல்லியபடி யூணுணவு கொண்டாலன்றி வயிற்றிலுண்டாகும் பசியாகிய கொடுந்தீயானது தணியாதென நினைக்கவும், தோற்பீபார்வையோடு கூடிய வுடல்வளராதென வெண்ணவஞ் சிறிதேனு நியாயமேயிலை. உல்கென்னையெனின், “ பெரும்பான்மையாக அன்னத்தையே ஆகாரமாகக் கொள்ளு மிந்நாட்டிற் பாவத்திற்குப் பயந்த கிருதகிருதநியர்களாகிய அனேகர் — தானு மசுத்தமாகித் தன்னை யுண்போரையு மசுத்தராகச் செய்யுந் தன்மைத்தாகிய ஊனப் பசிமாமல் இலைகறி, காய்க்கறி, எய்குங்கிடைகரும் வித்துக்களாகிய தானியங்கன, வாசனையுள்ள பழமிகவகையே மிகவும் பசித்து உடலோமபி யிருத்தல் எல்லோரும் பிரதநியகூழமாகக் கண்டதேயாம் ”

(௬௧)

அவரு டம்பினி லேவனப் பிலையோ
 வவரி டத்தி லருமபல மில்லையோ
 வவரு டம்பினுக் கேசரை யெய்துமோ
 வவரு டற்குய ராயுளஃ குங்கொலோ
 வவரி டத்துய ராண்டன்மை குன்றுமோ
 வவரு ருப்பெறு சந்ததி மங்குமோ
 வவர்பு சிப்பினி லின்சுவை யோவுமோ
 வவர கத்தில் விவேகமின் றோசொலாய்.

புலால் பசித்தலை நீக்கியிருப்போர் தேகத்தில் அழகில்லையோ? அவாபால் அருமையாகிய தேகபலமில்லையோ? அவருடம்புக்கே நரைதோன்றுமோ? அவருக்கு உயர்வாகிய ஆயுள் குறையுமோ? அவரிடத்திற் புருடத்தன்மை கெடுமோ? அவரவயவ ஒற்றுமைபெற்ற பிள்ளைகள் நசிககுமோ? அவர் கொள்ளும் ஆகாரத்தில் இனியசுவையிராதோ? அவரிடத்தில் விவேகமிராது? கூறுவாயாக.

(௬௨)

யாது மோர்குறை வின்மையி னூன்கொடே
 யாக்கை யோம்பிட வேண்டுமென் றேசொல
 லேத மாமுயிர் மேற்றயை வைத்தசை
 , வேயு மூச்சுதி சம்மற்றவத்துவை

யாத ரத்துடனேயுண்டு வெம்பசி
 யடங்கச செய்தலகட்டாய மெனவொரு
 நீதமான வருத்தம பணிக்கொள
 நிலத்தில் வாழியர் மாந்தர் விவேகமே.

இவ்வீதம் ஊனுண்ணாதாரிடத்தில் ஓர் குறைவு காணப்படாமையால், மாமிசத்தையுட்கொண்டே யுடலைக்காததல் இன்றியமையாமையென்றல் பிரத்தியக்ஷ நியாய விரோதமெனுகு குற்றமாம். ஆகையால் பிராணிகளின் மேற் காருண்யம் வைத்தாச் சாததன்மை பொருந்தும் பிராணன், உதிர மெனு மிவைகளில்லாது, பதார்த்தங்களை விருப்புடனே புசித்துக் கொடிய பசி தணித்தலை அவசியஞ் செய்தல்வேண்டுமெனும் நீதமான அருத்தத்தை யே “ஆயுளுக்காக வுணவைக்கொடு” எனும் அந்நூல் வாககியங்கட்குச் செய்துகொள்ளல், இப்புமியில் வாழும் தருமாதஷ்டானாததிற் சிறந்த மனிதரின் விவேகத்தாலாய பயனும் (கக)

இவ்வி தங்குரு சொற்றதைக் கேட்டவ
 னினிய தேறன் மொழித்துவர் வாயுளா
 யவவி தஞ்சொல் லுயிர்ப்பில் பதார்த்தமே
 யருந்து வேர்க்கதி வல்லமை யில்லையென்
 றெவ்வு ஞாயத்திற் காட்டுகின் றேனவர்க்
 குவணி யாதிபல் லாயுத மேகொடு
 தெவ்வர் சூழ்நதிடு போரிடை யாற்றலில்
 செய்கை யேயிது மெய்யெனச் செப்பினான்.

இப்படிக் குருகூறியவற்றைக் கேட்ட சீடனானவன், இனிய தேன் போன்ற மதுமொழிகளைத் தருஉஞ் சிவந்த வாயுடைப பரமாசாரியரே! அவ்வாறு தாங்கள் கூறிய பிராணன் முதலிய வற்றோடு கூடாத பதார்த்தமே யருந்துவோர்க்குச் செளரியததன்மை யில்லையென்பதைப் பொருந்து நியாயவழிக் காட்டுகின்றேன் அதாவது — அன்னோர்க்கு யான் முதலிய ஆயுதங்களையெந்தி மாற்றலர் கூடியிருக்கும் யுத்தங்களத்திற் சமர்செய்யுந் தன்மை யில்லாமையேயாம். இது சத்தியமெனக் கூறினன். (கச)

இல்லை யில்லையிந் நாட்டிலு முத்தர
 வெல்லைக் குள்ளும் புலானுக ராதவர்
 நல்ல வீரர்க ளாயிருக் கின்றனர்
 ஞாட்பின் மிக்கவர் பூர்வம் விளக்கியே
 சொல்ல ணங்கிதி காசத்தி லேவருந்
 துரோண னும்பூ சன்பரித் தாமனும்

வெல்லும் வீரம் படைக்கப் புலால்சொரி
விடக்கெண் மா முமு முண்டன ரோசொலாய்.

இல்லை, இல்லை இப்பகுதிணதேசத்திலும் வடநாட்டிலும் புலாலுணை
ஊதவர்கள் இப்போதும் எல்லவீரர்களாக விருக்கினராகள். போர்களுந்
திற் சிறத்தவீரர்களாக முற்காலத் திருந்தோரின் சரிதங்களை விளக்கக்
கூறுந் தெய்வீகம் பொருக்கிய இக்காசத்திலே புகழ்நூல் கூறப்படுகின்ற
துரோணசாரியரும், பாசராமரும் அகவந்தீரமநுநீ சத்தருக்களைப் புறந்
காணும் வீரத்தைப்பெறத் தூக்கசந்தம வீசும் ஊனை எள்ளளவேனும் உண்
டனரோ? கூறுவாயாக (36)

கட்டெண் ணைதுசீன் னாய்மக னேநிறை
கருணை யாளரெங் கேணுஞ்செந் நீரினைத்
சுட்டி யாலறி போ திரங் குந்தயை
செய்தன் மேன்மை யலாநிழி வில்லையென்
றிட்டர் நூல்களெல் வாளுசொலும் வேதமோ
டேதி லாகமங் கூறுமென் றேறிய
சுட்டி லப்பெரு மான்சொலைக் கேட்டவன்
முண்டிப் பேசத் தொடங்கின எங்ஙனல்.

பெரியோர் வகுத்த வரம்புகளை யோசியாத பேசிய மகனே! நிறை
கருணையுடையோர் எவ்விடத்தாயினும் உகிரத்தெருக் கண்ட போது இரக
கப்பமொறு செய்யுந் சுயாமூல நாமாஅவ்தடானம் சிறத்தீதெயொழிய இழி
வானதன்றென ஆபீநீநூலிணந்துங் கோஷிக்கும அப்படியே வேதநீங்க
ளும், குற்றமற்ற சைவாகமங்களும் கூறுமெனவுரைத்த அஃவாசிரியர் அ
மறுக்கப்படாத வாக்கியத்தைக்கேட்ட சீடனே, அநையும ஆசாங்கியைய
பேசத் தொடங்கினன் (37)

நன்றி மேய துரோணனு மேனைய
நலிவி லாரு மனைக தளங்களைக
கொன்றி தததம் புலால்கமழ் பூழிபிற்
குறைவி லாமனின் றுரவ ரேதமே
துன்று பாவிச ளாவர்கொ ளோநிரகு
சொல்க வென்றனன் தீர்த்த நியம்புலவான
வென்றி கொள்ளுஞ் சமீகத்தின் மாண்டிடி வ்
வீர சொர்க்கமுன் னேகிட்டு மன்றியும்.

நற்குணங்கையுடைய துரோணசாரியரும், மற்றுமுள்ள வீரர்களும்
குறையாத செளரியவான்களும் அநேக சைவர்களும் உதிரமும முண்ட-

நாற்றமூல் தரத்தகக யுததபூமியீற்கொன்று ஷீரப்பிரதாபநகுறையாமல் நின் றாகளல்லவா, அவாதன் கொலைப்பாவததரற பீடிககப்பட்டவாதாமோ? உணமைகூறவேண்டு மென்றனன். அதைக்கட்டபரிசுத்தராகிய ஆசிரியா வ்வடைகூறத தொடங்கினர். சததுருக்களை, ஜயிககும் யுததரயகத்தின் மாண டவாகட்டு உடனே வீரசுவர்கக மெய்தும் அதுவுமன்றி,— (கௌ)

துட்ட சீவன்செய் துன்பெர்ழிப பானதைத்
 தோன்றல கொல்லுத னல்லற மாமென
 வீட்ட ஞாயம பிடித்தந்த மள்ளாக
 ளிழைத்த போர்பெரும் பாவமன நென்மன
 னட்ட மில்குரு வேயது வேயொரு
 ஞாய மென்னி னவின்றவந நீரவர்
 சட்ட மானதன் மம்பிடித தெற்றிய
 தன்மை போலிஙங னேயொரு மைந்தனும.

துவட லீவாகந் பிரர்க்குசசெய்கின்ற துன்பத்தை யொழிக்கும்படி யவர்களை யரசனுவான் கொல்லுதல் நல்ல தாமகாரியமேயென விடுத்த விதியையே உறுதியாகப்பற்றி அவ்வீராகள செயத சண்டை பெரியபாவமாகா நென்று அவ்வாசிரியா கூறினா (மேல்) நறகுணங்கனிற் குறைவில்லாத குருவே! அதையே யொரு நியாயமாகக் கொண்டிடுகினால், அததன்மையோர், தாமசானது விதியையே கூடப்பிடிததுக கொன்றதுபோல இக்காலப்ப மொரு மனிதன்,— (கௌ)

தன்னு யிர்த்திறங் காக்கு நிமித்தமாச
 சவட்டன் மாவவ நின்றுனக் கொள்ளினென்
 னன்ன புண்ணிய மங்ஙன மில்லையோ
 வறைக வென்ற குதர்க்கியை நோக்கிமெய்
 மன்னு சேயவ னோன்கழற் பூதியான்
 மல்கு துட்டப் பிராணிகொல் லாவிடற்
 றுன்னு மெண்ணில் பிராணிகட் கின்னலே
 தோன்று மாகளி னத்தொழி றக்கதாம.

தன்னுயிர்த்திறத்தைக் காக்குநிமித்தங் கொல்லுதல் பெரும்பாவமில்லை யெனக்கொண்டால் தோஷமென்ன? மேற்குறித்த புண்ணியமும் மதன லுண்டாகாதோ? சொல்லியருள்கவென்றுரைத்த குதர்க்கியாகிய சீடனைப் பாதுகாதுச சததியருப்பியாகிய ஸ்ரீதாமரக்கடவுளின் வலியதிருவடிச் செவ்வ முள்ள ஆசிரியா, வீருத்தியாகின்ற துஷ்டப்பிராணிகளை யாரும் கொல்லா விட்டாற் பூமியிலுள்ள அளவிறந்த லீவராசிகட்டுக் கெடுதியே யுண்டாகும். ஆகையால் ஆகொலை நியாயமான சாரியமே. (கௌ)

தீமனமில் பெருங்கருணைக் குருவென் பான்மா
 தினிதோனோ யெதற்செதப யோக மாபோ
 ரேமவழி யதுசாலு முயிர்க்கு றினறி
 னீணிலத்தி வவற்றிலிருந தெடுக்கும பண்டந்
 தாமதமில் லாதுபயோ கிக்க லாமத
 தாழ்வற்ற கருமத்தாற பாவ மெய்கா
 தேமனெனவுயிர் தொலைதது னருந்த லாகா
 தெனூநதீர்வை யொன்றேநந் துண்பிடி கண்டாய்.

(மேல்) தீயசின்னையிலவாக மொறகாருண்ய மூர்த்தியாகிய குருவான
 வா, நிண்மையான புஜங்களை யுடையவன்! எக்காரியத்திற் கெதரயன்
 படுமோ அக்காரியத்திற்கு அடையுபயோக்கக வேண்டிமென்னு நியமத்தை
 க்கொண்ட மார்க்கம் ஏற்புடைத்தே (இந்த) ஈடுயபூமியில் உயிர்களுக்கு
 ஹிம்சையில்லாமல் அவ்வகரிவிருந் தெடுக்கப்படும வஸ்துக்களை யாதொரு
 தடையுமின்றி யுபயோகிக்கலாம் அந்த நிகழ்தயற்ற கருமத்தாற் பாவமவர
 மாட்டாது. நமஸ்ப்பேரல உயிரையு முட மபையும் பிரிப்போராகி யூனருந்
 தல் அடாநெனனு முடிபொன்றே நமது ஒருதலையான சித்ததாந்தமாம்.

[ஹிம்சையில்லா தெடுக்கப்படும வஸ்துகள்.—உயிர் நீலகாககாலத்தெ
 டிக்கருதகக முதிர் இறகு, முதிர் உரோமம், முதிர் நகம், முதிர் யானை தந்
 தம், மலம், மூத்திரம், முதலியனவும், உயிர் நீலகியசாலத் தெடுக்கத்தக்க
 அந்த பண்டங்களும், புலித்தீசால், மான் ஆடு மாடு முதலியவற்றின் தோல்,
 கோம்பு, நகம்பு முதலியனவுமாம்]

(உஅ)

பகவதைத்து வைத்தியமே செய்த னீத
 பக்கமன்றே வென்னினந்த வைத்தி யந்தா
 னுசிதமுள்ள பற்பத்தாற் செய்யுந தெய்வ
 மோடதியாற் செய்திடுமா நுடமு மாமூன்
 கசியவதற் செய்தலிராக் கதமுற் சொற்ற
 கரிசிலிரண் டுந்தேர்ந்தோ ரிதனைச் செய்யா
 ரகசியுடை யிராக்கதமென் வைத்தி யத்தை
 யருட்குணத்தர் விரும்புகில்லா ரதனா லென்றான்.

பகவெனப்படும உயிரை வதைசெய்து அதனூனைக்கொண்டு வைத்தி
 யஞ்செய்தல் நியாயமார்க்கமன்று. ஏனெனில், வைத்தியமானது தகுதியுள்ள
 பஸ்மங்களைக்கொண்டு செய்யும் தேவவைவந்தியமென்றும், மூலிகைகளைக்
 கொண்டுசெய்யும் மாநுஷைவந்தியமென்றும், உதிரங்கசியும் ஊன்களைக்
 கொண்டுசெய்யும் இராக்கதவைந்திய மென்றும் மூன்றுவகையாக விருக்
 கும். குந்தமற்ற முற்கூறிய இரண்டிலுந் தோச்சியுள்ள வைத்தியாகள்

ஊடப்பட்டதாகிய அநந இராகுத்தவையத்தியஞ் செயயச சமமதியாகன்
 அதன் பாவத்தன்மையை நோக்கிக் காருண்யசுபாவமுடையோரும் அவவீத
 வைத தியததைச் செய்துகொள்ள வரும்பார்களுள்ள கூறியருளினர். (௨௧)

கூட்டளக்கலிப்பா.

கேட்ட சீடனவ் வாறெனி னிப்பெருங்
 கிடக்கை மானவ ரல்லிழி பல்லுயிர்க்
 கூட்டத் துண்ணற் புலாலுள தைத்தினங்
 கொன்று தின்மினென் றேயிறை கூறினன்
 வாட்ட மின்றத னுலுண்ண லாமென
 வழங்கி யன்னண மேசிலர் செய்யவிந்
 நாட்டி லாராதெவி வரறவர் மட்டிலே
 நா தன் றீர்த்தன னேறவில் கென்றனன்.

இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியா கூற்றைக் கேட்ட சீடன், அப்படியாகில்,
 (இவ் விஸ்தீரணமான பூமியில மதுவியரல்லாத மற்றைக்கீழ்ப்பட்ட பல
 பிராணிகளின் கூட்டத்துள் நல்லமாமிசமுள்ளதைப் பிரதிதினமுங் கொன்
 றுதின்பீர்களாக ” என்று சருவேசுவரனே விதித்தானான்; ஆகையால் நம்
 மைப்பாவம் பீடியாத, ஊனுண்ணலாமென ஒரு கோட்பாட்டை வழங்கு
 வீதது அப்படியே சிலர் செய்துவர இந்நாட்டிலுண்டா யிருப்பதென்னே?
 (ஒருவாறு) அவ்வழக்கம் அன்னவர் மட்டிவிருக்கலாமென அவ்வீசுவரனே
 விதித்தனனே? விளக்கியருள்க என்றனன் (௩௩)

எப்பெ ரும்புவி வாழுயிர் யாவுமா
 னேசி ரெய்வ மிரண்டில யொன்றுகாண்
 டபபி லாவது நீதியின் மிக்கதே
 சருவ வாவுகள் கண்ணுமன் புள்ளதே
 யப்ப னன்னைக்கு மப்பனு மன்னைபு
 மாக நிற்குமஃ தேயரு ளாலுயர்
 வொப்பு டன்றரு மாவிக்கொன் றுண்மினென்
 ரேதிற் றென்றிட லெண்ணாறு மேதமே.

எவ்வெப் பெரும்புனைத்திலும் வாழ்கின்ற சாவ ளீவராசிகளையும் ஆண்
 டருளும் பரம்பொருள் ஒன்றேயன்றி யிரண்டிலலை. அனுகி மலமுத்த சித
 ரூபியான காரணத்தால் ஒருசிறிதுங்கனங்க மின்றியிருக்கும் அப்பரம் பொ
 ருள், நியாயம் விதிப்பதிற் சிறந்துளது அப்பொருள், சர்வான்மாக்களிடத்
 தும் பரிபாகத்தாக கேற்றபடி அனபுடையதே. எல்லாவுயிர்களின் பிதா
 மாதாக்கட்கும் அப்பனும் அம்மையும் யிராநின்ற அந்தப் பரமான்மாவே

பூமி மீதொரு வன்பசி யாலுழை
 போதவா வுனினை யெயுண்டு நீங்கலெவா
 றேமி முறறுகா ராருமினா கிலலையே
 னென்னி னேணைய வுண்டி யிருந்தகலா
 னீமி முறறிய வாறுண்ணக கொலலுத
 னிலையிற் றகுகதன் றென்றான கேட்டவா
 னாமி தைசொசொ லு வோமினி யென்றனி
 நாட்டி லேசொசொ லு மாற்றமொன் றேறுதவான்.

பூமியிலே ஒருவன பசினாயாற கமுனறுதிரியுயகாலத்தில் அந்த மாமி
 சமேயுண்டு அபபசியைத் துணித்துக்கொளவாயாக வென்று சொல்லுநா
 யாருமிலா ஏனெனில், "வேறுவித வுணவுகளு மிருக்கின்றனவாடலால்" நீ
 கூறியவாறு புசிப்புககாகக் கொல்லுதல நகக காரியமன்றென்று கூறினா
 அதைக்கட்டியவாவுறதீடலை, இனி நாமிகளைச் சொல்லிப் பாப்போமெ
 ன்று தன்மனத்திற கருதினவனாகி, அழகியநாட்டிலே புறமத்தா வீழ்குக
 மாகச்சொல்லாம வாகுகியமொன்றைக் கூற வாமபிரபாண்.

(20)

எண்ணித்திறிடுடிவடியாசிவரநிந்தை

*படைத்தபடைப் புகளெல்லா மநடர்க் கெனறே
 பல்லோரும் பகர்கின்றா சதனமெய் யெனனை
 விடைக்குருவே புகலெனறா னத்தன காளாய்
 விறலாவை யோமபிப்பால் கறநது னறகென
 றடக்கநறும் பொருவகோடல் வேண்டு மஃதை
 புடித்துண்ணற் கென்றுகொளல் பொருந்தா தென்றான்
 மிடற்சீடன் பா லுபிற்கட் கிச்சொல் லொவடிம
 வேறுயிர்கட் கொவவாதென் றேதர்க் கிததான்.

வினாவிற்கு விடைகூறுவதில் வல்லுநாகிய பாமகருவே ! புறமத்தா
 ரென்று துங்களாற் கூறப்பட்ட அனேகர் வழங்கும் * "படைத்த படைப்
 புகளெல்லாம் மதுர்க்கு" எனும் மொழியின் உண்மைக கருத்தென்னை ?
 கூறவேண்டுமென்றனர். அங்கனம் ஆசாரியா, காளைப் பருவமுள்ளவனே !
 மகிமையுள்ள பசுவை யிரகூழித்து அதன் பாலாக் கறந்துண்ண வேண்டு
 மென்னுஞ் சாஸ்திரங்களுக்குப் பொருத்தமான பொருளை அவ்வணகா கொ
 ள்ளவேண்டும். அதனை வதைத்து உண்ணவேண்டு மென்றும் பொருள்
 கொள்ளல் அத்திறநூல்களின் கருத்தோடு பொருந்தாதென்ற றுரைத்தார்.
 (மேல்) பிடிவாதமுடைய சீடன், பால் கொடுக்கும் பிராணிகட்கு மாதிரியும்
 இஃதொவ்வுமேயன்றி மற்றையபிராணிகட்கொல்லாசென ஆகேயியத்தான்.

[* இமயொழிப்பொருள் பொருநத் மதுஸ்மிந்தி ௩ - ௨௮ - ல “ ப்ரம நேவா இவவுலச முமுதய ஜீ ணுக்கசாகாரமய வுண்டுசெய்தா ஆதலால், நெல் முகவிய தாவரமும் மிருகமுதவிய ஐயகமமும் ஜீயணுகு ஆதாரமாக வே யிருக்கின்றன.” எனவருகின்றது இத்தரும் இயங்னம் ஆசிரியா விரிக் கும பொருளே பொருளெனக் கொள்க] (௨௪)

அவைபெரிது மேப்பியனை வருத லேக
 லலங்கார மாகிற்ற லொலித்த லாட
 லுவகைநலம் பாராட்ட லாதி யாவு
 முபயோக மெனக்கொளலா மநடா யாரு
 மினைவயல்லாற் பலனுயிர் பொருளுஞ் செய்யு
 மேவல்களு மநடர்களுக் காகு நல்ல
 செனியுள்ளோ யறிதியெனத் தீராததன் சொன்னான்
 சீடனருட் குருவைமறு படியு ரோக்கி

நீ கூறிய மந்தைப் பிராணிகளையு நனகு காப்பாற்றி அவை அழகாகவரு தல், போதல், அமுதுபொருந்ச் சிற்றல், சுகந்தமீடல், ஆடல், இவையுளால் நமசு குண்டாகுளு சந்தோஷத்தை, யடைதல் முதலிய பிரயோசன மெல்லாம் அளிற்றுண்டாகும் பயனென்று கொள்ளலாம் இவையே யன்றிப் பல பிராணிகள் கொடுக்கும் பதார்த்தங்களும், அவைகள் உழைக்கு முழைப்பும மனிதாக்கு உபயோகமாகும். நல்லகேள்வியுள்ளாய்! இவ்வியம அறிவா யாகவென்று பரிசுத்தாரகிய குரு கூறினா சீடனாவான், மறுபடியுந் தயானு வாகிய குருவைப்பாராசது,— (௨௨)

ஆனனு முண்ணுபுலா னீங்க லானே
 யகிலநிறை படைப்பெல்லா மநடர்க் கென்று
 மேனான் குரைத்தபொழிக் கியைந்த வர்த்தம்
 விரிக்காத போலியெனா சொன்ன தாகு
 பேனேவிவ வாறுசொல வேண்டு மையா
 வெனவினவக் குருமைந்தன வதன ரோக்கிக்
 கூனான குதர்க்கமதே கற்று யொன்றிற்
 கொள்ளுவதுந தள்ளுவது மறியாப் பேதாய்.

ஆனலும், மனிதருண்ணும் புலாவை நீக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தி னால், “ உலகி னிறைந்த படைப்பெல்லாம் மதுடாககு ” என்று நான் நன் றாக மேலேயுதகரித்த வாககியததிற்குத தாங்கன செய்த பொருள்.—பொ ருந்தமானதாகாமே போலியெனவாரும் ஐயரே! ஏனேவிப்படிக்க கூறவே ண்டுமென்று கேட்க, குருவானவா அச்சீடன் முகத்தை நோக்கி வக்கியகதி

யான குதாக்கமே பேசக்கற்றவனே! யாதொருவஸ்துவீற் கொள்ள
வேண்டியதையும் தள்ளவேண்டியதையும் அறியும் ஊகரமில்லாப்பேசகமே!
கேட்பாயாக. (௨௬)

ஈசனது சிருட்டியினி னன்றுந் தீது
மிருநரக சுவர்க்கமெனு மிரண்டு முண்டே
நேசமுட னின்னுநனி விளக்கீகு கின்றேம
நிரப்பற் றவொருமாது ளங்க னிக்க
ணுகில்கெழு வின்கவைபுந் துவர்ப்புமிப்பி
யதனினை னித்திலமு மழிபு லாலு
மாசிலர வின்கமணியுந் கொடிய நஞ்சு
மடுவினிடை நன்னீரும் பழுத்த சேலும்.

உயர்வில்வந் தனனின றும் பூவு முள்ளு
முளவிவற்று ளருந்துவன வருநதல் யாதோர்
செயிரறநன் கணிவனவே யணித லன்றே
சீலமுறு மாதுடாகட் காசு மிந்த
மயர்விலலாக் காட்டாலே யுயிரி லுள்ள
வத்துவெலா முபயோக மாகா வன்றிப்
பயமில்லாப் புன்மதுடர்த் தின்ப தாலே
பகர்மதுடாப் படைதததுவு மதற்கென் றுமே.

நகுவரசிருஷ்டியிற் சுவர்க்க நரகமெனு மிரண்டுமுள்ளவாறு போலநல்ல
துவ கெட்டதுமாகிய இரண்டுமிருககும் இவ்விஷயத்தைப் பிரியததுடன்
இன்னுநதெளிவாக விளக்குகின்றேம குறைவில்லாத ஓநுமாதாங்கனியின்
கண்ணே குற்றமற்ற மதுரமும் துவாப்பும, ஐந்துசீர்ப்பியில் முத்தும் அழு
கியொழியத்தக்க மாமிசமும், சர்ப்பந்தீந் குற்றமற்ற நாகரத்தினரும் கொ
டுமையானவிஷமும், மடுவிந் சுந்தோதகமும் அழுகற்சேலும்,— (௨௭)

உயர்ந்த வில்வமந்தீந் சுகந்தமலரும் முட்களும் உள்ளன இவற்றள
ளவை புசிக்கத்தக்கனவோ அவற்றைப் புசித்தலும், எவை தரிக்கத்தக்கன
வோ அவற்றைத் தரித்தலுமன்றே ஆன்றே ராசாரம் பாதுகாக்கும் உத்த
மர்க்குத் தக்கனவாகும். இந்த மயக்கமில்லாத உவமானத்தால் ஏற்படு முப
மேயமாவது பிராணிகளின் தேகத்துள்ள சகலமும் உபயோகமாகா, சிலவே
உபயோகமாகுமென்பதாம். இந்நியாயமுமன்றிப் புலியானது மனிதரைப்
பசியின்பொருட்டுத் தின்பதுண்டு. அக்காரணத்தால் மனிதரைப் படைத்த
தும் புலியினுபயோகத்திற்கென்று கூறவும் இடந்தருமே பிறர்கொள்ளும்
அவ்வருத்தம்.

[இங்ஙனம், மாதுளமபழுதினுள் இனசகையையும், மடுவிலுள்ள சுதேதோதகநகையுமே ஆருந்தமப் பொருள்களாகவும், முத்தையும், நாகரத்தி னத்தையும், வில்வமலையுமே அணியும்பொருள்களாகவுங்கொள்க.] (உரு)

இவ்விதமல் வொவவாச்சொல் னீளமபிக் கொன்றா
 னிரையெனவே புசித்திடுவொர் கொளுமோ ரர்த்த
 மொவ்வெனின் மலமுத்தி மங்க னேத்தா
 முண்ணமல் ளிடுவதென்கொ லசுத்த மென்றே
 தெவ்வரைக்கத் துணிவதென்கொன் மதிதா னுண்டேற்
 தேர்ந்துகொளா யெனவறிஞன் சொன்னு னங்ஙன்
 கவ்வையுணர் மாணவச னனியோ சித்துக்
 கருணைகிளர் குருமுனிதைக் கழறுற் றுணல்.

இந்தப்படி அந்தப்பொருத்தவில்லா வுரையை யுரைத்துக் கொண்டு பிராணிகளைக் கொன்று அவற்றின் துசையை யாகாரமாக வுட்கொள்வோ கொள்ளுகின்ற அவ்வருத்தம் உங்குகரிக்கத்தக்கதொன்றின், அந்தப் பிராணிகளின் தேகத்திலுள்ள மாபிசத்தையுண்பதுபோல மலமுத்திரங்களை யுண்ணும் நீகருசெவன்னை? அவைகளைச்சுத்தமென்று விரோதங் கூறுதலென்னை? உனக்கு துட்புத்தியிருந்தால் விசாரித்தறிவாயாக வென்று மே தாவியாகிய ஆசிரியர் கூடனர். (மேல்) துன்பத்தை யுணர்த்தக்கமாணுககன் நன்றாக யோசித்துப் பாருதக காரணம் வீக்ஷணத்தாற் பிரகாசிக்ருமா குரு சன்னிதியிற் பின்வருமாறு கூறவானாயினன். (உசு)

இங்கோது யுள்ளனவுட் சிலவென் கூற்றிற்
 கிரிபின்றி யொவ்விடுமெவ் வாறென் றக்காற
 றங்காம லீழிமலமுத் திரமு மிகுதத்
 தரணிமிசை வைத்தியசன் மத்திற் காகுஞ்
 செங்காவி யன்னவிறைச் சிசுளு மந்தச்
 செய்கைக்கு வைத்தியர்க ளுபயோ கிப்பா
 மங்காத விவ்வழியி னாலெல் லாமிம்
 மாந்தர்க்கா மெனுமாற்று னென்ற னன்றே.

இப்பொழுது தாங்கள் கூறிக்கொண்டு வந்தவற்றுள் சில, நான்கொண்டபொருளுக்கு விரோதமின்றி யியைவனவாகும். எவ்வழியா லென்னில், “உள்ளே தங்கியிராமல் வெளிப்படு மூத்திர புரீஷங்களும் இப்பூமியில் வைத்தியத் தொழிலுக்கு உபயோகமாகும். செங்காவிக்கல்லொத்த இறைச் சிசுளையும் வைத்தியர்கள் அத்தொழிலுக்கு உபயோகப் படுத்துவார்கள். குறைவில்லாத இந்நியாயத்தால் எல்லாப் பிராணிகளிலுள்ள எல்லாப்பொருளும் மனிதரின் உபயோகத்திற்கு ஆகுமென்னும் வழியால்” என்றான்.

காருண்ய மேலீட்டினால் ஒன்றற்கொன்று உமீர்வாயும் ஒத்ததாயும் தன்ஊற்
 சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளை மனிதராகிய நீங்கள் கொன்றுணணக கட
 வீர்களென விதித்ததென்று கூறவதும் அளவற்ற பாவமாம் (௧௬)

அவ்வு யிர்க்கொலை செய்கையின் மந்திர
 மறைத விற்பிழை யில்லைமென் றுலக
 னெவ்வெ னுநதுன்பி லாதற வேண்டுமே
 நொந்து கீத்தித் துடித்திட லென்கொலோ
 வொவ்வு ஞாயமின் றுகளி னக்கொலை
 யுணர்வி லான்றன்னைத் தான்வதைக் கின்றவோ
 ரெவ்வ மொக்குமனீ பாஸ்து பற்றினா
 மின்னுங் கூறுது நீநனி யுய்த்துணர்.

அந்த ஜீவஹிம்சையைச் செய்யும்பொழுது அதற்காக வேற்பட்ட மந்
 திரத்தை முன்னரோதியிடுதலாற் குற்றமில்லை யென்னிலோ, அகவனம
 நோயென்கிற துன்பமில்லாது அவ்வுயிர் போகவேண்டும். துன்படைந்து
 வாய்விட்டலறித் துடித்தல் பிரத்தியக்ஷமானாகையால், மந்திரமோதிக் கொள்
 வதில் விசேஷமென்னை! பொருந்து ஞாயமொன்றுமில்லை. ஆதலின், அதை
 கைய கொலைப்பாவம் அறிவிவியாகிய வொருவன் தனக்குத்தானே செய்து
 கொள்ளுந் தற்கொலைப்பாவத்தை யொத்ததாகும் அன்பினால் இவ்விய்யம்
 பற்றியே யின்னுங்கூறவோம் : நீ நன்றாக உய்த்துணர்வாயாக. (௧௭)

உயிரைக் கொன்றுடல் வாட்டி வதக்கியிங்
 குண்ணத் தானல் விவேகிகுட் செப்படி
 முயலு ரெஞ்ச மனேக வுயிர்ப்புலான்
 முடைக ளுண்பவர் கட்டும் பிணங்களை
 நயவு னாவென வுண்டுவக் குஞ்சவம்
 நரிக்கு நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதமென்
 னியன்வி வேகிகு எரிவிரண் டாய்வுறின்
 மேல திற்பென வேயறி வாரரோ.

பிராணிகளைக் கொன்று அதன் மாமிசத்தைத் தீ முன்னர்ப் பசனஞ்செ
 ய்து உண்பதற்கு நல்லவிவேகிகளின் மணந்தான் எப்படிப் பிரயத்தனப
 படும்! அனேக ஜீவராசிகளின் தூர்க்கந்ததோடு கூடிய ஊளைப்புசிப்பவர்க
 கும், பிணங்களைத் தக்கவுணவெனவுண்டு சந்தோஷிகுகும் பேய்க்கும், (இடு
 காட்டு) நரிக்கும், நாய்க்கு மிருக்கின்ற பேதந்தானென்னை! விசாலமான
 விவேகமுடையோர் யோசிப்பாராயிற் புலாலுண்டாலோ, சாகமுண்டலோ
 சிறந்ததென்று தமக்குத்தாமே யறிந்துகொள்வா. (௧௮)

ஊனை யேபுசிக் குங்குலத் தேதார்மக
 னொருபி ராணிகொள் வெந்துயர் கண்டிடி.
 னீன மேதுமி லாப்பரி தாபமுற்
 றிரங்கு வானவ னக்குண னுயினுர்
 தானுண் ணற்கென வேவதை செய்கையிற்
 றயவெ னக்குண நீத்தவ னுவனே
 யான தாலிந்த மாநாட னுக்குமே
 லாய தெய்வந் தயாவுடைத் தென்றுமே.

புலாலையே யுண்ணப் பழகிய குலத்திலு தித்தவருள்ளம் கருணையுள்ள
 வொருவன், ஒருபிராணி யாதோவொரு காரணத்தாற் படுந் துககததைக்
 கண்ட வழி எவ்விதத்துவகுறைவற்ற பரிதாபமுடையனா யீரக்கப்படுவான்
 அவன் அததன்மையானுயினுந் தானுண்பதற்காகக் கொலை செய்கையில்
 காருண்யமாகிய அந்தக் குணமில்லாதவனே யாவன். ஆகையால் இந்த
 ஏகதேசகருணையுள்ள மனிதனுக்கும் மேலாயுள்ள தெய்வமானது நீத்திய
 கருணைநீதியேயாம் (கஅ)

அத்தி றத்தெய்வ மானிகொன் றுண்மினென்
 றருளி னாற்சொலிற் றென்பதைப் பாவமு
 ளெத்தி றப்பவ மெத்திற வன்கண்மை
 யெத்தி றத்துணி பெத்திறப் பேதைமை
 யெத்தி றப்படி றெத்திற மோசமென்
 றெத்தி றத்தளந் தோதிடு வேஞ்சைசை
 பித்த ரும்பழி சொல்வர்கொல் லாமையே
 பேர றந்தவ மென்றிறை செப்பினன்.

அத்தகைய தெய்வம், மனிதர்மீ துவைத்த கிருபையினூற் பிராணிகளைக்
 கொன்று புசியும்கொன்று கூறிற்றென்னும் வாக்கியத்தை.—பாபங்களில்
 எத்தன்மையான பாப மென்போம். கொடுமைகளில் எத்தன்மையான
 கொடுமை யென்போம். துணிவான காரியங்களில் எப்படிப்பட்ட காரிய
 மென்போம் எப்படிப்பட்ட பேதைமை யென்போம். எவ்வகையானபேயி
 யென்போம். எவ்வளவு பேரியமோச மென்போம். எவ்வகையால் அதன்
 றன்மை முழுதுமாய்ந்து கூறும் ஆற்றல்பெறவோம். சீச்சீ! பித்தங்கொ
 ண்டவரும் பழிப்பர் கொல்லாமையே பெருந்தரும மென்றும், கொல்லாமை
 யே பெருந்தவ மென்றும் ஆசாரியர் கூறினர். (கஆ)

கலீநிலத்துறை.

கொன்றாற் பாவந் தின்றாற் றீரு மெனுங்கூற்றென்!
 னென்றான் சீடன் மைந்தா கேவென் றெழிலாசான்

நின்றூற் பாவந் தீரு மென்னிற் றினீந்தோறுங்
கொன்றோ தின்னத் தீர்வுண் டாகுங் கொடி தாமே.

“கொன்றூற்பாவம் : தின்றூற் தீரும்” எனும் வாக்கியத்தின் பொருளென்னவென்று சீடன் கேட்டனன் அது கட்ட அறிவுமுறையாய்ந்த ஆசிரியர், மைந்தனை! நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக தின்றூற் பாவந் தீருமென்றால், தினந்தோறுங் கொன்று தின்றல் ஆகுமெனலோ சித்தார்த்தம்? அப்படிச் செய்யின் கெட்டியபாவஞ் சேரும்ன்றோ. (௬௬)

கலிவிநூந்தம்.

அந்தமுடி வின்னசென வாய்வலியி லார்தா
மெந்தமுடி வானநடு வெண்ணுவர் மதித்தே
செந்தயவி லாமதூர் செய்பொருண்மெய் யென்று
புந்தியின மதித்துயிர் வதைத்துமிசை புல்லர்.

“பாவம் : தின்றூல் தீரும்” என்பதன் துணிபொருள்.—“ஆகாரத்திற்கென்று தன்மனமாக கொல்லாமல் யாதோ ரறியாமையாலே தன்றூற் கொல்லப்பட்ட பிராணியினது மாமிசத்தை அக்கொலைப்பாவ பரிசாரத்தின் பொருட்டுப் பச்சையாகவே துயரத்தோடு இம்மையிலேனும், மறுமைப்பயனாகிய நாகத்திலேனும் புசித்தாற்றின் தீரும்” அதாவது “கொலைப்பாவம் அதுபலித்ததன்றி யொழியாது” எனவாகுமென்பதை விசாரித்தறியுஞ் சக்தியில்லாதார், எந்த முடிவான ஞாயத்தைத்தான் யுகத்தால் யோசிக்குந் திறமுடையராவர்! செவ்வீதான காருண்ய மில்லாத அறபர் செய்யு மருத்தத்தை யுண்மைப்பொருளாக மதித்துப் பிராணிகளை வதைத்த துண்கின்ற கீழோர்,— (௬௭)

ஏசுவினை யாலுலகி லெள்ளளவு நல்ல
யோசனையி லாநடையு ளாரெனவு மாவ
ராசடைய வன்னவர்செய் யாவிவதை தானே
தாசரடை நன்னிலை கெடுத்தளவில் சன்மம்.

பலரும் பழிக்குங் காரியங்களைச் செய்தலால், எள்ளளவேனும் நல்ல யோசனையில்லாத வொழுக்கமற்றவ ரெனவுமாவர். பாவிக்களாகிய அத்தன்மையோர் செய்யுஞ் சீவக்கொலையானது:- செய்த அவரைப் பெரியோரடையத்தக்க மோகூா திக்கியமெய்தாது பண்ணி, அளவற்ற ஜன்மங்களில்,—

ஊனவுடல் சேர்த்தறிவு கொன்றுபிணி யுண்ணு
மீனவடி வாக்கியிறை யெண்ணுணர் வழித்து
மானவரு ளீனரென வேசெயு மதத்தா
லூனுயிர் வதைத்துமுடை யுண்டுதிரி ழுவாளை.

ஒற்புதேகநகரளிற் புரும்பு செய்து, அயங்கனம் நல்லறிவைக் கெடுத்து நோயால் நொறுங்குண்ணும் ஹீனரூபமாகச் செய்து, ஆண்டு ஈசுரநியானத் திற்குரிய நற்புத்தியையழித்து, மாதுடேதேகமெடுதவருட் சீழ்மக்களென வுலகு கூறும்படி செய்யும். மதத்தினுற் சீவனை வதைத்து அதன் தூர்க்கந்த மாமிசத்தைப் புசித்ததுத் திரிபவனை,—

(௩௯)

இம்மைமுடி வா மறுமையிற் புலவில் வீழ்த்து
விம்மிய வவன்றசையை வீரமற லுண்ணுஞ்
செம்மையின் முடைப்பிரியன் சிந்தைசிறி தேனும்
வெம்மையறு பூததையை மேவிடுவ தில்லை.

புலாலுடம்பு நீங்கியவுடன் வரும் மறுமையிற் புலால் நாகததிடை வீழ்த்தி வீரத்தோடுகூடிய காலபடர் அவனது புலத்த தசையைப் பிடுங்கித் தின்னுமாறு செய்யார். அருவருப்பான நாற்றமுள்ள மாமிசப்பிரியனது மனத்திற் கிஞ்சிததேனும் வெப்பமென்பதில்லாது தண்ணெனவிரக்தும் ஜீவகாருண்யம் பொருந்துவதே தயில்லை.

(௪0)

எப்பொழுது பூததையை யென்பதில்லையோகே
எப்பொழு தருட்பர னருட்பரிவு மில்லை
தப்பினது விம்மகி தலத்துறு செருக்கா
லற்பனென வாயிடுவ னேகனக னேனும்.

நாம் சொல்வதைக் கவனிப்பாயாக. எக்காலம் வரையிற் சீவகாருண்ய மொருவனிடத்திலேயோ அக்காலம் வரையில் கிருபாநிதியாகிய பரமேசுவரனது காருண்ய சக்தி யவனைப் பரிவுடன் நடத்துவதில்லை. அப்படியெவ னொருவன், அக்காருண்யசக்தியின் அருளையிழந்தனானே அவன், அறிவிலார் விரும்பத்தக்க இவ்வுலகச் செருக்குடையனையாவன். அதனுற் குபேரானே த்த மஹதைசுவரியவானாய்நுப்பினும் அவன், அற்பனென யாவருங் கூறத்தக்க நிலையையே யடைவன்.

(௪௧)

ஏனெனி னிரங்குமன மின்றிநிதி யீட்ட
னீனவினை யந்நிதி புரத்தனல மில்லா
மானவர்கை யீதலிவை யால்விசன மல்கி
பூனமுற லாலென வுரைத்தனன் விரித்தே.

ஏனெனில், “ எவ்வயிர் மாட்டும் இரங்குமனமின்றித் திரவியந் தேடுத லாலும், அப்படித் தேடுந் திரவியத்திற்குக் கடவுள் கருணையைத்தானே பெருங்காப்பாக்கிக் கொள்ளாத அவன் தனது அற்பத்தொழிலையே காப்பாக்கிக்கொள்ளுதலாலும், யோக்கியமில்லா மனிதரை நம்பி அவர் கையில் அத்திரவியங்கொடுக்க நேரிடுதலாலும் அத்திரவிய மவனைவிட்டு நீங்கும் : அக்காரணத்தா லவனுள்ளத்தில் துக்கம்பெருகிவருத்த, ஈனநிலையை யடைவனாகலின் ” என்று ஆசிரியர் விரித்துக்கூறினர்.

(௪௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிநீத்தர்.

இவைசெவி யேற்ற சீடனீழிபுலான் மறுத்த லென்று
 நவில்வது புலாலு டம்பை நனிமறந் திருத்த லென்றும்
 வினிதவைம் புலன்மறுத்த லென்றுமே சிலர்வி ளமப
 வவனியி லுளவய் வாய்மை யறைகென வளியோன் கூறும்.

இவ்வீதம் ஆசிரியர் கூறினவற்றைச் செலிக்கொண்ட சீடன், “இழி
 வான புலலை மறுத்தல்” என்றவழங்குஞ் சொற்றொடர்க்கு, மாமிசத்தாலா
 கிய வுடம்பை நன்றாக மறந்திருத்தலென்றும், சுவை - ஒளி - ஊறு - ஓசை -
 நாற்றமெனும் ஐம்புலனையும் மறுத்திருத்தலென்றுஞ் சிலர் பொருளுரைத்
 தல் இப்புவல்கிலுள்ளன. ஓவியுண்மையையுங் கூறவேண்டுமென, கருணை
 முர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறலாயினர். (சக)

உடன்மறந் திருக்கின் ஞான வொளியடைந் திடுமே சீவன்
 முடைநுகர் நசைகா ணுங்கொன் மூசுமைம் புலனீக் கத்து
 மடமுடை மனமே தக்கால் வருப்புலா னசையு முண்டோ
 வடல்விழிப் புளர்க்கே சொற்ற தாகுமம் மறுத்தன் மன்றே.

உடம்பை மறந்திருக்குநீலெ யெய்தின் ஞானவொளி அதாவது அரு
 ளொளியை ஆன்மாவடைந்திடுமே அக்காலத்தில் அதற்கு மாமிச முண்ண
 வேண்டுமெனும் விருப்பமுந்தோன்றுமோ! மொய்த்திருக்கும் ஐம்புலனு
 மின்றி யிருக்குநீலெ வருமாயின் அக்காலத்தே மூடமனந்தானுண்டோ!! அம்
 மனத்திற் றேன்றும் புலால்விருப்பந்தானுண்டோ!!! ஒன்றுமிராது. ஆத
 லால், அந்தப்புலான்மறுத்தல் இந்தவலிய ஜாக்கிராவஸ்தையிலுள்ள சாதா
 ரணஜனங்களுக்கே சொன்னதாகும். (சச)

உயிர்க்கொலை புரியு மன்றே ருயர்மறைக் கொலையுஞ் செய்ய
 முயற்சிகொள் கின்றார் தேவர் மொழிந்தவவ் வதிகா ரத்தே
 யுயிர்க்கொலை பாவ மென்று மூனுண வொண்ணு தென்று
 மயிர்ப்பற விளக்க லானே யவர்முயல் வதுமுற் றுதே.

உயிர்க்கொலைசெய்து வருமவர்கள், உயர்ந்த வேதக்கொலையுஞ் செய்ய
 யத்தனிக்கின்றனர். திருவள்ளுவதேவ ருளிச்செய்த தமிழ்வேதமாகியதிரு
 க்குறளிலுள்ள அந்தப் “புலான்மறுத்தல்” எனும் அதிகாரத்திலே உயர்க்
 கொலை பாவமென்பதும், ஊனுண்டல் அடாததென்பதும் சந்தேகமறக்
 கூறப்பட்டனவாதலால், அவர்கள் இவ்வீதமாகப் புலான் மறுத்தலென்ற
 தற்கு வேறுபொருள் கூறி, அதனை நிலைபெறுத்தமுயல்வதுமுற்றுப்பெறுது.

[“அவர் முயல்வது முற்றுதே” என்பதற்கு, ஊனுண்ணாமையாகிய
 ஒளித்திரிய நிக்கிரகத்தில் அற்பபாகத்தைச் செய்ய வல்லுநராகாதார், எவ்வண்
 னம் ஐந்திந்திரிய நிக்கிரகமுதலிய அருந்தொழில்களைச் செய்ய வல்லுநராவ
 ரென்பதும் பொருளாகலாம்.] (சஜ)

ஆலுரை புரட்டிக் கூறு நுண்ணுணர் வில்லா தாரும்
வாலுறு விரத நாளில் வழப்புலா லெழித்துண் பார்சு
ளேலது விரத மாயி னென்றுமஃ தின்றி யுண்டன்
மேலவர் புகழு நித்த விரதமா காதோ சொல்லாய்.

சாஸ்திரக்கருத்துக்களைத் தங்கவர் கெட்டவழக்கத்? தாடு ஒத்திருக்கும் படி மாற்றிக்கூறும் னுட்ப அறிவிலிகளும், பரிசுத்தம்பொருந்திய வீரத்தின் ங்களில் விரத விரோதமாகிய புலாலொழித்துச் சுத்த ஆகாரத்தை யுண்பார் கள். என்ற அக்காரியம் விரதமானால், அக்கொல்லாவிரதத்தையே எப்பொ முதும் விரதமாகக்கொண்டு அப்புலாலுணவை யொழித்திருத்தல் பெரியோ ராற் புகழப்பட்ட நீத்தவீரக மாகாதோ? சொல்லாயாக. (சசு)

என்றன னிறைவன் சீட னியம்பிய புலான்ம றுத்த
லென்றுரைப் பதுங்கொல் லாமை யென்பதுந் துறவியற்கண்
ணென்றின வதனூ லேனூர்க் கிலையென வுரைப்போர் வாதை
வென்றிடு வழியா தென்ன மெய்க்குரு புகற ஹற்றான். .

என்று குருகூறியருளினார். (மேல்) சீடன், கூறப்பட்ட புலான்மறு த்தலெனும் அதிகாரமும், கொல்லாயெனும் அதிகாரமும் திருக்குறளில் துறவறவியலில் வைக்கப்பட்டமையின், மற்ற ஆச்சிரமிகளுக்கு அந்தநியமம் ஆவசியகமன்றெனக் கூறப்பவர்கள் வாதத்தை வெல்லும் மார்க்கம் யாது? கூறியருள்கவென்ன, சத்தியவானாகிய ஆசிரியர் கூறலாயினார். (சஎ)

அத்திற வருத்தம் கொள்ளி னத்துற வியலிற் றானே
வைத்துள வாய்மை கள்ளா மைவெகு ளாமை யெல்லா
ரித்தமில் லறததார்க் கில்லை யென்னவா மிவைக ணீங்கி
னெத்தன்ம மனையி லோங்கு மாகவி னவரி யம்பும்.

அருத்தமொவ் வாது மற்றே தருத்தமென் றிடிப்பு லாலுண்
கிருத்திய மென்ப தாதி யாவையுங் கிருகத் தன்றான்
விருத்தியி னிழைக்க லாகா விளம்பவற் றினையி ல் விட்டோன்
கருத்தினுங் கருதலாகா தென்றலவ் வியற்க ருத்தால்.

அவ்விதப் பொருள் கொள்ளின், அத்துறவறவியலிலேயே வைக்கப் பட்ட வாய்மை, கள்ளாமை, வெகுளாமை யாதி தருமங்களுல்லாம் என் றுங் கிருகஸ்தாச்சிரமிகளுக்கு அனுவசியகமென்றுகூற இடந்தரும். கூறிய வாய்மையாதி தருமங்களில்லாவழி இல்லறத்தார்க் .கேற்பட்ட தருமங்களி லெந்தத்தருமம் விருத்தியாகும்? ஒருதருமமுமில்லா தொழியுமாகவின், அவர்கள் கூறுகின்ற,—

[வாய்மை=பொய்கூறாது மெய்கூறல். கள்ளாமை=களவுசெய்யாமை. வெகுளாமை=கொபஞ்செய்யாமை.] (சஅ)

அருத்தம் பொருந்தாது. பொருந்து மருத்தம் யாதென்னில், டூலாறு ண்டொழில் முதலிய சகலஅகிர்த்தியங்களை யுங் கீருகல்தன் தனதிச்சையின் படி செய்யாத தருமங்களை யதுவழிக் கவேண்டும். துறவி அந்த அகிர்த்தியங் களை மனத்திலுஞ்செய்ய நினைத்தல் கூடா தென்பதே அவ்வியலின்கருத்து.

முழுமுதற் கடவுட் கின்றி மோகுறு தமக்கென் றிங்கே யுழுதொழில் கூலி வேலை யுறவிட மெழுகல் கூட்ட லெழுமனன் மூட்ட றண்ணீ ரெடுத்தனெல் லரிசி குத்தல் வழிவரு சிறுபி ராணி மரணவெம் பாவந் தீர.

சிவனவ னடியர் தேவர் தென்புலத் தினர்ப்பூ சித்தே யுவகையி னமுத வண்ண மூட்டுக வென்று சைவச் சிவதரு மோத்த ரந்தான் செப்பிடு மாயி னில்வாழ் பவருயிர் கொன்று தின்னப் பகருமோ வறநூ லன்றே.

முழுமுதற் கடவுள் பொருட்டுச் செய்யுந் திருப்பணி பூஜைமுதலியவற் றிற்கல்லாமல், இசைபொருந் துஞ் சுவப்பிரயோஜனங்கரு திச்செய்யப்படும் உழவுத்தொழில், கூலிவேலை, இருப்பிடமெழுகல், இருப்பிடம் பெருக்கல், தீமூட்டல், தண்ணீரெடுத்தல், நெல்லரிசி குத்தலாகிய இக்காரியங்களிற் சிறு பிராணிகளுக்கே நேரிடும் மரணத்தாற் சேரும் வெய்யபாவங்களை அழியும்படி,—

[அனல்மூட்டலில் இரவிலேற்றப்படு தீபமுஞ்சேரும்.] (௩௦)

பரமேசுவரன், அவனடியர், தேவர், பிதர் தேவதைகள் ஆகிய இவர்க ளைப்பூஜித் துச்சந்தே தாஷத்தினால் அவர்கட்கு வட்பரலோ பேதமான அன னமூட்டுகவென்று சைவ உபாகமங்களு ளொன்றாகிய சீவதருமோத்தரமே கூறுமாயின், கிருகஸ்தாச்சிரமத்தோர் பிராணிகளைக்கொன்று தின்னலாமெ ன்று தருமசாஸ்திரங் கூறுமோ? கூறாது. (௩௧)

இப்படி வெல்ல லாமென் றியம்புதல் கேட்ட சீட னைப்பினே னைய நீதா னுனெழித் துண்ணு மாறு செப்பிலைக் கறிகாய் கட்டுத் தீஞ்சுவை புலாலைப் போல வெப்படி யினுமின் றிஞ்ஞான் றிதைநுகர்ந் துயிர்வாழ் தற்கே.

கொடுத்தவை யாத பாவி களுக்கிது கூறி னென்னு மிடுக்களை நயப்பென் றெண்ணு மிதயநன் றறியு மோவென் றெடுக்கமின் மனத்தர் பல்லோ ருரைப்பரிவ் வுலகி லநத நடுத்தெரி முறைமை யிங்கே நவில்லகென நவில்வா னையன்.

இவ்வீதமாக ஞாயகூறி அவர்கள் வாதத்தை வெல்லலாமென்று ஆசிரியர் கூறக்கேட்டசீடன், ஆசிரியரே! அருளிய நியாயத்திற் கியைந்தேன். ஆயினும், தாங்கள் மாமிசம் யிலக்கி யுண்ணுமாறுரைக்கும் இலைக்கறி

கட்குங் காய்க்கறிகட்குமுள்ள சுவை, புலாலிலுள்ள இனிய சுவையைப் போல எந்தப்பூமியிலுங் காணப்படவல்லலை; இவ்வளவு இன்சுவையுடைய புலாலை இப்பொழுதுண்டு உயர்வாழ,— (௫உ)

முற்பிறப்பிற் கொடுத்துவையாது பிறந்த இப்பாவிக்குப் புலாலுண்டு சகிக்கும்படி கூறதலிற் பிரயோஜனமென்னை? துக்கத்தையே சுகமென்றெண்ணும் இருதயம் சுகசொருபத்தை யறியுமோ? என்று இச்சைவழியே பரந்துதிரியும்மனத்தர்பலரும் இவ்விலகிலியம்புவர். அவ்வாக்கியத்தின்ஞாயத்தையறியும்வழியையுங்கூறல்வேண்டுமென, ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினா

அப்படி யியம்பு வோரு மவ்விலைக் கறிகாய் சில்போ தொப்புட னருந்து வார்க ஞாறுவெம் ழுளிமீன் குத்தி யப்புவாழ் சுறவு வன்மீ னாதிபல் பிராணி நாளுந் துப்பிலூ னுண்ட லாலன் னவரினு மிவையுன் றும்ப்ப.

மிகமிகக் கொடுத்து வைத்த மேலுயி ராமே யன்றோர் புகலுரைப் படியித் தீர்விற் புதியநெய் கார முப்புத் தகமுடை சேர்த்து வேளித் துண்பது குறித்துச் சற்றே யிகலுயர் வுளர வற்றிற் கிவரெனற் கிடமுண் டாமால்.

அப்படிக்கூறுகின்றவர்களும் முற்கூறிய கீரைக்கறி காய்க்கறிகளையும் மனமொப்பிச் சிலபொழுதுண்பார்கள். பெருங்கோபமுடைய புலி, மீன் துத்தீப்பறவை, நீரில்வாழுஞ் சுறமீன், முதலை முதலிய பலபிராணிகளப்பிரதி தினமுஞ் சத்தமில்லாத மாமிசாகாரம் உண்கின்றனவாதலால், முற்கூறிய வர்களினும் இவைகள், மிகவுமுறுண்டுகொண்டிருக்க,— (௫ச)

முற்பிறப்பில், மிகுதியினு மிகுதியாகக் கொடுத்துவைத்த உயர்வான வுயர்களாகுமன்றோ அவர்கள் கூறும் வாக்கியத்தின்வழியாகவே. இப்படிப் பட்ட தீர்மானத்திலே, புதியநெய், காரம், உப்புமுதலியவஸ்துக்களை யளவாக முடைநாற்றமுள்ள ஊனோடு சேர்த்துப் பசனஞ்செய்துண்ணுங்காரணத்தால் அந்த ஜெந்துக்களினும் இவர்கள் சற்றையர்வுடையர்களென்றியம்பவும் இடமுண்டாகும். (௫டு)

இவ்வழி யுயர்வா மின்னோ ரெழிலுடம் பிணையு நன்கு கவ்வியுண் னரியு நாயுங் கழுகுபுல் புழுவும் பேயு மெவ்வள வதிக மேன்மை யுடையன வாகு மிங்கே கவ்வைகொண் டுழல்சில் வண்டு கழிமலந் தனையே யுண்டு.

மகிழ்பொழு திதைப்போ லின்ப வத்துவொன்றுண்டோ வித்தை யுகமிசை வாழு மாந்த ருண்ணவே கொடுத்து வையாத் துகளுள ரானு ரென்று சொல்லிடத் துணிந்தாங் கந்த விசுழ்புலைப் புண்டின்போரு மியம்பிடத் துணிந்தார் மன்னோ.

இப்படி யுயர்வாகவேண்ணைப்படும் ஊனுண்வெளர்ந்த இவர்களின் அழகிய வுடம்புகளை நன்கு கறித்துத்தின்னு நரியும், நாயும், கழுகும், புலியும், புழுவும், பேயும் இவர்களைவிட எவ்வளவு அதிகமென்மை யுடையன வாரும்! துன்பங்கொண்டிழல்கின்ற சீலவண்டுகள், மனிதர் கழிக்கின்ற (மலத்தை) பவலீயையே யுணவாகக்கொண்டு,— (௫௬)

சந்தோஷிக்கும்போது, இதைப்போன்ற மாதிரியமான வஸ்து வொன்றண்டோ! இப்பூமியில் வாழும் மனிதர் இதையுண்ணப் பிராப்தமில்லாத டாபிகளானாரென்றே சொல்லத்துணிதல்போலப் புண்ணெனும்பெயர்பெற்ற அசுதஇழிவானபுலாலைப்புசிப்போரும்அவ்வாறுசொல்லத்துணிந்தனா. (௫௭)

அம்மல மதனைத் தேவ வமுதென நுகர்வண் டேய்ப்பவம்மகி மாந்த ரீன வுனினை யுருசி யென்று தம்மன மகித்தே யுண்ணச் சடமெடுத்தவரா வாரிச் செம்மையி லார்கீர் பற்றிச் செப்புது மின்னுங் கேட்டி.

அந்தப் பவலீயைத் தேவாமிர்தமெனவுண்ணும் வண்டையொத்து இப்பூமியிலுள்ள மனிதர், தர்க்கந்தவுனை மகாமாதிரியமென்று தம்மனத்தில் தாமே மதித்துக்கொண்டுண்பதற்கு உடலெடுத்தவராவர் இந்நல்லொழுக்கமில்லாதார் சொல்லும் அச்சொல்லைப்பற்றி இன்னஞ்சொல்வோம் கேட்பாயாக. (௫௮)

*மாட்டின திறைச்சி தின்னு மதுடரை யிழித்துப் பல்காலாட்டின திறைச்சி தின்போ ரறைவது போலப் பாம்பு வீட்டுவண் டணின்மண் டேகம் வெண்புழுக் கெவுளி யாதி நாட்டிலுண் பவரைச் சங்கு நண்டுநா கூர லாதி.

உண்பவர் பழிப்பா ரிந்த வுணரை யாமை மீனுண் பண்பினர் பழிப்பா ரிந்தப் பரிசரை முயல்வெள் ளாரு கண்பிறழ் மான்க ளாதி காதிபுண் பவர் பழிப்பார் பண்பறு மிவரை நல்ல பறவையுண் பவர் பழிப்பார்.

மாட்டிறைச்சி தின்னு மனிதரை ஆட்டிறைச்சி தின்னு மனிதர் “மாடுண்ணி மாடுண்ணி” எனப் பலமுறை யிகழ்வதுபோலப் பாம்பு, வீட்டில் வாழும் வண்டு, அணில், தவளை, வெள்ளைப்புழு, பல்லி முதலியவற்றை நாட்டிலிருந்துண்பவரை; சங்கு, நண்டு, நத்தை, கிளிஞ்சில் முதலியவற்றை,—

உண்பவரிகழ்வார். இந்த ஆகாரமுடையவரை; ஆமை, மீன்முதலியனவுண்ணுந் தன்மையோரிகழ்வார். இந்நத்தன்மையுடையோரை; முயல், வெள்ளை, புரளுங்கண்ணுள்ள மான் ஆகியவிவற்றைக்கொன்றுண்போரிகழ்வார். நற்குணமற்றவிவரை; நல்ல பசுக்களையுண்போ ரிழித்துக் கூறுவர். (௬௦)

[* “மாடு” எனுஞ்சொல்—பசுப்பெயரிற் பிகுகலந்தை, சூடாமணியெனு நிகண்டுகளில்ல்லையாயினும், சேநீகந்றிவாகாந்தில் “மணியுஞ் செல்வமு நிரையும் பக்கமுந் தனமு மூடென் றுரைக்கத்தகுமே” எனுஞ் சூத்திரத்தில் “நிரை” எனவருதலும், அந்நிரையை,பிங்கலநீதை—“கோவேபெற்றம் நிரை சூடஞ் சுட்டு” எனுமாந்ரூற் பெற்றமெனக்காட்டலும் மாடென்பது பசுப் பொதுப்பெயரென்று நிலைபெறத்தது வாயின. “திக்கையாதோ” என்றற் றொடக்கத்ததுச் செய்யுளில் “உண்டும்தது வாழ்க்தேனா னிரண்கோன் மாடு போலே” என்று ஸ்ரீதாயுமானருங் கூறியுள்ளார்.]

இயம்பிய வுணுண் மாக்க ளெவரையு மிலைசா யாதி
பயம்பட வருநது மாந்தர் பழித்திடு யேடேலா ராவர்
நயம்பட விவற்றை யோரா நரருரை ஞாய மாமோ
கயம்படர் மகனே வேறு கழறுதி † யெனலுஞ் சீடன்.

இங்ஙனகூறிய பலவகைப்பட்ட வுணுண்போர் யாவரையும், கீரை, காய முதலியவற்றைப் பசிதிருமாறு அரும்து மனிதசீரோஷ்டர் பழித்துக்கூறு முயர்வதோராவர் உயர்க்குறுதியுண்டாமாறு இவையற்றையெல்லாம் உய்த் துணராமனிதர் கூறுகூற்று நியாயமாகுமோ? மேன்மையுறு மகனே! இன் னும் வேறு கேட்கவேண்டியதுண்டீடற் கேட்பாயாகவென்று ஆசிரியர்கூற லும், கேட்ட சீடனானவன்,—

(சுக)

[† “எனலும்” என்பது, என்றசொல்லும்போது எனும்பொருளுடை தது. ஈற்றிலமாந்த உம் - இறந்தகால வினையெச்சவிகுதி. ஆல் - சாரியை யாகும் இவ்விதப் பிரயோகம்:—திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள் புராணத்தில் “என்றுவாதுகூறலு மிருந்த தெனனர் மன்னும்” என்றும், இலிங்கபுரா ணமுகடிதோற்ற முரைத்த அததியாயத்தில் “என்றலுமிசு கேனைவண்மகி” என்றும், காஞ்சிபுராண வயிரவீசப்படலத்தில் “வேண்டி நினநிர்த்துரை த்தலுங் கருணையான் மேவியிங் குறைகின்றேம்” என்றும் வருமாறு வரு வன பலவென்க.]

எருமையை யாட்டைப் பன்றி யிணையிருங் கோழி யென்னுங்
குருகினைச் சிலதே வர்க்குப் பலியெனக் கொடுக்குங் கன்ம
முரிமையோ வுரிமை யில்லா வுறுகணை வெனலுந் தீர்த்தன்
பெருமைசேர் தேவை நாடாப் பேதையர் வழிபா டஃதாம்.

எருமையையும், ஆட்டையும், பன்றியையும், பெருங்கோழி யெனப் படு பறவையையுஞ் சிலதேவதைகூட்ப் பலியிடுங்கன்மம் தக்கதோ? தகுதி யற்ற கொலையோ? என்று கேட்டலும், ஆசிரியர், மகாதேவதை யாகிய செனமிய தெய்வத்தை யுபாசியாதா வழிபாடாகும் நீ வினாவியது. (சுஉ)

இழிமதி யிழிகன் மங்க ளிழிகுல முடையர்க் கேயல்
விழிபுல வருந்து தேவீ ரிறையென வாவ ரென்று
மிழிபுல வருந்தா வீச னிணையடி தொழுபோர் யாரு
மிழிமதி யிழிகன் மங்க ளிழிகுல முடைய ராகார்.

புத்தி, கருமம், குலம் ஆகிய இவைகளா விழிந்தோர்க்கே, அந்த இழி
வான ஊனுண்ணுந் தேவர்கள் வழிபடுகடவுளாவர். எக்காலத்தும் இழிந்த
ஐனுண்ணுத ஈசனிருபாதங்கனையுக் கொழும் புண்ணியமுளார் யாவரும்;
புத்தி, கருமம், குலம் இவற்றால் இழிந்தோ ராகார். (க௭)

ஊனுகர் மாக்க டாமே யுண்டிடு கள்ளு மூனு

மீனவத் தேவர்க் காக்கி யெடுத்துடன் குடித்துத் தின்று

மானில் லாம லாடு மதியினை யருள்சா லெந்த

ஞானமுள் ளவம் திப்பார் நன்மதி கொண்டா யென்றான்.

ஊனுண்ணு மனிதர், தாமுண்ணுங் களையும் ஊனையும் அந்த இழி
ந்த கூடாதேவதைகளுக்கு நிவேதித் தெடுத்தவுடனே அவைகளை முறை
யே பானஞ்செய்துந் தின்றும் வெறிமயக்கத்தாற் கூடதாடும் புத்தியைப்
பூரண அருளாளாகிய எந்த ஞானிகள் தாம் நன்கு மதிப்பர். நல்லபுத்திகொ
ண்டு ஆராய்ந்துகொள்ளென்றார். (க௮)

தேனிது வெனவே சொன்மச் சேந்திர நாத ராதி

மாஹுட சித்தர் செய்த கௌளயா மளங்க ளாதி

வானமர் வாம தேவி மகிழ்வண மிறைச்சி பானம்

மீனரி வையர்பு ணர்க்கை யபிரயம் விளம்போ ஃரைந்தும்.

இனிதுப யோகித் துய்க வென்னுமுண் மையினை யீண்டு

நனிவிளக் கிடுக வென்னு நன்மகன் முகத்தை யாசான்

கனிவொடு பார்த்து மைந்தா கழறிய தசுத்த வாம

வினையதைச் செய்யா றின்ற வினைஞாந மசுத்த ராவர்.

இது தேனொத்த இன்பமார்க்கமெனக்கூறும் மச்சீர்திரநாதர் முதலிய
மாநுடசித்தர்களாற் செய்யப்பட்ட கொளம் யாமாமி முதலிய ஆகமங்கள்,
மேலுலகத்தில் வீற்றிருக்கும் வாமதேவி சந்தோஷிக்கும்படி மாபிசம், மத்
தியம், மச்சம், ஸ்விரீபோகம், அபிரயம் எனக்கூறும் ஐந்தையும்,— (க௯)

நன்றாக நிவேதித்துப் பிழைக்கக்கடவாயென்று கூறும் உண்மையை,
இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு விஸ்தாரமாக விளக்கியருளாகவென்று கேட்டுக்
கொண்ட நன்மாணக்கனது முகத்தை ஆசிரியர் பரிவுடன் பார்த்து, மைந்
தனே! நீ யெடுத்துரைத்தது அசுந்தவாமகர்மமாம். அதனைச் செய்கின்ற
வரும் அசுத்தராவர்.

[* ஐந்தையும்—பஞ்சதத்துவமென்றும் சாங்கமும் ஐந்தென்றுமுரைப்பா]

அசுத்தவூனிணயா காரமாகவுண் ணிழிபுத் தேள்கட்
கிசைத்தபி ராணி கொன்றுண் பித்தலீற் பாவ மின்றென்
றசத்தியம் பேசா நூல்க ளறையினு மிழைத்தோர் பேறு
விசத்தமி லாப்பி சாச கதியென விளம்ப லாமால்.

அசுத்தவூனி யாகாரமாகக் கொள்ளுந் தாழ்த்த தேவதைகட்டு, விதிக்கப்பட்ட பிராணிகளைக் கொன்று நிவேதித்தலாற் பாவமில்லையென்று பொய்கூறாத சத்தியசாஸ்திரங்கள் கூறினும், அவ்வாறுசெய்தோரடையுடையதுகதி—பரிசுத்தமில்லாத பைசாசலோகப் பிரபந்தியே யெனப் பகரலாம். (சஎ)

தேவிபூ சையெனச் செய்துந் தின்பவ டனைக வித்தை
மேவினு ஞான வீட்டை மேவிடா * ரசத்த முண்ணு
மாவியாய்ப் பிசாசி ருக்கை யமருவ ரெனச்சித் தாந்த
மாவிய னூல்கள் கூறும் வழுவிலம் மார்க்க மேமேல்,

தேவிபூஜையென்று ஒருவகையான பூஜைசெய்து, அவ்வழியூனருந்து பவர், அக்கரவிலக்கணமுதல் அவத்தைப்பிரயோகம் வரையுள்ள அறுபத்து நான்குநூல்களில் எவ்வளவு வல்லுநராயினும், ஞானத்தாற் கிடைக்க விருக்கும் பாகதியை யடையமாட்டார். அசுத்த வுணவுகொள்ளும் பைசாசமாகிப் பைசாசவுலகத்தி லிருப்பொன்று சைவசிந்தாந்தமெனு முடிவான ஞானத்தைக்கூறு மேலானநூல்கள் முறையிடும். ருற்றமற்ற அம்மார்க்கமொன்றே எல்லாவற்றிற்கும் மேன்மார்க்க மாகும்

[இவ்வழியாக ஆணுண்போர் பூதசரீரம் விட்டுப் பூதசாரசரீரம் பெற்ற காலத்தும் பற்றுவழியே அவ் ஆணுகாரத்தையே யிச்சிக்குந் 'தன்மையால், அந்த ஆகாரமில்லாத சுவர்க்க பதவிகளில் ஒன்றிலேனுஞ் செல்ல அருகார காரணம் பொருளும்— * " அசுத்தமுண்ணு மாவியாய்ப் பிசாசிருக்கை யமருவர் " என்றதிற் பெறப்படும.] (சஅ)

பிசிதமெ னூனுண் போரே பிசாசெனும் பேய்க ளென்று
மசுகிகொள் பிசித ஆண ரெனப்படு மார்க்க ரென்றும்
பொசிமுடை சேர்பு லாலுண் பவர்களே புலைய ரென்றும்
வசமதி தனிற்றென் னூலும் வடமொழி நூலுங் கூறும்.

" பிசிதம் " எனும் பெயருள்ள ஊனுண்போரே " பிசாசு " எனும் பேயின்பெயருற்றனரென்றும், அதனுையுண்பவரே " பிசிதஆணர் " எனும் இராக்கூதரின் பெயருற்றனரென்றும், தூர்க்கந்த வுதிரங்குகியும் புலாலாகிய புலையுண்பவரே " புலையர் " எனும் பெயருற்றனரென்றும் இப்புழியிலுள்ள சும்ஸ் கிருத சாஸ்திரமும், தமிழ்நூலுங் கூறும் (சக)

என்றனன் கேட்ட சீட னெந்தையே யசுத்த வாம
மொன்றுரைத் தலிநாற் சீத்த முள்ளதோ வென்றான் மைந்தா
தன்றிற மறியாச் சுத்த சத்தியார் தேவி யுண்டு
குன்றலில் லவளை நல்ல குணமுளர் பூசித் துய்வர்.

என்று ஆசிரியர்-வீவேகபூரணனார் கூறியருளினார். கேட்ட சீடன், என்
பிதாவே! மேலே அசுத்தவாமமென்று பிரித்துக்கூறினமையின், சுந்தவாம
மென் வொன்றுண்டோவென்று வினாவினன். ஆசிரியர், மகனே! தன்பெ
ருமை தானறியாத் தன்மையினளாகிய சுத்தசத்தியெனு மஹாதேவியுண்டு.
குறைவொன்றுமில்லா அந்த லோகநாயகியைச் சற்குணமுள்ளோர் பூஜி
த்து வாழ்வார். (எ0)

அந்தமா தேவி தான்சு வாலயந்தோறு முள்ளா
ணிந்தையி லவட்டுக் கள்ளா னீக்கியே படைப்ப தோர்ந்தோர்
சுந்தர வவளை யில்லிற் றொழிநுமவ் வாறே செய்வர்
செந்தெளி தேனும் பாலுஞ் சேர்த்தருத் துதலுஞ் செய்வர்.

அந்த மஹாதேவியாரே சிவாலயந்தோறு மிருப்பவர். நிந்தையற்ற அவர்
க்கு ஊனுடிகளும் நீக்கியே சுத்தநிவேதனஞ் செய்வதை யறிந்தோர், அழ
கு சிறந்த உவரை வீடுகளிற் பூஜிக்கினும் அவ்வண்ணமே செய்வர். செவ்
விய தேனையும் பாஸுயஞ்சேர்த்து, இவ்விரண்டிமே சுத்தமதுமாமிசமென
நிவேதித்தலையும் அவர்க்குச் செய்வர். (எக)

என்றுரைத் திட்டா னைய னெழின்மகன் பெரியோ யீது
நன்றென வுணர்ந்தேன் வேத நவிலுமா றுட்டை மாட்டைக்
கொன்றெரி யாகஞ் செய்து கொழுந்தசை யுணலும் பாவ
மொன்றிய கருமந் தானே வுரையெனக் குரவன் சொல்வான்.

என்று ஆசிரியர் கூறினர் (மேல்) விசாரிக்கும் அழகுவாய்ந்த சீடன்
அறிவிற பெரியவரே! அருளிச்செய்த இவ்விஷயம் உசிதமானதென்றணர்
ந்தேன். வேதம் விதிப்பதுபோல ஆட்டையும் மாட்டையும் கொன்று, அக்
கினிமூளும் யாகங்களைச்செய்து, கொழுவியதசையை யுண்ணுதலும்பாவஞ்
சேருங் கருமந்தானே? கூறியருளவேண்டுமென, ஆசிரியர் கூறவான் ரொ
டவகினர். (எஉ)

இட்டியிற சாம்பி ராணி யெழில்கிளர் சுவர்க்கஞ் சேருந்
தட்டுறு பாவ மில்லை யெனவற நூல்கள் சாற்றல்
கட்டுரை யேனு மந்தக் கருமநற் கருணை யாளர்க்
கெட்டுணை யேனுஞ் செய்சற் கருமமா யிருப்ப தில்லை.

யாதோ ரிஷ்டகாமியதணையடையு நிமித்தஞ் செய்யும் யாகத்திற் சாகும் பிராணி அழகு பிரகாசிக்குஞ் சுவர்க்களோக மடையுமாகலின், அதைக் கொல்வதாற் சற்கதிக்குத் தடையாகும் பாவம் உண்டாகாதென (ஸமிருதிகள்) தருமசாஸ்திரங்கள் கூறுதல் உறு திமொழியாயினும், அவ் யாகநுமம், சீவகாருண்ய முள்ளவர்க்கு எள்ளளவுஞ் செய்யத்தக்க சற்கருமமாக மதிக கப்பட்டிருப்பதிலலை. (எஃ)

தலையினுச் சியில்வன் னெஞ்சர் தடிநனி தாக்குண் டேனு
மலைவுறு பீசமான தவர்கரப் பிசைவுண் டேனு
முலைவுகொண் டழியவ் யாக வுயிர்மிக வருந்த லாலக்
கொலைமக மருளோர் செய்யொண் ணாதெனலுறுதிக்கூற்றே.

தலையினுச்சியிலே வன்னெஞ்சர் கையிலுள்ள தடியடி மிகவுந் தாககு ணடாயினும், அசைவொடுகூடிய பீஜங்கள் அவா கரப்பிசை வுண்டாயினும் பிராண வேதனைப்பட்டு இறக்கும் அவயாகவுயிர்கள் அதிக வேதனைப் பட லால், அக்கொலையாகவர்கள் தயாநிதிகளாகிய பெரியோர் செய்யத்தகுவன வல்லவென்று கூறும் வாக்கியம உறுதிவாக்கியமே யாம். (எச)

ஏனைய வுயிரைக் கொல்லு மிட்டியு மிரக்க மில்லா
மானவர் கரும் மாமும் மகங்களின் பயனுஞ் சின்னாள்
வானவ ருலகின் போக மாமிதை மதியார் தூய
ஞானமெய் வாழ்க்கை வேட்போர் நான்மறை முடிவு மீதே.

ஆடு மாதல்லாத மற்றவயிர்களைக் கொன்று செய்யும் யக்கியங்களும் இரக்கமற்ற மதுடாசெய்யுகு கரும்மேயாம். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச்செய்யும் யக்கியங்களின் பயனும் சிலநாள தேவவேலாகத்தி லனுபவீசுக்கப்படும் பந்தமான போகமாம். இப்படிப்பட்ட அற்பசுகத்தை ஞானத்தா லுண்டாகும் அழியா மோகநவாழ்வை விரும்புஞ் சுத்தராகிய பெரியோர் விரும்பார்.

[யக்கியபலன் பந்தமென்பதை.— யஜுர்வேத நிராலம்போபநிஷித்து “ யஜ்ஞ வரத தபோதாநவீதி விதாநஜ்ஞான ஸயகல்போ பந்தஃ ” எனும் ஆற்றான் அறிக] (எஃ)

வேள்வியொ ராயி ரந்தாம் வேட்டலிற் கொல்லா துண்ணு
மாள்வினை நலனென் றார்நல் லருட்பெரும் புலவர் மாண்பில்
வேள்வியி லானுண் டேவ ரினும்புலான் மிசையார் செல்லு
நாள்விய நிலைபெற் றுய்வர் நல்லவேள் விசளு முண்டே.

ஜீவஹிம்சையுடன்கூடிய ஆயிர யாகங்களைச் செய்வதிலும், ஒருபிராணியைக் கொண்டு அதனுனை யுண்ண திருக்குஞ் சற்கருமம்—பயனில் மேம்பட்டதென்று “ அவ்சொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னென்ற—னுயிர்செ

குத துண்ணுமை நன்று ” எனுந் தீருக்துறள் வாயிலாக அருட்பெரும்புலவரான திருவள்ளுவதேவருங் கூறியருளினா. சிறப்பற்ற இந்த யாகங்ககளில் ஊனாகிய அவியை அவாவிய யுண்ணுந்தன்மையுடைய தேவர்களிருக்கும் உலகங்களினும், இங்கே புலாலுண்ணுதாரா தேஹவ்யோக மடையுங்காலத்தில் மேமபட்டதாய உலகமடைநது வாழ்வார் சொற்ற பசுபந்த யாகமல்லாத நல்ல யாகங்களும் உள

[சரீரமாகிய யாகசாலையிற் செய்யப்படு ஞானயாகமும் நல்லயாகமாம விவரம், யஜுராவேத கீர்ப்போபநிஷத்து முதலிய உபநிஷத்துக்களிற் காண்க. மேலைய திருக்குறளானது “அஹிமஸா பரமோ தாமா ” எனுஞ் சூர்தி வாக்கியத்தைத் தழுவி வந்ததாகும்.] (எக)

அசுத்தமி லாவவ் வேள்வி யடங்கலு நல்லார் செய்தே யசுத்தமி லுலகஞ் சேர்வ ரவற்றையல் ளுலகை வேண்டா விசுத்தவுள் ளன்பி னேடு விமலனை நோக்கிச் செய்தோர் விசுத்தமெய்ஞ் ஞான மேவி விமலனை யடைந்துய் வாரே.

ஜீவகாருண்யமுள்ள நல்லோர், அந்த நல்ல யாகமெல்லாஞ் செய்து, அசுத்தமில்லாத மேலுலகங்களை யடைவர். அந்த நல்ல யாகங்களையும் அவற் றுலெய்தும் பதமுத்திகளை விரும்பாத பரிசுத்தமான வுள்ளன்புடன் அந்நி மலமுத்தனை மஹாகேவனை நோக்கி நிஷ்காமியமாகச் செய்தார், பரிசுத்த பதினானுதைப்பெற்று அந்தப் பரமசிவ சாயுஜ்யமாகிய பரமுத்தியடைந்து வாழ்வார். (எஎ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலயாசிரியவிரந்தம்.

எனலு மானவ கன்ற யாவுடை யிறைவ முன்னொரு காலுதற் கனலு லர்மவிழி யீசன் முன்விளர் காலி றைர்சி படைத்துழன் மனதி னுலறி தற்கொ ணுநல மருவி னொரொரு திண்ணலு ரெனவுரைக்குமொர்சரிதையின்பொருளிற்றெனப்புகலென்றனன்.

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறுதலும் மாணக்கன், கருணாநியாகியகுருவே ! முன்னொருகாலத்தில் அக்கினிபிரகாசிக்கும் நெற்றிக்கண்ணாகிய ஈசனார் முன்பாக, பத்தியிற் சமானாகிதராகிய திண்ணலொலும் இயற்பெயா வாய்ந்த கண்ணப்பதேவர், கொழுப்பொழுதுகின்ற காட்டுப்பன்றி யிறைச்சியை நிவேதித்து, அலையுந்தன்மையதாகிய மனதினால் இத்தன்மைத்தென் றறி யொண்ணாத சிவகதியை அடைந்தனரெனக் கூறும் ஒப்பற்ற அந்தச்சரிதை யின் தாற்பரியம் இன்னதெனக் கூறவேண்டு மென்றனன். (எஅ)

மைந்த வத்திரு வாளர் வேட்கண் மரபில் வந்தவ ரவர்நுகர் செந்த சைக்கறி தன்னை யேபர சிவனு முண்டிடு வானெனச்

சின்தை செய்ததை தேப டைத்தனர் சிறந்த வன்மி நைப்படு
மந்த வீசனு மதினம் கிழந்தன னக்கீன் மம்விதி யாகுமோ,

மகனே ! அந்த அகண்ட சாம்!விராச்சியத்திற் குரியோராகிய அக்கண்
ணப்பனூர் வேடவமிசத்திற் பிறந்தவ ராகையால், தாமுண்ணுஞ் செவ்விய
மாமிசக்கறியையே பரமசிவனான முண்பவராதல் வேண்டுமெனத் தமது
மனதிற் கருதினவராகி அவ்வூனையே படைத்தனர். அவரது அன்பின்வலைப்
பட்ட அத்திருக்காளத்தியப்பரும் அக்காரியத்தில் உவப்புற்றனர். ஆகையால்,
அக்காரியமே யாவருஞ் செய்யத்தக்க காரியமாமோ? (௭௯)

செறிந்த பத்தியி னூல ருட்சிவ லிங்க மீதுபல் கற்களே
யெறிந்து மேனல முற்ற சாக்கியர் செய்கை யேதில தென்னினு
மறிந்த மக்க ளெலாரு மத்தை வழக்கெ னக்கொள்வ தில்லையென்
றறிந்த வாறுக ணப்பர் செய்கையு மாமெ னத்தெரி வாயரோ.

மேலு மேலும் ஓங்குற்றபத்தியினூல், அருள்வடிவாகிய சிவலிங்கத்தின்
மீது பல கற்களையே யெறிந்து மேன்கதியடைந்த சாக்கியநாயனானுடைய
செய்கையானது அவரளவிற் குற்றமற்றதாயினும், அதனை, பத்தப்பட்டுள்ள
எல்லாமனிதரும் விதியாகக்கொண்டு செய்வதில்லையென் றறிந்ததுபோலக்
கண்ணப்பனூர் செய்கையும் அத்தன்மையதேயாகுமென் றறிவாயாக. (௮௦)

என்ற வாசிரி யன்மு கத்தினை யோ ராமக ளேக்கியூன்
றின்று ளார்கள் பிசாச வெம்பதி சேர்வ ரென்று புகன்றவா
றன்று மாமிச முண்டு வந்தக ணப்ப ரப்பதி யெய்திடா
தின்ற ருக்கடி யெய்தி னூரென லென்ன நீதிசொல் கென்றனன்.

என்ற கூறிய ஆசிரியர் முகத்தைப் பொற்பகலாத சீடன்பார்த்து, தே
வதைகட்டுப்படைத்துத்தாமுந் தின்னும் ஊனுணவுடையோர், பைசாசலோ
கமடைவரென்ற முன்னேகூறியபடி, முற்காலத்தில் மாமிசமுண்டும் அதை
யே சிவத்திற்கு நிவேதித்துஞ் சந்தோஷித்த கண்ணப்பதேவர், அந்தப் பை
சாசலோகமடையாமே இனியகளிப்பெனப்பட்டுச்சிவன் திருவடி கீழில யடைந்
தாரெனல் என்ன நியாயம்? கூறவேண்டு மென்றனன். (௮௧)

கல்லெ றிந்தது குற்ற மேனும் கண்ட வன்பி லதேநலம்
புல்ல கின்றது போலல் வேடர் புரிந்த தீது மளப்பிலா
நல்ல வன்பி னெழிந்து மேனல நல்கு மாறிறை செய்தன
னல்ல றீரிது மற்றை யர்க்கமை யாதெ னக்குரு சொல்லினுள்.

கல்லெறித்தது குற்றமாயினும் அச்செய்கையி லுண்டாகிய அகண்ட
அன்பினூல், அக்காரியமே நற்காரியமாகிச் சிரேஷ்டமான கதியை அச்சாச்
சியநாயனானுடையும்கூடி செய்ததுபோல, அவ்வேடர் கோளுகிய கண்ணப்ப.

ஊர் செய்த கொடுங்காரியமும் முதன்மையான அன்புடன் செய்யப்பட்ட வழி, கொடுமையற்ற நற்காரியமாகி மேலான கதியைக் கொடுக்கும்படி மஹாதேவர் செய்தருளினார். பிறவீத துக்கத்தை யொழிப்பதாகிய அத்தகையகாரியமும், அதன்பயனும் மற்ற ஆனருந்துவோர்க்கு இலப்பியாதென்று கூறியருளினார். (அஉ)

ஆவ தேன்முடை யுண்ப வர்க்கரு ளன்பு ருதென முன்னரே
 லீவ முங்கிய சொற்கு மாறுறு நெய்ப்பு லானுகர் திண்ணருக்
 கோவ லில்சிவ வன்பு ஞானமு யர்ந்த தென்பதெ னுமகன்
 ருவி லையன்பு னேசொ னுனிறை சாற்று வானதை மாற்றுவான்.

அவ்வாறாமாயின், நிணத்தோடுகூடிய புலாலே யுண்டுவந்த கண்ணப்ப னார்க்கு, மாறாத சிவபததியி லுதிகருஞ் சிவஞானஞ் சிறப்போடுண்டாயிற் றென்று இங்ஙனங் கூறுஞ்செய்தி,— திருவருளைத் தாத்தக்க அன்பு, புலாலு ண்பவர்க்கு உண்டாகாதெனத் தாகுகள்* முன்னர்க் கூறியதற்கு விரோதமா குமென்று சீடன் குற்றமற்ற ருந் முன்னிலையிற் கூறினன் அதுகேட்ட குருவானவர், சீடன் கொண்ட அபிப்பிராயத்தை மாற்றும்பொருட்டு உரைக கலாயினார். (அ௩)

சிறியர் சேரியில் வில்வ முங்கினர் சேற்றி லங்கமு ரீருமே
 நறிய வாக முளைக்கு மாறுமு னுளி னழத்த தவத்தினன்
 வெறியி லாவரு ளன்ப வர்க்கு விளைந்த தாமது மற்றைய
 பொறியி லானுகர் நர்க்கு ருதுயர் புந்தி யாலறி புந்தியோய்.

பறைச்சேரியில் வில்வமரமும், பெருகிய சேற்றில் அழகிய செங்கழு நீரும் சுகாதமுடையனவாக வுண்டாதல்போல, முற்போந்த பிறப்புக்களிற் செய்திதவபலத்தால் மயக்கமற்ற அருட்பக்தி அக்கண்ணப்பருக்கு உண்டாகியது. அது, மற்ற விவேக ஹீனர்களாகிய ஊனருநதுநர்க்கு உண்டாகாது. புத்தியுள்ளவனே! இதைச் செவ்விதானபுத்திகொண்டிவிசாரித்தறி.

தம்மு டம்பு பெருக்க வென்று தகைக்கு முர்புக ஞாண்டிலாம்
 மம்ம ராரிக னெஞ்சி லோமணி மல்கு நல்விழி யைப்பறித்
 தம்ம கேகர னுக்கி டுந்தெளி வன்பு யர்ந்தக ணப்பனார்
 தம்ம ருட்குண மேவு மென்று தனது வாத நிறீஇனன்.

(தேஹாபிமான ஜீவாபிமானங்களால்) தம்முடைய சரீரம் குறைவறப் பெருக்கவேண்டுமென்று மாமிசமிட்டுச்சமைத்த குழம்புமுதலியவற்றை யுண்டிழுவும் மயக்கறிவுடையார்வலியமனைத்திடேலா, அவ்விமானங்களினிற் கருமணி பிரகாசிக்கும் பிரதான அவயவமாகிய விழியைப்பிடுங்கி அம்மஹா

* ௪0, ௪௧ - ம் செய்யுள்களி லறிக.

தேவருக்கிந்தெள்ளிய அன்புநீக்கொண்டகண்ணப்பதேவரது அருட்குண முண்டாகும்! உண்டாவதில்லையென்று தமதுசித்தாந்தத்தை ஸ்ராயித்தார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரந்தம்.

கேட்டவிட யப்பிரிய நின்னுமோ ரையமருள்
 கிளர்ஞான சும்பமுனிவ
 ணுட்டினா னுண்டா நெனுஞ்சரித முண்மைஏய
 யறைந்தருள வேண்டுமெனலும்
 வாட்டமில் விவேகபூ ரணனவிலு வானெடிய
 வார்கடலை யங்கைதனிலே
 கூட்டியுண் டிட்டவம் முனிவன்வா தாவியென்
 கொறியுண்டு கோதுறுவனே.

இதுகேட்ட விஷயப்பிரியனெனும் பெயரிய சீடன், இன்னமுமொரு சங்கையுண்டு. அதாவது கிருபையேயாகிய ஞானம் வாய்ந்த அகஸ்தியமா முனிவர் ஆட்டினான யாந்தினென்றகூறற் சரித்தான். அதனுண்மைக் கருத வதபுகுகூறி யருளவேண்டுமென்றுகூறலும், குறைவற்ற விவேகபூரண னெனும் பெயரிய குருகூறலுற்றனர். நீடிய சமுத்திரத்தை அங்கையற்சேர் த்து,ஆசமனஞ்செய்வதுபோல உட்கொண்ட அமுமுனி சிரேஷ்டர்,வாதாவி யென்னும் ஓராட்டினையுண்டாலும் பாமகடைவரோ (அசு)

வாதாவி யாமந்த வாட்டை * வில் வலனரியுள்
 வாளா லறுத்தவித்து
 மேதாவி யோரென்ன வருமுனிவர் கட்கெலா
 மெய்யா வருத்தியெய்பி
 வாதாவி வாவென் றழைத்தவுட னுண்டவர்
 வயிற்றைப் பிளந்தவன்வரும்
 போதாவி போமவரை யிருவரு மருந்தாவ
 ரெனப்பழைய நூல்புகறலால்.

(அஜாமுகியின் குமாருஞ் சூரபதமன் மருகனுமாகிய) விவ்வலன் னனும் அசுராதமன், ஆட்டுருவங்கொண்ட தன் தம்பியாகிய வாதாவியை அரியததக்க வாளாடே னுண்டுதுண்டாக அறுதது அடிப்பிலேற்றி யவித் துச்சமைத்து, மேலான அறிவாளிகளாகவரு முனிவர்களுக்கெல்லாம் சுது ஆட்டுமாயிசேமெயென்று உபசரித்துட்டி(அவர்கள் சயனித்திருக்கும்போது) என் தம்பி வாதாவியே வாராயென அழைத்தவுடன், அவன், தன்னைமாயிச மாக உட்கொண்டவர் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்ட சமயம்

பிராணனீகமும் அம்முனிவர்களை, அண்ணன் தம்பிகளாகிய அய்யலிபாண்டசாரும் தின்பரென்று புராணகூற்றலால்,—

[“இவ்வலன்” எனவுஞ் சிலர்கூறுப கந்தபுராண அசுரகாண்டம் வில்வலன் வாதாவிப்படலம் ௧0 - ம் பாட்டில் “மேயின விருமைந், சா வில்வலன் வாதாவி—யாயதொர் பெயர்பெற்றார்” என வருமாறு இந்துலாசிரியரும் “வில்வலன்” எனக்கூறினர்]

(௮௭)

இக்கலி யுகத்தின்முன் யைகா லங்களி
லியங்குயிர் வதைத்துண்டலிற்
றுக்கமுறு பாவமிலை யென்றெண்ணி முனிவர்சிலர்
சுடுதீயில் வேவிந்தலுன்
பக்குவ நுகர்ந்தார்க ளெனலறிய லாமருள்
பழுத்தமன மற்றவவரின்
மிக்கவர்க ளாவரதை யுண்ணாத யெய்யரென
வுள்ளாதற் றையமியேயே.

இக்கலியுகத்திற்கு முற்போந்த யுகங்களிற் சரித்துத்திரியும் பிராணிகளைக்கொன்று தின்னுறு கருமத்தால் துக்கேஹதுவாகிய பாவமுண்டாவ தில்லையென்று கரு தினவராகிய சிலமுனிவர், சுடுகருணமுள்ள அக்கினியிற் பசனஞ்செய்யப்பட்டிப் பக்குவமான லுணையுண்டனரெனபதும் அறியலாம். ஜீவகாருண்ய முதிர்ச்சியுள்ளருணம் ஒருசிறிதுமில்லாத அந்த முனிவரினும் அப்புலாலுண்ணாத காரணயருண முனிவர் சிறந்தவராய்வென்று கருத்தற்குச் சந்தேகமின்று.

(௮௮)

விதிவிலக் கில்லாத லுணுண்டன் மதுவுண்டன்
மென்சொலெழின் மாதணைதலிற்
புதியவொரு தோடமின் ரென்றுபிர விர்த்திநூல்
புகலுமவை தள்ளுகவெலாப்
பதிநவி னிவிர்த்திநூல் சொல்லாமது வேமிக்க
பலனல்கு மென்றுமநாவி
னிதிநூ லுரைக்குமத னால் வுகங்களிலு
கெய்யபுல ஷுணைவாயுர்வாம்.

மநுஸ்மிநீதி (௫ - ம் அத்தியாயம்) ஆனது, விதிவிலக்கில்லாதபுலாலுண்டல், கள்ளுண்டல், மதுரவசனமும் வனப்புமகமைத்த மாதரைப்புணர்தலெ னும் இவைகளாற் புதியபாவமொன்றுஞ் சேர்தவில்லையென்று இடலெளகிகப் பிரவீர்த்திநூல் சொல்லும்: மேற்கூறிய புலாலுண்டல் முதலியவற்றை நீக்கியிகெவென்று ஈசுவரப்புரோக்தமான ஞானநூல்களெகப்படி ௨௦௨:௨

நூல் கூறும் . இவ்விரண்டினுள் நிவிர்த்திமார்க்கமே அதிகபலனைத்தருமென்றுரைக்கும். இந்தப்பிரமாணத்தினால், அந்தபுகவகளிலும் நிணமுள்ள ஊனுண்ணுமையே யுயர்ந்த வெழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததாகும்.

இதாநிற்க வொருநூல் புலாலுண்ண லேதமற்
 நிலையெனச் சொலினுமுன்னே
 ரதுசொன்ன படியிழைத் தார்விடுத் தாரென
 வறிந்திடினும் யாதொன்றனை
 வதைசெய்புங் காலது படுந்துயர்கள் கண்கண்ட
 மாவவ மெனத்தெரிதலாற்
 புதைகொண்ட வெவருமவ் வுயிர்வதைக் கஞ்சலுயர்
 புண்ணிய மெனற்கையபோ.

இந்த நியாய மிப்படியிருக்க, புலாலுண்ணல் பாவமேயென ஒருசார் நூல்களும், பாவமாகாதென மற்றொருசார் நூல்களும் கூறினாலுமென்றை, அவ்வீருவகை நூல்களின்படி சிலபெரியர் ஊறுண்டு வந்தனரென்றம, மற்றுஞ்சிலபெரியர் அதனை யொழிந்திருந்தனரென்றம நாம் அறிந்தாலுமென்றை, யாதொருபிராணியை வதைசெய்கையில் அந்தப்பிராணி படுதூக்கங்களை யோசிக்குகவால், அததொழில் பிரத்தியகூப் பெறும்பாவமெனத தெரிதலினால் தேகிகளாகிய எவரும் பிராணஹிம்சைக்கு அஞ்சி அந்தப்புலாலுணவைவரீக்கியிருத்தல்புண்ணியமென்றுகூறுதலுக்குச் சந்தேகமுளதோ? இல்லை.

எழுகீர்க்கழிநேடிலடியாசிரியவிரந்தம்.

என்ன வையன் முன்ன நின்ற வேரு யர்ந்த நன்மக
 னன்ன ருற்ற தென்பு லத்தி னர்க்கு நல்ல மாமிசந்
 தன்னை முன்னு கங்க ளிற்செய் தார்க ளென்று தன்மநூல்
 பன்னு முண்மை தன்னை யும்ப ணித்தல் வேண்டு மென்றான்.

என்று ஆசிரியர் கூற, அவர்க்கெதிரினின்ற அழகு, சிறந்துள்ள சீட நன்மை நிரம்பியுள்ள தென்புலமடைந்த பிதீர்க்களுக்குப் பிரீதியாக நல்ல மாமிசத்தை முந்தற்றபுகவகளிற் படைத்தார்களைன்று ஸ்மிருதிகள் கூறும், அந்தக் கருமத்தினுண்மைக் கருததையும் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கூறினன். (௧௧)

இவ்வு கத்தி லான ருந்தி டாத தென்பு லத்தவர்
 தெவ்வில் வத்து வுண்டு மாதிரி ருத்தி கோடல் போலவே
 யவ்வு கத்து ளாரு நல்ல துண்டி ருக்க வையமின்
 ரெவ்வி தத்தர் செய்கை யோவஃ தேதம் வேறு பேசதி.

இந்தக்கலியுகத்தில் ஊனுண்ணை பிதிர்க்கள், நிவிர்த்திமார்க்கவிரோத மில்லாத பதார்த்தங்களை யுண்டு மிக்க திருப்தியடைதல் போலவே அந்த யுகத்துப் பிதிர்க்களும் சுத்த பதார்த்தங்களை யுண்டு சந்தோஷித் திருக்கத் தடையிலலை. அஃது எவ்விதத்தன்மையுடையர் செய்கையோ! அது பாவமே. வேறேதாவது சந்தேகமுளதாயிற் கூறுக. (௧௨)

என்று நாத னோதி னானவ் வேசின் மைந்தன் மேலும்வெண் குன்ற வீச னூரு ரைத்த கூற்றின் வண்ண போர்மகற் 'கொன்று தீயில் வேக வைத்த ருதனு கின்ற கொள்கையி னின்ற தநதை தாயர் தந்தியாய மென்கொ லென்றான்.

என்று குரு கூறினர். அதன்மேலும் அக்குற்றமற்ற சீடன், வெள்ளி யங்கிரியில் வீற்றிருக்கும் மஹாதேவரானவா தமககு வேண்டிய ஆகாரம் ஈதாருமென வருளிசெய்த நியமததீன்படி ஒப்பற்ற தங்கன் மகளைக் கொன்று தீயிற் பசனாசெய்து, விருந்தினராய் வந்த அம்மஹா தேவருக்குப் படைக்கு நியமததீனின்ற தந்தைதாயாகிய சிறுத்தொண்டதேவரும் அவர் மனைவியாருங் கொண்டிருந்த உள்ளக்கருத தென்னை? கூறவேண்டு மென்றான். (௧௩)

போரில் வல்ல ராய டைந்த பொன்கொ டந்த நாயனார் நாரூ லாம கேசுரர்க்கு நாரூ மன்ன மூட்டுமன் போரூ மீச னார்வி டாத வுண்மை சோதிக்கின்றபோ , தாரூ மன்பி னுனி கழ்ந்த தன்னர் செய்கை யென்றான்.

போர்த்தொழில் வல்லராய் அத்தொழில் வழியிற் பெற்ற திரவியங்க ளைக் கொண்டு அசகிறத்தொண்டதேவர் சிவபக்தி மீக்கொண்ட மாநேசு ரர்களுக்கி நந்நாளும் அன்னம் படைத்துவந்த அந்த அன்பின் பெருக்கத தையறிந்த பரமேசுவரர், அவரை விட்டு நீங்காத அவ்வன்பின் உறுதிப்பாட் டைப் பரீக்ஷிக்குங் காலத்திலே அவருள்ளத்திற் பொருந்திய பக்தியினால் நடந்தகாரியம் அஃதென்றனர்.

[“ விடாத வுண்மை சோதிக்கின்றபோது ” என்பதற்கு, வாள்முனை வழிச் சம்பாதித்த திரவியங்கொண்டு செய்யப்படுஞ் சறகரூ ம பக்தியை, அவ்வாள் முனைவழியாகவே பரீக்ஷிக்கத தொடங்கும்போதென்ப பொருள் கோடலும் பொருந்தும்.] (௧௪)

இவ்வி தம்வி வேக பூர ணன்வி ளம்ப லும்மக னவ்வி தன்கொ லைக்கு ளாய வக்கு பூந்தை யங்ஙனே யெவ்வி தக்க வற்சி கொண்டி றந்த தோவ தைச்செயு . மவ்வி ரண்டு பேரு மவ்வ தைக்கு டன்ப டாததென்.

நனிவி ளக்க வென்னையை சூச மற்ற வீசனார்
சொனவினைக்கு ளாம வர்க்கொர் துன்பு திப்ப தில்லையன்
றினிதி றந்த சேயினைப்பி ரான்சொல் வண்ண மீன்றவர்
கனிவு கொண்டழைத்த போது கண்க ளிக்க வம்மகன்.

ஒடி வந்த வற்பு தத்தை யூகி யாம லேனையோர்
கூடி யேகொல் கின்ற கொள்கை போல வெண்ணி னுயதைத்
தேடி வந்த வீச ரோடு நால்வ ரன்று சென்றது
கேடி லுன்னு ளேயு ணர்ந்து பேசெ னக்கி ளத்தினன்.

இவ்வதமாக ஆசிரியர்-விடவகடூரணனார் விடைகூற, சீடன், அவ்வண்
ணங் கொலைக்குள்ளாகிய அக்குழந்தையானது அந்நகரமே எத்தன்மையதாக
கிய துக்கமனுபவித்தது இறந்திருக்குமோ! அதற்கைய கொலையைச் செய்த
அத்தந்தை தாயா அக்கொலைப்பாவத்தை யடையாத தென்னை? (கூடு)

நனறாக வ்ளங்கக கூறவேண்டாமெனன, ஆசிரியர், ராச
னராணைப்படி அக்காரியத்திற்கு உடம்பட்டுநின்ற அவர்களுக்கு, எவவித
துன்பமும் தோன்றாது. மேலும், யாதொரு துன்பமில்லாது இறந்த குழந்
தையை நன்றெடுத்தவராகிய அவவிரும்பும் பெரிய பெருமானது அனுஞ்
றையுடைய உடனே யுருக்கத்துடனழைத்தபோது அவர்களுடைய கண்கள்
களிப்படையும்படி, இறந்துபோன அவ்வாண்பிள்ளை, — (கூக)

உயிர்பெற்று அவர்களெதிரி லோடிவந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை யோசி
யாமல், மற்றமனிதர் கூடிக்கொண்டு செய்யுங் கொடுங்கொலையைப் போல
அதனையுமெண்ணின. அக்காரியார்த்தம் அக்குழந்தையைத் 'தேடிவந்த பர
மேசுவரருடன் சிறுத்தொண்டநேவரும், அவர் தேவியாராகிய திருவெண்
காட்டு நங்கையாரும், அவ்விரும்பு புதல்வனாகிய சீரானும், தாதி சீர்தன
நங்கையு மெனப்படும் அந்நால்வரும் அத்தினமே சென்றடைந்த' ஆன்மலா
பத்தையும் தருக்கத்திற் றலைப்பட்டுள்ள உன் மனத்துளே விசாரித்தறிந்து
கூறுதியெனக் கூறியருளினர். (கூஎ)

எண்கீர்க்கழ்நெடிடடியாசிரியவிரந்தம்.

கிளத்திய வாசிரி யன்றிரு முன்னே
கேடறு சீடன யம்படு மெய்ம்மைக்
களித்திரி சங்கும கன்முதன் மன்னர்
கானக வேட்டையி லேயுயிர் கொன்று
களித்தன ரென்றுபு கன்றிடு முண்மை
கழறுதி யென்னவி டைக்குரு வந்த
வளித்திரு மன்னர்க ளாள்பதி யுள்ளே
யாயப சும்புல ழித்தும னேக.

மைந்தர்க ளுக்கிடை யூறும்வி னீர்த்த
 வன்மிரு கங்களை யேவதை செய்தார்
 வெந்தனு மன்னர்க ளுக்கது நீதி
 வேலையிஃ தெவ்வித மென்றிடின் டேடலோர்
 நிந்தைசெய் பாவிக ளைச்சம னூர்தந
 நீதியி னுரை கத்திடு மாறே
 யந்தர ளுதியி லாவரு ளீச
 உயர்தொழி லுள்ளுமில் வாறுள தென்றான்.

இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியர் சன்னிதானத்தில் தருக்கசிரேஷ்டம் வாய்ந்த சீடனுனவன், மஹாயோகங்களை யதூபவித்த திரிசங்கு மஹாராஜன் குமாராகிய ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன் முதலிய அரசர்கள் காட்டிலாடும் வேட்டையிற் பிராணிகளைக் கொல்லுந் தொழிலிற் சந்தோஷித்தனானுஞ் செய்தியின் உண்மைக் கருத்தையுங் கூறல்வேண்டுமென, விடைதருவதில் வல்லாகிய குருவாவார், அந்தக் காரணிய செல்வமுள்ள அரசர்கள் தங்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட நாட்டிலுள்ள பயிர்களை யழித்தும், அனேகமாகிய,—

மனிதர்களுக்குக் கெடுத்திசெய்தும் வந்த கொடியமிருகங்களுையே கொன்றார்கள். அது, வெம்மைசெய்யத்தக்க வில்லெந்திய அரசர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட விதிமார்க்கத்திற் சேர்ந்ததேயாம். எவ்வாற்றா லென்னிடேலா, ஜீவகாருண்ய வொழுக்கமுள்ள பெரியோரை நிந்திக்கும் பாலிகளை யமதருமராஜர் தமக்கென்றேற்படுததப்பட்ட விதிமார்க்கத்தின்படி நாகத்தில் தள்ளுவதுபோலாகும். ஆதிமதநியாந்த ரகிதலாகியும் பரம கருணா நிதியாகியும் இராவின்ற பாமேசன் (தன்மை முன்னிலை படர்க்கையெனும் மூவிடததுஞ் செய்கிருத்தியங்களில், தன்மையிற்) செய்கிருத்தியங்களிலும் இத்தகைய காரியமுள் தாருமென்று கூறியருளினர். (கக)

கலிநிலைத்துறை.

என்ற நீதியைக் கேட்டவ னுய்யுயி ரெதையுங்
 கொன்று னாநினை யொத்தவ ரொன்றனைக் கொல்ல
 வென்று மற்றொரு வல்லுயி ரெழுந்திடக் காணி
 என்று செய்தொழி லெவனென நற்குரு வறைவான்.

இப்படி யருளிச்செய்த நியாயத்தைக் கேட்ட சீடன், வாழுகின்ற எச் சீவனையுங், கொன்று தின்னாத தங்களை யொத்த மஹாத்துமாக்கள், யாதொரு காரணர்த்தம் ஒருசீவனை மற்றொரு வன்மையுள்ள ஜீவன் கொல்லவேண்டுமென்று எழுதலைக் காணுங்கால் செய்யுங்காரியமென்னை யென்று கேட்க, நல்லாசிரியர் கூறலாயினர். (க௦௦)

அந்த வேளையி லவ்விசண் டற்குமொ ரல்லல்
வந்தி டா துவி லக்குத னலமது வறிதே
லெந்த வாவிபொல் லாங்குள தோவதை யிறையைச்
சுந்தை செய்துகொன் றிடல்கட னன்னனஞ் செய்த.

அற்ப தோடமற் றென்றனைக் காத்தவொ ரறத்தா
லொற்க மாமறம் விஞ்சிடு மவ்வித முஞற்ற
தற்ப மாநினைந் தேகினு மங்நனம் வாளா
நிற்கி னும்பவ மாமெனச் சொற்றன னெறியோன்.

அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் அவ்விரு பிரானிகட்கும் ஒரு துன்பமும் வாராதபடி விலக்குதல் உத்தமம். அக்காரியங் கஷ்டசாத்தியமாயின், எந்தச் சீவன் பொல்லாங்குகழைக்குஞ் சுபாவருடையதோ அந்தச்சீவனை, ஈசுவரனைத் தியானஞ்செய்து கொல்லுதல் கடமையாம். அப்படிக் கொலைசெய்ததனா ழுண்டாகிய,— (க0க)

அற்பதோஷமானது மற்றென்றைக் காத்தவினால் விளைந்தபுண்ணியத் தாலொழியும். துஷ்டஜெந்துவைக் கொலைசெய்ததா ழுண்டாகு பாவம், நிரப்பாதியாகிய பிராணியைக் காத்தலால் விளைந்த புண்ணியத்தையிடக் குறைந்ததீதயாதலின் புண்ணியமே மிகுதியாகும். அவ்வண்ணஞ் செய்யாது அவைகளை யற்பப்பிராணிகளாக நினைந்து அயகிருந்து சென்றாலும், அவ கேயே ஒருமுயற்சியின்றி நின்றாலும் பாவமாகுமெனத் தரும் மார்க்கப் பிரவர்த்தகராகிய குரு கூறினர். (க0உ)

ஒப்பி னேனரு ளோய்வரு முயிர்களி லொன்றுந்
தப்பி டாவணம் வலைகளை வளைத்தவை தங்கு
மப்பு வாழுயிர் முதலிய பிடித்தன தினமுஞ்
செப்ப மாகவுய் வோர்க்கி லொல்கெனச் சீடன்.

இந்த நியாயமெனக்கு அங்குகாரத்தான். ஜீவகாருண்ய மூர்த்தியே! தி னந்தோறுந் தமக்கெதிர்ப்படுகின்ற பிராணிகளி லொன்றேனும் தப்பிப் பிழைக்காவண்ணம் வலைகளை வளைத்து அவைகளிலகப்படுகின்ற நீர்வாசிகளா கிய பிராணிகளைப் பிடித்து மனக்கிலேசமின்றிச் சீவனஞ் செய்துவருவோ ரடையுங்கதியைக் கூறியருள்கவென்று சீடன் வினவ,— (க0ங)

புத்தி சால்புதல் வாசொன தொழினனி புரிவோர்
சுத்த மில்வலை ஞருமிழி வேடர்சு மடரை
யொத்து ளார்களு மேயவ ரொல்லையி லிழைத்த
குத்தி ரப்பவத் தாலிழி குலத்தினி லுதித்தார்.

(அவனம்) நிரம்பிய புத்தியுள்ள மைந்தனே! உன்றாற் குறிககப்பட்ட தொழிலையே அதிகமாகச் செய்வோர்.— தூராசாரமுடைய சேம்படவரும், இழிகுல வேடரும், கீழ்மக்களையொத்த இதரமனதீகளுமே. அவர்கள் முற்சன்மககளிற் செய்த அகிர்த்தியங்கனால் இச்சன்மதனி விழிகுலத்தி லுதித்தாகள். (க0ச)

பரிவி லாதுயிர் வதைத்தருந் திடுபவர் பார்ப்பார்
மரபில் வந்தவ ரேனும்வெந் நரகிடை வருந்திப்
பிரிவி லாதுயிர் கொன்றருந் திழிகுலம் பிறப்பர்
புரிவி னத்தொழில் விட்டவர் பினுமதிற் பொருந்தார்.

இரக்கமின்றிப் பிராணிகளைக் கொன்று தின்போர்.— பிராமண யமிசத்திற் பிறந்தோராயினும் கொடிய நரகத்தில் வீழ்ந்து (நெடுகாலம்) வருந்திப் பின்பு அந்தப்பாவ சேடத்திறகாக நாடோறும் உயிாவதைத்துண்ணுகிழ்க்கு குலத்திற் பிறப்பர் ஜீவகாருண்யத்தால் அத்தொழிலை யிப்பொழுது விட்டவர் மறித்தும் அக்குலத்திற பிறவாதவ ராவர். (க0ரு)

அறிதி யென்றருட் குருசொல வம்மக னுயிற்
பறியர் செய்தொழில் செய்தவக் குலவதி பத்தர்
நறிய வாண்கதி பெற்றதென் னேவென நாதன்
பொறியொ டேயது கேட்டியென் றன்பொடு புகல்வான்.

யாம் கூறியதை யுகித்தறிவாயாகவென்று தபாளுவாகியகுரு கூற, அச்சேடன, அப்படியாகில் செம்படவர் செய்கின்ற தொழிலைச் செய்துவந்த அக்குலத்து நாகை - அநிபந்தனேவர் நல்லசிவகதிபெற்றதென்னேவென, ஆசாரியர், நல்லறிவோடு அவ்வீடயத்தைக் கேட்பாயாகவென்று அன்பொடு கூறலாயினா. (க0சு)

அலைசெய் மாகடன் மீன்களி லனுதினந தமது
வலையி லேபடு மீன்களுண் முதலவரு மீனைக்
கலையி ளம்பிறை யணிபவற் கெனவிடு கரும
நிலையி னின்றனர் நித்தலு மவ்வதி பத்தர்.

சிவபத்தருள் தலைவராகிய அவ்வதிபத்தனேவர், அலைகளைப் பெருக்கும் பெருங்கடலில் தினந்தோறு மிடப்படுந் தமது வலையிலகப்படு மச்சககளில் முதலில்வரும் ஒருபெருமச்சத்தைக் கலைகளோடுகூடிய பாலசந்திரனைத்தரித்த பெரியபெருமானுக்காகக் கடவதென அக்கடலிலேயே விட்டுவரு நியமமாகிய கருமத்தைத் தினந்தோறஞ் செய்துவந்தனர். (க0௭)

அப்பெ ருந்தரு மந்தின மவர்தொழில் வழிச்சேர்
தப்ப னைத்தையு நீக்கிமெய் யருணைறி தந்தே

யொப்பி லீசுர தரிசனங் காட்டியின் னுவகை
யப்பு மாழ்ந்திடச் செய்ததென் றுன்ற ளாசான்.

(பசுபுண்ணிய மல்லாத) அசசிற்ந்த பதிபுண்ணிய மாணது, அவரது ஜீவஜேபாய வாயிலாக வுண்டான பாவமெல்லாம் ஒழித்து, உண்மையான அருண்மார்க்கந்தை யவர்க்குக் கொடுத்தது, சமானரகிதராகிய பரமேசுர தரிசனநீசை செயவித்து, சிவானந்த சாகரத்திலும் அவரை யழுத திற்பென்று அருளாளராகிய ஆசிரியர் கூறினர். (க௦அ)

ஆயி னவ்வதி பத்தர தருந்தொழில் போல
மாயி ருபபுவி மக்களெல் லாஞ்செய லாமே
தீயி னுங்கொடி துயிரக்கொலை யென்றொரு தீர்வை
நீயி யப்புத லென்னெனுளு சீடனை நெறியோன்.

பார்த்தி ரக்காவி லாய்வலை மீன்படுத் தொன்றைக்
கார்க்க டல்விடு தொழிலினுங் கல்லெறி சரும
நேர்த்தி யுஞ்சல பமுமென நிலத்தினர் செய்தே
பூர்த்தி யின்புற லாமெனப் புலப்பிடிந் மேலாம்.

அப்படியாயின், அவ்வதிபத்ததேவர் செய்த அருங்காரியத்தைப் போலப் பெரும்புவியிலுள்ள மனிதர் யாவருளு செய்யுங் காரியமும் ஏற்புடையதாகுமே. ஜீவவதை நெருப்பினுங் கொடிதென வொரு கோட்பட்டைத் தாங்குந் விதிப்பதென்னை யென்று கடாவிய சீடனை, நல்லொழுக்கமுள்ள ஆசிரியர்,— (க௦ஆ)

பார்த்தது, இரககரில்லாத வன்னெஞ்சனை! சமுத்திரத்தில் வலை வீசி அதனிலகப்படும் (மீன்களையெல்லா மெடுத்ததுகொள்வதற்காக) ஈசனுக்கென ஒருமீனையெடுத்துக் கருநீறமுடைய கடலில் விடு நியமமாகிய கருமத்தினும், சாக்கியநாயனாபரேபான்று (தெருவில் வாளாகிடக்கும்) கல்லெலித் தெரியுங் கருமம், நேர்த்தியுஞ் சலபமுமாமெனக் கொண்டு இவ்வலகத்தினர் அக்கல்லெறி கருமத்தைதீய செய்து பூரணந்தத்தைப் பெறலாமென நீ கூறித் தொலைததால் அஃது இக்கேள்வியினும் மேலானதாகுமே. (க௦ஆ)

என்ன வமயகன் கல்லெறிந திறைவனை யேத்த
விந்நி லத்திடை வழக்கிலை யாகவி னிசையே
னென்ன நற்குரு வப்படி மீன்விடு மிதைபு
மிந்நி லத்திடை வழக்கிலை யெனவறி யென்றான்.

வன்றுரைக்க, அச்சீடன், கல்லாலடித்து ஈசனை வழிபடல் இப்பூமியில் ஒருவகை வழிபாடாகக் கேட்கப்படவில்லை ஆகலின், அவ்வாறு கூறேனென, அதுகேட்ட நற்குணமுள்ள குரு, அப்படியே மீன்விடுவதெனும்

இக்காரியமும் ஒருகூறு யுபபாபெசைக் கேட்டதிலையென் றறிவாயாக வென்றுகூறினா (ககக)

ஐய நேயறிந் தேனிது போலம் உடலேசோ
பொய்யி லாச்சிவ கணமெனுப பல்வகைப் பூத
மொய்யெ லாநதசை யுண்ணுமென் றேறிவர் மொழிதல்
வைய மீதுள தந்சிசந் தன்னையும் * வழுத்தாய்.

ஐயே! அந்ததுகொண்டேன் இப்படியே போவலிவாய்த்து உண்மையே யுரைகருந் தகையுள்ள சிவகனபெனும் பலவகைப் பூதக கூட்டமெல்லாம் மாமிசத்தைப் புசிக்குமென்று ஓவ்வுலகிற் சிலர் கூறுதலுண்டு அதனுணமையையுங் கூறுவீராக.

[* “வழுத்தல்” என்பது துதித்தலென நிகண்டுளறிற் பொருள்படுமாயினும், இங்ஙனஞ் சொல்லெனும் பொருட்டு. இப்பொருட்டாகப் பெரியபுராணத்தீர் சாக்கியநாயனா புராண முதற்செய்யுளிலே “மறுவல்சரண் பெற்றநிறுமறிந்தபடி வழுத்தலாம்” எனவருதல்போலச சூதாங்கிதை முதலிலையுரைத்த வததியாயம் கக - ம் பாட்டில் “மனத்திடை நினைத்த தென் வழுத்தவாயென்றான்” எனவும், பந்தாதிக்காரவிநாக்கம் ௧௭ - ற்செய்யுளில் “வழுத்தியகே வலத்துடனா ணவமாயும்” எனவும் வருவனகாண்க.]

எனனு மைந்தனை மெய்க்குரு நோக்கிநல் லீசன்
மண்ணு மாண்புடைக் கயிலையங் கிரிநிலை வதிந்த
நன்ன உக்கணந் தசைநுக ராவதை நசைஇத்
தின்னும் பேய்க்கண மங்கிலை வேறெனத் தெரித்தான்.

என்று கூறிய சீடனை, உண்மைக்குருவானவர்பார்த்து, நன்மையையே சொருபமாகக் கொண்ட பரமேசனெழுந்தருளி யிருக்கும் மகத்தான தெய்வீகமுடைய கைலாயமலையிலீ லிலையாகவாமும் அந்த நல்ல பிரமதகணங்கள் ஊனுண்ணை அவ்வுனை விரும்பித் தின்னும் பேய்க்கூட்டம் அந்தக் கைலாசபருவத்தி லிலலை. அககணங்களும் வேறென் றுரைத்தருளினார் (ககக)

தெரித்த வாசிரி யன்பதம் வணங்கியச் சீடன்
பிரித்த றிந்துகொள் ளார்பிதற் றென்றதை யறிந்தேன்
விரித்த வுணுக ராதவ ரும்முயிர் வினிய
வருத்து கின்றன ரேயவர் மார்க்கமெற் றென்றான்.

இவ்வாறுரைத்தருளிய ஆசிரியர் பாத்தத்தை அச்சீடன் வணங்கி, பிரமதகணங்கு ளின்ன ஆகாரமுடையன, பேய்க்கணங்கு ளின்னஆகாரமுடையன வென்று பிரித்தறியமாட்டாதானுடைய பிதற்றதலே அக்கூற்றமென்று இப் பொழுதறிந்தேன். மேலே கூறப்பட்ட மாமிசத்தைப் புசியாதாரும் பிராணி

களை யுயிர்போம்படி ஹம்ஸிக்கின்றனரீர, அவா கோட்பாடுதான் எத்தன்
மையுடையதென்று வினாவினன் (ககச)

அறுசீர்க்கழிநேடிடையாசிரியவிரூத்தம்.

நல்வினை யாலே யன்றோர் நற்குலந் தனிலே வந்துங்
கொல்வினை யாள ரானார் குறுமதி யாலே யீர
மொல்கிய வவர்க ளிங்கே யுயிரறச் சைவ ராகார்
பல்வகை யிலைகாய் பீசம பழநுகர் விலங்கை டொப்பார்.

நல்வினை ப்பயனல் அத்தன்மையுடையார் நற்குலத்திற் பிறந்தும் அற்ப
புத்தியாற் கொலைத்தொழி லுடையராயினர். இரகமற்ற அத்தன்மையி
னர்.— இவ்வுலகில் ஜீவதருமவொழுக்கமுடைய சைவராகார். பலவகைப்
பட்ட இலை, காய், விதை, கிழங்கு, கனி யாகிய இவைகளைத் தின்னும் மீநக
ங்களூத்திச் சமமாவர்.

[“பீசம்” என்றதனாற் கிழங்குகு கொள்ளப்பட்டது.] (ககடு)

உயிர்களை வதைப்போர் தம்மை யுயர்சைவர் பார்ப்பா ரென்ற
லயினகக் காகந் தன்னை யன்னமென் பதனை யொக்குங்
குயிலரு நிலத்தி லெவ்வெக் குலத்தின ரெனினு மெல்லா
யுயிரிலுந் தயவுள் ளோரந் தணரென வுரைக்கு மேனூல்.

ஊனுண்ணாதவாய் உயர்வதை செய்கின்றவர்களை, அவுண்ணுமை
நோக்கி உயர்ந்த சைவரென்றும் பிராமணரென்றும் கூறுதல்.— அன்னப்
படைபோல நடக்குங் கூரியகத்தோடு கூடிய வுருவுள்ள கருங்காக்கையை
அந் நடைநோக்கி அன்னமென் றழைத்த லொக்கும். அளவிட்டுரைத்தற்
கரிதாயிருக்கும் இந்நிலவுலகில் எவ்வெக் குலத்தினராயினும், எல்லாச் சீவ
ராசிகளிடத்தும் அழகிய தண்ணளியெனுங் கிருபையுடையோரே அந்தண
ராவரென்று மேலான சாஸ்திரம் விளம்பும்.

[“மேனூல்” என்றது “அந்தண ரென்போ ரதேவாரம்ற் றெவ்வயிர்
கருகு—செந்தன்மை பூண்டொழுக லான்.” என்றரைக்குந் திருக்குறளாகு
மென்க] (கககூ)

என்றசற் குருவைச் சீட னிறைஞ்சியிஃ தோரார் செய்கை
யென்றினி தறிந்தே னஃதோர்ந் திருப்பருங் கொல்வ தென்னை
யென்றன னஞ்ஞான் ருசா னெம்பெரு மாணங் கந்தன்
மன்றலம் பதங்க டாழ்ந்து மகன்முகம் பார்த்துச் சொல்வான்.

என்றுகூறிய சற்குருவைச் சீடன்வணங்கி, யான் வினவியவீடயம், இப்
போதுகூறிய வுண்மையை அறியார் செய்கையேயாகுமென்று நன்றயறிந்
தேன். ஆவ்வுண்மையை யுணர்ந்தோருங் கொலைசெய்யுங் காரணமென்னை

யென வினவினன். அங்கனம் ஆசாரியர், எங்குள் ஆதமநாயகனாகிய துமார சந்திரவீன் தெய்வீகமணமுயி அழகுமுடைய பாதிநாமரைகளை மானசிக்
மாச வணங்கிச் சீடன் முகத்தைப்பார்த்ததுக் கூறலாயினர். (ககக)

இம்மைமேன் மறுமை செய்து மெனுஞ்சொலை நம்பாப் பண்டிஞ்
செம்மைசேர் நூல்வி சாரஞ் செய்திடாக் குறைவுந் துன்பி
னம்மைநே ரெவைக்கும் வாதை நனுருமென் நெண்ணு நெஞ்சு
மெம்மது டருக்குண் டோவன் னவர்கொலைக் கஞ்சா ரென்றான்.

இம்மையென்னும் இவ்வுலக வாழ்க்கை நீங்கினவுடன் மறுமையென்ப
தெய்துமென்னும் பிரமாணவாககியங்களை நம்பாததன்மையும், உண்மைப்
பொருள்களடங்கிய சாள் தீரவிசாரஞ் செய்யாதகுறைவும், கொலைத்துன்
படைகையில் நம்முடம்பொத்த வுடம்புடைய மந்தைப்பிராணிகளுக்கும்
வாதையுண்டாகுமென் நெண்ணு வன்னெஞ்சும் எம்மனிதருக்குள்ளன
யோ அத்தன்மைமேலோ, கொலைசெய்வதற்கு அஞ்சாரென்று கூறினர். (ககக)

இவ்வுரை கேட்ட சீடனெழிற்செவி யாதி யைந்துந்
தெவ்வறச் சிலபி ராணிக் கிருப்பினுஞ் சிறுமை மேன்மை
யிவ்வித மெதைத்தேர் மாந்த ராங்கொலோ விவற்றைக் கொல்ல
லெவ்விதந் கொலையா மென்போ ரெதிராப்பினை மறுத்தோதென்ன

இவ்வாசகத்தைக் கேட்டசீடன், அழகிய செவிமுதலிய பஞ்சேந்திரிய
மும் மனிதருக்கிருக்குமாறு சில பிராணிகட்கிருந்தாலும், அவை, தாழ்த்தவை
யின்னை உயர்த்தவை யின்னை எனவறியுமறிவுள்ள மனிதஜன்மமாகுமோ
ஆகாவாகலின், இத்தன்மைய பிராணிகளைக் கொல்லுதல், எக்காரணத்தாற்
கொலைப்பாவமாகும? (மனிதரைக் கொல்வதன்றோ கொலை) என்பார்
ஆகேசுபத்திற்குச் சமாதானங் கூறல்வேண்டுமென்ன, — (ககக)

உயர்குரு சொல்வா னிவ்வா றேறதலும் பாவம பாவந்
தயவறு கொலைஞ் ராமச் சழக்கர்க ளிருக்கு நாட்டிற்
குயிலவொர் வாயி லாமற் கோள்வெலும் வலியி லாம
லயிலிரைக் கலையு மந்த வாவிச னெவ்வா றுய்யும்.

உயர்வுடையகுரு கூறலாயினர். இவ்வாறு கூறதலும் பாவகாரியமே !
பாவகாரியமே !! காருண்யமற்ற கொலைஞராகிய அக்குற்றமுடையா ரிருக்
கும் நாட்டில், தங்களுக்குள்ள குறைவைத் தெரிவித்துக்கொள்ள வாயும்,
பகைஞரைவெல்ல வலியுமில்லாதனவாகி, உண்ணுமிரைக்கு அலையும் அந்தப்
பிராணிகள் எப்படிவாரும் ! (கஉ0)

அனைத்துயிர்க் குரிய தந்தை யானவோர் கடவு ணீதி
தினைத்துணை யேனும் பொய்யாத் திறமுள ததனி ணீர்மை

யினைத்தென வறியா பாந்த'ரேனைய வுயிரைக் கோறல்
 வினைத்துயர்க்கொலையின்றென்றல்விவேகர்சம்பதபாங்கொல்லோ.

சுகல பிராணிகட்குமுரிய பொதுததந்தையான ஒப்பற்றகடவுளின் சட்
 டமானது தினை உளவேனும் பொய்த்துப்போகாத திறமுடையதாகும். அதன்
 தன்மை யிப்படிப்பட்டதென அறிமாமனிதா, மற்றைப் பிராணிகளைக்
 கொலைசெய்தல் துக்காதுபவததிரகுக் காரணமாகிய கொலைப்பாவமாகாதெ
 ன்பது விவேகிகள் அங்கீகரிக்கத்தக்க விஷயமாகுமோ? (கஉக)

உயர்தினை யென்பி றந்தோ ம்றினை யாக வோது
 முயிர்களைத் தாழ்வா யெண்ணி யூறுசெய் தொழிப்பா ராயி
 னியநனி தருநாக் கூற்று நிவர்களைத் தாழ்வா யெண்ணித்
 துயருறக் கொல்லு ம்துந் துகளுறு கொலையா கா தே.

உயாந்த ஜாதியெனப் பிதந்தோர் இழிந்த ஜாதியெனப்படும் பிராணிகளை
 அலக்கியப்படுதென ஹிம்வித்து ஒழிப்பாராயின், மிகவுந் திருத்தமாகப் பேச
 நாவையுடைய யமதருமனும் இவர்களையும் அலக்கியம் பண்ணிததுககிக்கும்
 படி கொல்வன். அககொலையும் குற்றமுள்ள கொலையாகாது. (கஉஉ)

தன்னையே தான்கொன் றுலுங் கொலையெனச் சாற்று நீதி
 யென்னிசா நிஷத்துண் டாயி நேனைய பிராணி கொல்லுங்
 கன்மமா கொலையி லாது கழிவது முண்டோ கொன்னே
 நன்மையே கருது நெஞ்சோய் நவினுது மினுமோர் நீதி.

தன்னைத் தானேகொன்றாலும் அது தங்கொலை யெனப்படும் பாவமாகு
 மெனப் பகருநியாயம் பகலும் இரவுமாயுள்ள இந்நிலவுலகத்துண்டன்றே :
 ஆவதேல், மற்றைப்பிராணிகளைக் கொல்லுந்தொழில் பெரிய கொலைப்பாவ
 மாகாமே வீண்போகுமோ? நன்னெறியை ஆராயும் மனமுள்ள மகனே!
 வேறு மோர் நியாயமுறு கூறவாம். (கஉக)

எழுநீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரூந்தம்.

ஏழைவிட்டவிழிநீர் வள்வாளெனவியம்புமாறுபெரிதாமது
 பீழையிட்டவையேயறுக்குமதுபோலவேபிழைசெயா தவல்
 வேழைகட்குமுயரேழையாயிசையிசைத்திடாவுயிரமுங்கணீர்
 மாழையுற்றுவதைசெய்தபாவினையவதைக்குமெங்கடவுள்வலியினால்.

ஏழையமுத கண்ணீர் கூரியவாளொக்குமெனப் பெரியர் கூறுநீதிப்
 படி, ஒன்றினுந் தடுக்கப்படாத அக்கண்ணீரெனும் யாளாயுதமானது அவ்
 வேழைகளுக்குத் துக்கங்கொடுத்தவனை யறுக்கும். அதுபோல, நிரபராதிக
 ளான முற்கூறிய ஏழைமனிதர்களினும் மிக்கஏழைகளாகிப் பேசுந் திறமற்ற

பிராணிகள் அழுங்கண்ணீரோனும் வாள், அநீவின்மையால் அவைகளை ஹிம் வலித்துக் கொன்றபாவியை எம்முடைய கடவுள் ஆக்கினையினும் கொல்லும்.

[அந்தரீதி:— “ அல்லற்பட் டாற்றா தழுதகண் ணீரன்றே—செல்வத் தைத் தேய்க்கும் படை ” எனும் தீருக்திறனானும் பெறுதும். “ அழுங்கண் ணீர் ” என்றது துக்கத்தின்மேல் நின்றது.] (கஉச)

இன்றியாதொருபிராணியைக்கொலையிழைக்கினவ்வுயிர்முனைத்தரோ கொன்றபாவியினையேகொலும்பெரியகோவெனும்பரமனிதயா லன்றதற்கணுதபாவமில்லைமுனியாணிமாண்டவியேனாபிர் [லும். குன்றுமாறுவினைசெய்தியைந்ததுயர்கொண்டதைப்பழையதூல்சொ

இப்பிறப்பில் ஒருவன் ஒருபிராணியைக் கொலைசெய்வானாயின், அரசர்க ளுக்கு அரசனாகிய பரமேசுவரனது ஆணையால், அந்தப்பிராணியே தன்னைக் கொன்ற பாவியை மறுபிறப்பிற் கொல்லும். அப்பொழுது அதனை யடையும் பாவமில்லை ஆணீமாண்டவிய ரெனும் முனிவர், (முற்பிறப்பிற் சிறுவய தில்) தும்பியென்னுமொரு சிறுபிராணியைப் பிடித்து, அது பதை பதை த்து உயிரிழக்கும்படி முள்ளினது துனியிலிருத்தி விளையாடி, அக்குற்றத் திற்கேற்ற தண்டனை நிரித்தம் (மறுபிறப்பில் யமநருமனது துண்டெலின் படி ஒருநிற் களவுசெய்தார்க்குளாடு சேர்க்கப்பட்டவராசி, அவர்கள் அவ்வு ராசனால் தண்டிக்கப்படும்போது, தாமுங்கழுமுனையிலேற்றப்பட்டாராய்த்) துன்பமநுபயித்ததைபுராத்தனதிகாசமாகிய வடமொழிப்பாரதம் (ஆதி வமிசாவதாரணபருவம்) கூறும்.

[“ கொன்றபாவியினையே கொலும் ” எனும் நியாயம்,—“புழுவற் தசை யும் வெண்ணிணமும் பொதிந்த ரூம்பை வீசுகுதற்குக்—கழியூ னுகர்ந்தோர் கொடுநரகிற் கற்ப காலய கிடந்தழுந்தி—விழைவின் முன்னர்த் தானுகாந்த விலங்கு மவர்தம் மெய்ததசையை—யழிவெம் பசியாற் பறித்தருந்து மென் னும் பான்மை யறிந்தேயோ.” எனும் நாசிகண்டச்செய்யுளானும்பெறுதும்.]

அனகனாகியபராசரன் புதல்வராறுபேர்சரவணப்பொய்கை தனிசீருந்தவெழின்மீன்பிடித்துவிளையாடுகின்றவினை தவறென மனம்வருந்திபிதினீயிருமம்பிலையாகவேமறிகவென்றன நெனவிளம்புநனிகந்தனாடல்களியம்புகின்றவொர்புராணமே.

மாசற்றவராகிய பராசரமுனிவரின் ஆறு புத்திரர்களும், இமயகிரியிலு ள்ள சரவணப்பொய்கையி லிருந்த அழகிய மச்சங்களைப் பிடித்து விளையா டுகின்ற காரியத்தைக் கண்ணுற்ற அம்முனிவர், இது பாவமாகுமே யென்று மனவருத்தமுற்று, இப்பொய்கையின்கண் நீங்களும் மச்சங்களாகிக் கிடக கக்கடவீர்களைஎன் சபித்தனென்று ஸ்ரீஸ்கந்தக்கடவுளின் திருவிளையா டல்க்கோ மிகவுக கூறாநின்ற மஹாஸ்காந்த்புராணங் கூறும். (கஉச)

இவைகளொத்தபலவே துவானரரலாதசீவனெதையுங்கொல்ல சவையுமொப்புகிறகொலையதாகுமிததானுயிர்க்கிடர் தரும்பவ நவைகளுட்பசுவெனுயிருடம்பிலிடர் நல்கவுள்ள ததனாலிதை துவணை நூல்களுமொரைந் துபாதகமுளொன்றெனதுவலுமென்றனன்.

இவைபோன்ற பல நியாயங்களால், மனிதரல்லாதஎந்தப்பிராணியைக் கொலைசெய்தலும் பண்டித சமூகத்திற் பாவமென்ற கருகேரிக்கப்படுகொ லையேயாகும். இப்பாவந்தான், ஜீவனுக்குப் பவத்துண்டுகளை வீளைக்கும் அனந்தபாவபேதங்களுள், பசுவெனுமுயிரிலும் உடம்பிலுநின்ற துககத்தைக் கொடுக்குந்தன்மையுடையது ஆதலால், துட்பமான தருமசாஸ்திரங்களும் இக்கொலைப்பாவத்தைப் பஞ்சமஹாபாதங்களிள் ஒன்றெனக் கூறமென்று ஆசிரிய ருரைத்தனர். (கஉஎ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

கலைப்பான்மைசிறந்தகுருவிவ்வாறுபுகலகன்கழறியுள்ள கொலைப்பாவம்புரியாதநின்போன்றவிரதமுளர்குருதியுண்ணுந் தலைப்பேனைவயிற்றில்வருகிருமியினைவளர்ப்பாரோசவட்டுவாரோ நிலைப்பானவருளையாய்நவிலெனநல்லறிவுடையநெறியேன்சொல்வான்.

அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் பாண்டித்திய மமைந்த குருவானவர் இவ்வாறு கூற, சீடனானவன், மேலேகூறப்பட்ட கொலைப்பாவத்தை யெவ் வீதத்தினுஞ் செய்யாத தங்களைப்போன்ற கொல்லாவிசதியர் உதிரத்தை யுண்ணுந் தலைப்பேனையும் வயிற்றிற்பிறக்குங் கீழ்க்கொழும் சுயேச்சையாய் வளரும்படி விட்டிருப்பாரோ? கொல்லுவாரோ? கிலையான பானுண்யமூர்த்தி யே! சொல்லியருளவேண்டுமென, நல்லறிவோடு கூடிய வொழுக்கமுள்ள ஆசிரியர் சொல்லாத நொடங்கினர். (கஉஅ)

தாயினுயர்கருணையினைசிருட்டியிலவ்விருயிருஞ்சனிக்குபேகு மாயினுமவ்வுயிர்நசிக்கப்புகிரும்த்தாற்பாவமணுகுமல்கே தேவீயவெனின்முனநவின்றபடியீசனடியர்பிதிர்விண்வாழ்தேவ ராயவிவர்களைப்பூசித்தமுதருத்தல்வேண்டுமினுமறைதுங்கேண்மோ.

அவ்விருவகைப் பிராணிகளும், தாயினும் விசேடித்த கருணநிதியாகிய பாம்பத்தியின் சிருஷ்டியிலுதிக்கும். பின்புமரிக்கும். அவ்வாறாயினும் அந் தப்பிராணிகள் செத்தொழியும்படி பிறர்செய்யுந் தொழிலாந் பாவஞ்சேரும். அந்தப்பாவம் ஒழியவேண்டுமாயின், முற்கூறியபடி பாரமேசரன், அவனடிய வர், பிதிர், சுவர்க்கத்தில் வாழுந் தேவர் ஆகிய இவர்களை விதிப்படிபூஜித்து அமுதாட்டவேண்டும். இன்னும் இதுபற்றிக்கூறுதுங்கேட்பாயாக. (கஉக)

கடுக்காய்கத்தாரிமஞ்சண்மிளகுநிம்பவிதைநெல்லிக்காயிலாவின் மடிப்பாலைவார்த்தரைத்துப்பதமாகக்காய்ச்சிமணமாறுமுன்னே

யெடுத்தே சென்னியிற்றேய்த்தமுமுகிவரிந்நலைப்பேணுண்டாகாதென்றும் முடிக்கேறுபிணிகளிலைமழித்தாலுமக்கருமபேன்முனையாதன்றே.

கடுககாய், கலதூரிமஞ்சள், மிளகு, யேம்பினவிரகு, நெல்லிக்காய் ஆகிய இவைகளைப் பசுவின்பால் விட்டடைத்துப் பதமாகக் காய்ச்சி மணம் போய்விடுமுன் அதாவது குடிருக்கும்போதே யெடுத்த தலையிற்றேய்த்த முமுகிவரின், தலையிற்றேணுண்டாகாது. எககாலத்துஞ் சிரசைப்பற்றிடும் வியாதிகளைத்தும் உண்டாகா. முண்டிதஞ் செய்யினும் அக்கரு கிறப்பேன் உதியாது.

[பஞ்சகரீப மெனப்படும் கடுககாயமுதல் நெல்லிக்காய வரையுள்ள ஐந்தனுள் மீளது — மற்றை நான்கினளவினின்றும் ஐந்துபங்கு அநிகமாக வுபயோகிக்கப்படும் தக்கது] (க௭0)

கிருமிசனித்திடற்கேதுவாந் துவரையாதிவிதைசிலபைங்கீரை யுருசியெனவுண்ணாமலிருப்பின துவதியாதென்றுணர்தியென்று குருசொலினினைவகேட்டசீடனருட்குருவேகொல்லாதநல்லோ ரிருமைநடைதரலிருத்தல்படுததலிந்சில்லயிர்மடித்திடாரோவென்றான்.

வயிற்றுகிருமிக ஞ்சித்திடற்குக் காரணமாகிய துவரைமுதலியவித்த தவர்க்ககளையும், சில பசிய இலைக்கறிகளையும் அவற்றின் உருசிக்காக வுண்ணாமலிருப்பின் அகத்த்கிருமி யுதியாதென்றுணர்வாயாகவென்று குருகூறினா. இவைகளைச் செவிக்கொண்ட சீடன், காருண்ய சீலராகிய குருவே! கொல்லாவிரதிகளாகிய நல்லோர் போதல், வருதல், இருத்தல், படுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யுங்கால், (எறம்பு, புழு, சிதல், சீலைப்பேன், உலங்கு, மூட்டைப்பூச்சி முதலிய) சிலபிராணிகளை அபுத்தி பூர்வகமாகக் கொல்லாரோவென்று கேட்டான் (க௭௧)

கொல்லாதவிதர் *புரிவினைகளிலுங்கொல்லாபைபேணுவாரந் நல்லார்கவொருகாற்றம்விழிக்கெட்டாதோருயிர்தானலியக்காணிற் பொல்லாதகொலைக்குநானானேனீசுரனேபொறுத்தாளென்னுஞ் சொல்லானற்றாயவராவாரறியாதிறக்குமுயிர்த்தோடமெல்லாம்.

மேனவின்றவீசுரபூசனையா திநால்வகையின்விலகுமென்று ஞானகுருநவின்றனன்மமாணவகன்குருவதனநளினேநாக்கித் தானுதிறன்பாவாபிறர்கொன்றுசடைத்தவுன்றானேசெத்த மீன்முதலியவூன்களுண்பதினுந்தோடமுண்டோவிடைகொடென்றான்.

கொல்லாவிரதிகள் அந்தக்காரியங்களைச் செய்யுமபொதும் அவ்விரத்ததை யதுஷ்டிப்பர்கள். அந்நல்லவர்கள் ஒருவேளை தங்குள் கண்ணுககெட்டாமல் ஒருபிராணி நசிக்கக் காண்பார்களாயின், சருவேசுயா! இப்பொல்லாத கொலைப்பாவத்திற்கு அறியாமையால் நான் ஆளானேன். என் குற்றம்

தைப்பொறுத்து என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்னும் பிரார்த்தனையால் மிக்கசத்தராவர். அபுத்தி பூர்வகமாக நேரிட்ட கொலைப்பாவ மனைததும்,—

மேற்கூறிய ஈசரபூஜைமுதலிய நான் குவகையார் கழியுமென்று ஞான சாரியர் கூறியருளினர் (மேல்) அந்தச்சீடன், குருவினது அன்றலர்ந்த தாமரையொத்த முகத்தைப்பாத்தது, தானே கொல்வதுதான் பாவம். பிறர் கொன்று அவராற் சமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஊனையும், தானே மரணமான மச்சமுதலியவற்றின் மாமிசத்தையும் உண்பதிலும் பாவமுண்டோ? வீடையிறக்கவேண்டுமென்றான்

[* “ புரிவனைகளிலுங் கொல்லாமை பேணுவார் ” என்று பொதுபபடக்கூறினமையால், உபயோகிக்கத்தக்க இலை, மலர், காய், கனி முதலியவற்றிலும் புற முசலிய சிறுபிராணிக ளிருக்குமென ஆராய்ந்துகண்டு அவைகளைக் கொல்லாமலெடுத்து விடுவரென்பதுங் கொள்க] (ககக)

ஆசிரியனான விவர ஹனுண்போர் காரணமாயாவினொல்வோர் காசினியி லுளரா தலாலுயிரைக்கொல்லுபவர்களைப்போ ஹனுணு மாயசையொன்றையுடையவருட்பா விகளேயாகுவார் தானாகச்செத்த வேசயிரி னானருந்ததலிற் பாவமில்லெயினி னுமசத்தமேயும்.

ஆசிரியர் அந்நானு கூறலையினர். ஹனுண்பவர் நிமித்தமாகப் பிராணிகளைக் கொல்வார் பூமியிலிருப்பராதலின், பிராணிகளைக் கொல்பவர்களைப்போலவே ஹனுண்தின்னவேண்டுமெனும் ஆசைமாத் திர முடையோரும் பாவிக்கேயாவார். தானாகச்செத்த பிராணியின் குற்றமான ஹனுணடக்காற் பாவமில்லெயென்றாலும் புறக்கருவிகட்கும் அகக்கருவிகட்கும் அசுத்தம் உண்டாகும்.

[தினபவர் காரணமாகவே உயிரைக் கொல்பவ ருலகிலுளரெனும் இந்நியாயம்.— “ தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்—விலைப் பொருட்டா ஹன்றருவா ரில். ” எனுந் திருக்குறளானும் பெறுதும் “ அசுத்தமேயும் ” என்றது.— “ நாம் ஹனுண்ண யாதொரு பிராணி தானேசாவாதா ” என்றெண்ணும் மறநெஞ்சுண்டாகும். அவ்வழிக குற்றம் பொருந்துமென்பதை யுணராததுவதுமாம்.] (ககச)

அவ்வசுத்தவழிநோயுண்டாமாதலாலதுவுமருந்தொண்ணுதா விவவுலகருடல்வேசக்கடுகாடிக்கிருப்பதுபோலிழிந்தவூன்சேர் தெவ்வர துவயி றுக்கடுகாடாகவிருக்குமெனத்தெரிவிவேகர் சைவாரிகமுனையது தினந்தின் றுநித்தியசுத்தகராவாரோ.

அவ்வசுத்தகாரணமாக நோயுண்டாமாதலால், தானேசெத்த பிராணியனானையும் அருந்தல் தகாத காரியமே. மரணத்துட்பட்ட இவ்வுலகினருடம்பைத் தகனஞ்செய்யச் சுகோடென்னுமிடம் இங்கே யிருப்பதுபோ

ல்ப் பிராணிகளின் ஈனப்பிரேதங்கள் சேருமிடமாகிய அவற்றின் சுட்கூருக் களின் வயிறே அவற்றின் மகிளமாகுமென்றறிந்த விவேகிகள் சைவத்திருவாளர் நிவேதிததொழித்த ஊணைப்பிரதிதினமுந் தின்று அபரக்கிரியைகளா லொழிக்கப்படாத நித்தியப்பிரேதநூதக ராவரோ! ஆகார.

[பிரேதத்தைத் தீண்டுவதுந் தீட்டாகலின், பிராணிகளின் பிரேதங்களைப் பிரதிதினமுந் தின்போரை “நித்தியகுதகர்” என்றனவென்பதுமாம்.]

என்றனானுசிரியனீ தன்மேற்சீடன்சிலவுயிர்களீனுமுட்டையென்றதலாருயிரில்லையிழில்லையா கலினிங்கதனையென்றும் நனறெனவுண்டிடினென்கொலெனவினவப்புன்புலாறனி லுரன்றமுன் றுசொலிடமுண்டோ லிலையசுத்தமாகுமெனவுரைத்தானையன்.

என்று ஆசிரியர் கூறினார். அதற்குமேல் சீடனானவன், சிலப்பிராணிகளிடிகின்ற முட்டையில் பிராணைல்லீ. அதைச் சேதிப்பதனூற் பிரேதநூதகமுமில்லீ. ஆகையால், இங்கே அம்முட்டையை யெப்பொழுதுஞ் சத்தபதார்ததமென வுண்டால் என்னதோஷமென்று கேட்க, (அவ்வணம்) இழிவாகிய ஊனிலுஞ் சத்தபதார்த்தமாவது மொன்றண்டென்றகு வழியுண்டோ? இல்லையாகலின், அம்முட்டையும் அசத்தபதார்த்தமே யாகுமென்ற குருகூறினர். (க௭க)

ஆவதெனினமீனிருக்குநீரருந்துதலுமசுத்தமாகலாமே தேவனானுணைவுடையோ யதுவுமுதவாதெனத்தீர்ப்பாயோவென்னுநாவுடையமகீன்முக்கத்தைக்குருநோக்கியெஞ்ஞான்றுநறியதண்ணீர்தூவில்பலெபாருட்குமழுக்கொழித்தூரலுந்தருகின்ற தாயதாகும்.

அதுவு மசத்தபதார்த்த மாவதென்றால், மீன சஞ்சரிக்கின்ற நீரைப்பானஞ்செய்வதும் அசத்தமாகலாமே, பரமேசுகிருபையை எக்காலத்தும் மறவாத ஆசாரியரே! அநீருந்தான் அருந்தத தகாததென்று தீர்மானிப்பீரோவென்னும் நாவன்மைவாய்ந்த சீடன்முகத்தைக் குருவானவர் பார்த்து, எப்பொழுதும் சத்தோதகமானது சத்தமற்ற பலவஸ்துக்களிலுமுள்ள அழுகையொழித்தது அவைகட்குப் பரிசுத்தத்தையுண்டாக்கும் வாலிதாந்தன்மையுடையதாகும்.

[யாதோ ரசத்தம் நீக்குதற்பொருட்டு நீரைப்புரோகஸிக்கு நியமமும் அநீர் னாயதென்பதைக் காட்டும்] (க௭எ)

ஆகலின்மீன்வசித்திடுநீரசுத்தமடையா ததனையருந்தலான்கேகிடுநீருநிடுநீர்களுக்குமிழிலிலிவற்றுளெடுக்குநீரில் ஷேகநடைமீனேறின தனையருந்தாதகற்றல்விவேகர்செய்கையாகுமெனவிடையிறுத்தான தன்மேலுமகன்வினவவாரம்பித்தான்.

ஆகலின், மரீசங்கள் சஞ்சிகீத நீ அசுத்தத தன்மை யடைபாது. அதனையருந்தலுக்கும் ஆகூபனையின்று. நன்றாக ஓடுநீர், ஊற்று நீர்கட்கும் அசுத்தமில்லை. (ஆயினும்) இந்நீர்களுள் பாத்திரங்களி லெடுக்கப்படு நீரில் விரைத் துசெல்லும் மீன் வருமாயின், அந்நிரைமாத்திரம் உபயோகப் படுத்தாமல் நீக்குதல் விவேகிகள் ஒழுக்கமாமென்று ஆசிரியர்கூறியருளினார். அதன்மேலும் சீடன் கேட்கத் தொடங்கினன்,— (க௭அ)

தாவரங்கட்குயிருண்டோளிலையோசொல்கென்றன சத்தருணமாசா
 னாவலிபிக்குறுபுதல்வயிருளதென்றானுயினவின் றவந்தத்
 தாவரத்தின்மலரரும்புகாய்கிழங்குதழையா திகொய்துதின் னூஞ்
 சீவர்களுக்குறுபாவிலைகொலோவெனக்குதர்க்கசீடன்கேட்டான்.

தாவரங்களாகிய மரம், செடி, புல், பூண்டு முதலியவற்றிற்கு உயிருண் டோ? இல்லையோ? அருளிச்செய்யவேண்டு மென்றனன். அப்பொழுது ஆசிரியர், நாவன்மை மிகவுற்ற மகன்! அவைகளில் உயிருளதென்ற னர். உளதேல், சொல்லப்பட்ட அவைகளின் மலர், அரும்பு, காய், கிழங்கு, தழை முதலியவற்றை அறுத்துத்தின் னும் ஐவர்களுக்குப் பாவமடைவதில் லையோவென்று குதர்க்கபுத்தியுள்ள சீடன் கேட்டனன். (க௭க)

கேட்டமகன்றனைப்புதல்வெனவிளித்தானானகுருகிளத்தவானீள்
 கோட்டுமரம்புல்லிவைதொட்டிடலறியுமோரறிவாங்குயின் றவொன்
 டீட்டுசுவையையுமறியுமிப்பிமனவா தியிவற்றேடுநாற்றங் [ரே
 கூட்டினொருமூன்றாமவ்யுயிரெறும்புசிதலெனவுக்குறிக்கலாமால்.

இவ்வாறு கேட்ட மாணக்களை ஞானசாரியர் மைந்தனெனவழைத் துப்பின்வருமாறு கூறலாயினர். நீண்டகிளைகளுடன்கூடிய மரம் புல் ஆகிய இவை, பரிசுமறியுந் தன்மையுள்ள ஓறிவுயிராகும். இப்போது கூறிய பரிசுத்துடன் ஊட்டுஞ்சுவையையுமறியுந் தன்மையுள்ள இப்பியினமும் சுவ கினமும் ஈறிவுயிராகும். இவ்விரண்டுணர்ச்சியுடன் வாசனை யுணர்ச்சியை யுங் கூட்டினால் அறிவு மூன்றாகும். அம்முதலறிவுயிர் ஏறம்பு கறையானென வும் நிச்சயக்கலாகும். (க௭ச)

அம்மூன்றோடொளிவிழியுமுடையவுயிர் தும்பிகளும்வரியுமாகு
 மிம்மாசினன்கொடொலிக்கா துமுளவுயிர் பறவையிருளிலங்கோ
 டம்மேனிமநுடர்களுமாமநுடர்க்காய்மனமுமதிகமாமென்
 றெம்மேதையினருமறிவாரிவற்றுளோரறிவாயிருக்கும்பாவும.

அம்முதலறிவுடன் உருவத்தையறியும் ஒளியோடுகூடிய விழியுமுள்ள நான்கறிவுயிர் தும்பிகளும் வண்டுகளுமாகும். இக்குற்றமற்ற நான்கறிவு டன் ஒலியறியுங் காதுமுள்ள ஐயறிவுயிர் பகலிகளும், பேருருவ மிருகங்க ளோடு அழகிய தேகமுள்ள மனிதர்களுமாகும். ஐயறிவுயிராகு மனிதர்க்கு

நன்றி தீது ஆய்ந்துகொள்ளத்தக்க மனமென்னும் ஓரறிவும் அதிகமாகுமென மேலான அறிவுடைபார் யாவரும் அறிவர். இப்படி வகுக்கப்பட்டவைகளுள் ஓரறிவுயிராயிருக்கும் யாவும்,— (கசக)

சரமில்லாவசரமெனவாமாதலாற்குருதிதசைகண்மேவா
விசமுள்ளவுயிராகிநடையோட்டம்படுத்தெழுதலிவாய்நிற்கு
மரமுதலியவற்றின்மலரா திகொயினவைக்கதிகவாதையிலை
பநர்கொய்தகிளை தழையுப்பினுமுனைக்கவவற்றினிடம்பார்க்கலாமால்.

சரித்தலுக்குரிய சரத்தன்மையில்லாத அசரமெனக் கூறப்படுமாசை யால், உதிரம் மாமிசமுதலிய தாதுக்கள் பொருநதாத இரசம் அல்லது பா லெனப்படுவதுள்ள உயிரகளாகி, நடை, ஓட்டம், படுததல், எழுதன்முதலிய செயல்களில்லனவாய் நிற்கும். அந்தமரமுதலியவற்றின் பூ முதலியவைகளைக் கொய்தால் அவையிற்றிற்கு அதிக வருத்தமில்லை. இதரர்க ளுறத்த கிளைதழைகளுக்கும் பிரதியாக வேறு கிளைதழைகளும் உண்டாதலை அவற் றின்கண்ணே காணலாகும். (கசஉ)

முதிருகிரைக்கருமயிரைவாங்குபொழுதொருதயருமுளையாதேய்ப்ப
வுதிர் பருவத்திலைமலர்கள் பழுமுதலியனகொயினவ்வுயிர்க்குவாதை
யதுசிறிதுமுதியா துவேறுபொருள்கொய்யினதுசிறிதுண்டாகு
மதன்வழியின்வருபவமுமில்லீ சரார்ப்பணத்திற்கவையாமாயின்.

வளர்த்தகைம், வளர்த்த கருமயிர இவைகளைக் களையும்பொழுது மனி தர்க்கு ஒருவருத்தமு முண்டாகாதிருத்தலொத்து உதிரும் பருவமுள்ள இலைகளை மலர்களைப் பழுமுதலியவைகளைக் கொய்தால் அவ் வோரறிவுயிர்க்குச் சிறிதேனும் வருத்தமுண்டாவதில்லை. இவற்றிற்கு வேறாயுள்ள மற் றைப் பதார்த்தங்களை யறுத்தெடுத்தால் அவ்வுயிர்க்கு வருத்தஞ்சிறிதுண் டாகும். அவ்வருத்தத்தின் வழியிலே வரத்தக்க பாவமுமில்லை அப்பதார்த தவகள் ஈசுவரார்ப்பணத்திற் காருமாயின்.

உண்ணத்தகு பதார்த்த மெதுவும், உயிர்க்குயிராய்த் தன்னுள் அந்த ரியாமியா யிருக்கும் ஈசுரனுக்கு அர்ப்பணமாகாதவழி யுண்ணுதல் கூடா தென்பதும் இங்ஙனம் பெற்றும். முததுச்சிப்பியன்முத்தெடுத்தலும், தேன் கூட்டிற் றேனெடுத்தலும், சங்கும், நீற்றிறகுபயோகமாகு கிளிஞ்சில் முதலி யனவும் இங்கே கூறப்பட்ட ஈசுரார்ப்பணத்திற் சேர்ப்பாலனவென்பதும், பிற்பொருட்டென்னின் அவற்றாலெய்து தேவகங்கள் பின்னரைக்கப்படு பரிகராததாற் நீர்ப்பாலனவென்பதும் ஓர்க. பிறவும் இன்ன.] (கச௩)

ஈசுரனுக்கர்ப்பணமாம்பொருளுயிருமென்கதியையெய்துமந்த
வீசுரனுக்கர்ப்பணமாகாதவழிவருபாவறிநக்குமா றவ்

வீசுரனுக்கவனடியர்க்குரியபணிபுரிந்துணவையினிதீவோக
 வீசுரனுக்கடியரெனவாழ்வார்களுனிநனமிடவொண்ணாதே.

ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பதார்த்தவயிரும் மேலான கதியை
 யடையும். அப்படி வீசுவரார்ப்பண மாகாதவழி வளைத்தபாவமொழியுமாறு
 அவ்வீசுவரனுக்கும், அவனடியவர்க்கும் உரியதொண்டுகளைச்செய்து அவர்க
 ளுக்கு அமுதாட்டுவோர், ஈசுவரனுக்கடியரெனப் புகழுமாறவாழ்வார். இங்ங
 னம் கந்தமுலா திகழா நிவேதனப்பதுபோலவண்ணையும் நீரே தித்தலகூடாது.

தனக்கேனும்பிறர்க்கேனும்புபயோகமில்லாமற்றருளிற்றில்லில்
 வனக்கேடிவெசெடிகொடியிலெதையேனும்முத்தழிக்குமாசுளானை
 மனக்கோணனிமிர்க்குமருளுளர்தடுத்தானம்மதியும்வழங்கவேண்டு
 மெனக்கோளில்குருயருளிச்செய்தனனஞ்ஞானம்மகனிதானன்றென்றான்.

தனக்காவது பிறர்க்காவது ஒருபிரயோசனமுமின்றி மரங்களிலேனும்,
 புற்களிலேனும், காட்டிலுள்ள கேடற்ற செடிகளிலேனும், கொடிகளிலே
 னும் எதையாவது நாசஞ்செய்யும் பாவியை, மனத்தின்சுபாவ தூர்க்குண
 மான கோணலை நிமிர்க்கத்தக்க ஜீவகாருண்யமுள்ள நல்லோர் இப்படிச்
 செய்யேவெனத் தடுத்த நற்புத்தியும் போதிககவேண்டுமென்றுகுற்றமற்ற
 ஆசிரியர்கூறியருளினார்.கேட்டேனும்இதுஞாயமேயெனஅங்குகிரித்தனன்.

நன்றென்றாகன்மேலுங்குருவணங்கிப்புன் னுனிபுறறுக்கல்பாவ
 மென்றின்றுசொன துனிதியாமாயினாவிரித்தாண்புலையேனும்
 பொன்றயங்குசுடையீசற்கன்புடையராயினவர்புரையினந்தே
 வென்றன்றுதிருநாவுக்கரையருரைப்பாரோமெய்யியமபுகென்ன.

அப்பாவினுள் புலையேனும்மெனஞ்சொற்கடையிலணநதவம்மை
 தப்பாமலிழிவுசிறப்பாகுமதுவீசனருட்டாசரெல்லா
 மெப்போ தம்புலவுண்ணுரெனுய்பொருளைத்தருமன்பையேற்றநாளு
 முப்பாழுங்கடக்கநினைசுதவற்தியென்றுகுருமொழிந்தாறின்றான்.

இப்படி யங்குகரித்த சீடன், அதன்மேலும் ஆசிரியரை வணங்கி, புல்
 லினது தனியும் நறுக்குதல் பாவமாகுமென்று சாங்கன் இன்றுகறியது
 விதியர்குமாயின், பசுவையுரித்துண்ணும் புலையராயினும் அவர், பொன்
 போற் பிரகாசிக்கும் ஜடாமகுடத்தைத் தாங்கிய பரமேசுரனுக்குஅன்புடை
 யராயின் நாம்வணங்குங் குற்றமற்ற தெய்வமாவவென்று அக்காலத்தில் தீரு
 நாவுக்கரசுகவாயிகள் கூறுவரோ அதனுண்மையைவிளக்கவேண்டுமென்று
 கேட்க,—

(கசக)

அந்தத் திருப்பாசரத்திலுள்ள “புலையேனும்” எனுஞ் சொற்றொட
 ரின் நற்றில் வந்திருக்கும் ‘உம்மை’ யானது, இழிவுசிறப்புப் பொருளைத்

தருவதாகும். பரமேசுவரனுடைய அடியராகிய ஜீவகாருண்யமுள்ள பெரியோர் யாவரும் எக்காலத்தும் புலாலுண்ணாரெனும் அருத்ததையுங் கொடுக்கும். எநநாளும் பரமேசுவர அன்பினை விசேடப்படுத்தும். இநத அருத்தத்தைச் சுத்தமாய், அசுத்தமாய், சுத்தாசுத்தமாய் யெனப்படு மூன்று பாயையுங்கடந்து செல்லக்கருதும் மகனே அறிவாயாகவென்று ஆசிரியர் கூறிநின்றனர்.

[* “ புலையேனும் ” எனுஞ் சொற்றொடரமையப்பெற்ற திருப்பாசரம் — “ சங்கதிதி பதமநிதியீரண்டுந் துந்த தண்ணீரொடு வாளுளத தருவரேனும்—மங்குவா ரவர்செல்வ மதிப்போ மல்லீலாம் மாதேவர்க் டேககாந்தரல்ல ராகில்—அங்கமெலாக குறைந்தழகு தொழுநோ யோரா யாவுரித்துத்தின்றழலும் புலையேனும்—கங்கைவாா சடைககரந்தார்க் கன்ப ராகி லவர் கண்டா யாம்வனங்குங் கடவு ளாரே.” எனவருவதென்க.] (கசஎ)

சின்றகுருநோ க்கிமகன் புலைபுசிப்பினுயிர்க்கொலையினேரும்பாவம் பொன்றவய பரிகார னானவிலவில்லைகொலோ புகறியென்ன வின்றயைகொள்ளுபுதல்வவேசில்பராசரமிருதியிருமாயீகன் கொன்றதற்கும்பறவைநகருயிர்க்கொலைக்கும்பரிகாரங்குயிலுமென்றான்.

இவ்வாறு கூறிநின்ற குருவைச் சீடன்பார்த்தது, புலலைப் புசித்தலாலும் உயிரகொலை செய்வலாலுமுண்டாகும் பாவமொழியச செய்யவேண்டிய பிராயசசித்தவகளைச் சாஸ்திரங்கள் கூறவில்லையோ? கூறவில்லையென்ன, இனியதயாந்தியாகிய குருவானவர் புதல்வனே! குற்றமற்ற பராசரல் மீநுதி (பிராயசசித்தகாண்டம் ௬ - ம் அததியாயம்) ஆனது பெரியமிருக்கனையும் மசசங்கனையுங் கொன்றதற்கும், பகலிகளையும ஊருமுயிர்களையுங் கொலைசெய்ததற்கும் பரிகாரங்களை கூறுமென்றியம்பினர்

[பரிகாரதூல் பலவிருப்பினும், இக்கலியுகத்திற்கு முக்கியநூல் பராசரல்மிருதியாகலின், அவ்விருகுக் காட்டப்பட்டது.] (கசஅ)

ஆயினந்தவா விகளைக்கொன்றுகொன்றுதின்றுதின்றேறறநூல்குறு நேயமுள்ளபரிகாரமடபிரிதனெறியாகாதோநெறியோயென்னும் வாயுடையமகனையிறைநனினோக்கியறைகின்றான்மறமிதென்ற வாயுனர்விலா துசெய்தபாதகந்தான்பரிகாரத்தகலுமல்லால்.

தன்னளவீற்சகிக்கொணவழியில்வருநெடியச முக்குரீங்குமின்னபவமிதனீங்குமெனத்தெரிந்துமனமாரவிழைக்கும்பாவமென்னபரிகாரமிழைத்தாலுமொழியாததுவுமேகுமென்று சொன்னவுரையுண்டெனினுமதுபெரியசநதேகஞ்சுதனையென்றும்.

அப்படியாயின், அந்தப் பிராணிகளைக் கொன்று கொன்று திருப்தியாகத் தின்றுதின்று கொண்டேவந்து அந்தத் தருமசாஸ்திரங் கூறும் பரிகாரத்

தைச்செய்தல் நன்மார்க்கமாகாதோ? ஒழுக்கமுள்ள ஆசிரியரே யென்னும் வாயுடைய சீடனை, ஆசிரியர் - விவேகபூணலூர் நன்றாகப்பார்த்துக் கூறலாயினர். இது பாவமாகுமேயென அறியுமறிவில்லாமல் அதாவது அபுத்திபூர்வமாகச் செய்த பாவந்தான் பிராயச்சித்தத்தா லொழியும் அன்றியும்,—

சனக்குச் சகிக்கமுடியாவழித்தான்செய்த காரியங்களால் நெரிட்ட கொடும்பாவமு நீங்கும். இன்னபாவம் இன்ன பிராயச்சித்தத்தால் நீராகுமென்று ஏற்கனவே யறிந்துகொண்டு பின் புத்திபூர்வமாகச் செய்யுமா காரியங்களா லுண்டாகும் பாவம் எப்படிப்பட்ட பிராயச்சித்தஞ்செய்தாலு நீங்காது. அதற்குப் பாவமு நீராகுமென்றுகூறிய அந்தத்தவாதவாக்கியங்களும்மிருந்தாலும் பிள்ளாய்! அவ்வீடியும் எககாலததும் பெரிய சந்தேகாஃபதமே. (கரு0)

நல்லவர் சன்பரி காரமுண்டெனவொர்பவஞ்செயார் நவைதீர் நூல்கள் சொல்லுபரி காரநனிநடந்ததற்கும்பாவமதுதொலைந்ததற்கு மெல்லிபுது தானெனவினகொவா தீர்ப்பாகவினுண்ணிறைக்காக்கொல்லும் புல்லிறைவொழித்தருளினார்மார்க்கமுறன லமெனவப்புனிதன்சொன்னான்.

நல்லோர்கள் பரி காரமிருக்கின்றதே யென்னும் துணிவுடன் ஒருபாவத்தைச் செய்யார்கள். பாவக்கழுவா யுரைக்குநூல்கள் கூறுகின்றபிராயச்சித்தங்கள் குறைவற நடத்தப்பட்டன வென்பதற்கும், அவற்றொழியவேண்டிய பாவங்க ளொழிந்தன வென்பதற்கும் அளவு அதாவது அறிகுறி யிது தானென்ன இவ்வுலகின்கண் எவா வரையறத்தாக கூறவர். கூறாக்கலின், புசிக்குமுணவுக்காகக் கொலைசெய்யதூண்டும் அவ்வேகத்தை யொழித்துச் சீவகாருண்ய வழியினிற்றல் உசிதமாமென அநதப் பரிசுத்த ஆசிரியர் கூறியருளினர். (கருக)

பறைந்தநெறியுணர்ந்தசுதன்கொல்லுவதுமுண்டபுவும்பாவமென்றே யறிந்தவெனக்கின் னுமொருசந்தேகமுண்டதுதானறிவினாலே சிறந்தபெரியவர்கள் னானருந்திடினுபவேறுபிழைசெய்திட்டாலுங்கறங்குகறையடையார்களை நூல்கள்கழறுமுறைகளிலேயென்றான்.

இப்போது கூறப்பட்ட மார்க்கத்தையறிந்த சீடன், கொல்வதும் கொன்றதைத் தீன்பதும் பாவமேயெனவறிந்த எனக்கு இதன்மேலு மொருசந்தேகமுண்டாகாதுகுகின்றது. அதாவது “அறிவின்மேம்பட்ட பெரியோர்கள் எவ்வாறாவதும், உறுண்டாலும், வேறு குற்றங்களைச் செய்தாலும் உரியபாவமுண்டையாருள்” என்று சில நூல்கள் கூறுகின்ற வாக்கியங்களால் அவிடும்புடையனாள்.

| இப்படிப்பட்ட விஷயம்.— சிவஞானசீத்தியார் அ - ம் குத்திரத்து 100 - ம் செய்யுளில் “மாசுதனிற் றாய்மையினின் வறுமை வாழ்வின் வருதத்ததிற றிருத்தததின் மைதுனத்திற சினத்தின்—ஆசையினின் வெறுப்பி

னியை யல்லாது மெல்லா மடைந்தாலு ஞானிகடா மரணடியை யகலா" என்பனினும் அறியப்படும்.] (கருஉ)

அவ்வையமறுக்கவெனக்குருமகனை நோக்கியந்தவறிவுளார்க ளெவ்வழியும்பிழைசெய்யாரெனும்பொருளை தருமுணுரையெய்தவும்மை தெவ்விலவரருளமுந்துங்காறபாலர்பேயா பித்தர் திறமுமாவ ரவ்வமயமெதையேனுஞ்செயினவர்கள் செய்கையெனவதுவாகாதே.

(பின்பு அந்தீசீடன்) அச்சந்தேகத்தை யொழிந்தருள வேண்டுமென ன, குருவானவர் சீடனைநோக்கி, நீ கூறிய அறிவுடையோர்கள் எவ்விதத்தி னும் குற்றமான காரியங்களைச் செய்யார்களெனும் பொருளை உன்வாககியத் திற்பொருந்திய "உம்மை" யானது தரும். (அகமபுறமாகிய எரிடததும்) பகைமையற்ற அவர்கள் திருவருள் வயப்பட்டு நிற்குங்காலதது, பாலா, பே யர், பித்தர் தன்மையையும் உடையாவர். அந்தத்தருணத்தில் (நன்று தீதெ னப்படும் இருவினையுள் ஊழின்படி) ஏது செய்யநேரிடினும் அல்ல அவரு ள்ளே யாவேசித்திருக்குந் திருவருளின் செய்கையாருமேயன்றி அவாசெ யபகையாகாது

[* "பாலர்பேயா பித்தர் திறமுமாவர்" என்றது, மண்டலப்பிராஹ்ம னோபநிஷந்தில் "ஸதஜ்ஜ்னோ பாலோந்தத பிசாசவஜ்ஜடவ்ருத்யாலோக மாசரேத் | " எனவரு சுருதிப்பிரமாணமா யிருக்கின்றது.] (கருக)

கொல்லாமற்கொன்றதையமுண்ணாமலிருப்பவர்க்குக்கூற்றமருகும் பொல்லாதபிணிகளஞ்சுமறிவுவிருசுமாகலின்முற்புகன்றமேலோ ரெல்லாருமபணிகடவுளாவரவரிடத்திலவமுபபோலவேதும் நல்லார்க்க்காணினிகழாதுகொளற்கவ்வாறுநின்றுநூல்கள்.

கொல்லாமலுங் கொல்லப்பட்டதைத் தின்னாமலு மிருப்பவாக்கு, (எல லோரையும் அச்சுறுத்தி யுயிர்கவருங்) கூற்றுவனும் அஞ்சவன. கொடிய நோய்களும் அஞ்சும். அறிவுவிருத்தியாகும். ஆகலின், முற்கூறப்பட்ட கொ ன்றுண்ண மேலோ.—யாவரும் வணங்குந் தெய்வமாவர். அவரிடத்தில் உல கினர்களாற் குற்றமாக மதிக்கப்பட்ட சிலகாரியங்களை ஏகதேசங்காண்ப்படி னும், நாம் கடைத்தேற வேண்டுமெனுகு கருத்துடையோர் இகழாமல் அவ ரை வழிபடற்காகவே சிலநூல்க ளவ்வாறு கூறும்.

["கூற்றமஞ்சும் பொல்லாத பிணிகளஞ்சும்" என்றது, கொல்லாவிநி கள் பிற பாவங்களைச் செய்திருந்தாலும் அவற்றிற்குரிய தண்டனையை யம தருமன் செய்ய நினைகரும்போது, உயிரொன்றினையும் வருத்தாத தரும முள்ள இவரது உயிரை யானெவ்வாறு வருத்தல் கூடும், வழியில்லையே யென்று இம்மையினும் மறமையினும் பின்னிடைவன். அவனதானையி லுள்ள கொடுநோய்களும் அவ்வாறே யாதற்பாலன என்பதைக் காட்டுகின் றது. அதனால், யமனுனை செவ்வதற்கு ஆதாரம், ஜீவயாதனையேயாமென்க.]

உவரீரி லுறைமீனுக்கந்தவுகரேருதவுண்மையேபோ
 லவரீருமாமவரைப்போனடித்துத்தனதுசெயலரசையாலே
 யெவருனுங்கள்ருமருந்திடுவார்கொலவர்நரகையெய்தறிண்ணர்
 தவறேதுமின்னெறியினடப்பவர்களேயறிவுசார்வாரென்றான்.

உப்புரீரில் வாழ்கின்ற மீனுக்கு அவ்வுப்பு ஏறுதவுண்மைபோலமேற்
 குறித்த பெரியோர் தன்மையும். உலகினரில் அவரைப்போல நடித்துச்
 சீவபோதத்தடிப்புடன் மிகுந்த ஆவலோடு முற்கூறிய ஊனையுங் கள்ளையும்
 அருந்துந ரெவரோ அவர் நரகமடைதல் சத்தியம். எவ்வகைக்குற்றமுன்
 காராதவழியி னடப்பவர்களே மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைவார்களென்றார்.

கலிவிநத்தம்.

அசுவங்கரி தாசேரமொ டாடாமுத லான
 வுசிதங்கிளர் மிருகங்களை யுங்குக்குட மாதி
 யசையுஞ்சிறை விகிரங்களை யும்மாள்வினை களினன்
 கிசையும்படி செய்தேயிரை யீயார்கதி யென்மொ.

குதிரை, யானை, ஒட்டகம், ஆடு, மாடு முதலிய சிறந்த மிருகங்களை
 யும், அசையுஞ் சிறகுகளோடுகூடிய கோழிமுதலிய பறவைகளையும் தங்க
 ளுக்காக வேண்டிய காரியங்களில் நன்றாக வுபயோகப்படுத்திக்கொண்டு,
 யயிரா அவைகளுக்கு இரைகொட்டிப்பாவிக்கதி யாதாகும்? (கடுக)

செய்யாவினை செய்யும்படி செய்வார்கதி யென்னை
 மையானி யறையையெனு மணிமாமக னுணரப்
 பொய்யாமுனி புகல்வானிரை போடாதவ ரேனோர்
 மையாருட னமனூர்தரு வறுமைப்பய னுகர்வார்.

செய்ய. ஏலாத வேலைகளைச் செய்யும்படி அவைகளைப் பலாக்காரஞ்செ
 ய்பவர் கதி யாதாகும்? குருவே! நன்கு நவிலவேண்டுமெனக் கேட்ட விசா
 ரணசெய்யும் அழகு மீக்கொள் சீடனறியும்படி சத்தியம் தவறாத குருவான
 வர் கூறுவான் றொடங்கினர். அப்படி யிரை கொடாதவர்களும், அதிக வே
 லைவாங்கினவர்களும் கரியதேகமுடைய யமதருமனார் அந்தப் பாவங்கட்கு
 ஏற்றபடி கொடுக்குந் தரித்திரத்தை யதுபவிப்பார்கள். (கடுவ)

கூட்டிற்சில வழிர்விட்டவை கொள்ளுஞ்சுக மெல்லா
 மோட்டற்பரு மேதண்டனை யுறுவார்க்கு மங்ங
 னுட்டப்படு மாயிற்பிழை யிலையென்று நவீன்றான்
 கேட்டிட்டவ னன்பாரடி கேளென்று விளித்தே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பத்த ரியோக ரெல்லாரும் பகர்ந்த பூத தயவுடைய
சித்த முடையர் தாமோசெப் புதிநன் கென்னத் தேசிகனற்
புத்தி யுடையாய் பூததயை பொருந்தி னவர்க்கே யீச்சுவர
பத்தி பொருந்து மதன்மேலே பாச வைராக் கியமுண்டாம்.

சில ஜெந்துக்களைக் கூட்டிலடைந்து, அவைகள் சுயேச்சையா யிருந்து
அதுபவிக்குஞ் சுகமெல்லாறு கெடுக்கின்ற புத்திஹீனரும் யமதண்டனைக்
குள்ளாவர். அங்ஙனமே அவைகள் சுகமாயிருக்குமாறு செய்யப் படுமாயிற்
பாவமில்லையென்று கூறினர் இவைகேட்ட சீடன், அன்புள்ள அடிகளே
யென்று ஆசிரியரை யழைத்து,— (கருஅ)

பத்தர், யோகிகள் முதலிய பெரியா யாவரும் தாங்கள் கூறிய ஜீவகாரு
ண்யத்துடன் கூடிய சித்தமுடையர் தாமோ? கன்றாக விளக்கவேண்டுமெ
ன்னை, தேசிகரானவர், நல்ல புத்தியுடையவனே! பூததயை பொருந்தினோர்
யாரோ அவருக்கே ஈசுவரபத்தி யுண்டாகும். அந்த ஈசுவரபத்திவந்தபின்பு
தான் பாசவைராக்கிய முண்டாகும் (கருக)

அந்த வைராக் கியமுற்ற லரிய பிரம ஞானமுறும்
பந்த மறுக்கு மதனாலே பரமுத் தியுறு மெனவேர்ந்த
புந்தி யுடைய வவரந்தப் பூத தயவை யுடையரென்ற
கெந்த ஷிடத்து மையமுண்டோ வெனலுஞ்சீடனிதுசொல்வான்.

அந்தப் பரிசுவராக்கிய முண்டாயின் அரிய பிரமஞான முண்டாகும்.
பாசமோசனஞ் செய்யவல்ல அந்தப் பிரமஞானத்தினுற் பரமுத்தி பொருந்து
மென்றறிந்த புத்திமாண்களாகிய அன்னோர், அந்தத் தயையுடையரென்று
கூறற்கு எந்த இடத்துஞ் சந்தேகமுண்டோ வென்று கூற, சீடன், பின்வ
ருமா றுரைக்கலாயினன் (கரு௦)

அறைந்த பத்திக் காதார மாக வுள்ள பூததயை
குறைந்த வழியி னிற்பவர்தாங் குயிற்று மறங்க ளவர்க்கின்ப
நிறைந்த கதியை நல்காவோ நிமல குருவே யோதென்று
பறைந்த சீடன் றனைத்தந்தை பார்த்திவ் வாறு பகர்கின்றான்.

மேலே கூறிய ஈசுவரபத்திக் காதாரமாகவுள்ள பூததயை குறைவாக
வமைந்த மார்க்கங்களி லிருப்போர் செய்யுந் தநுமங்கள்.— அவர்களுக்குப்
பூரணந்தகதியைக் கொடாவோ? பரிசுத்தமான தேசிகரே! கூறவேண்டு
மென்று கேட்ட சீடனைக் குருவாவார் நோக்கிப்பின்வருமாறு பகரலாயினா

கொலையும் புலையுந் தவிராத கோளர் புரிநல் லறங்கனெலா
மலையுந் கடலிற் பெருங்காய மாமி லந்தான் கரைத்திடல்போ

னிலையின் றுலையு முயிர்க்குறுதி நேடு பவரு மக்கொடிய
புலையுக் கொலையு நீக்கியறம புரியா நீர்தா னென்னேயோ.

கொலையையும் (புலாலாகிய) புலையையும் ஒழிக்காத பாதகர் செய்யும் நலவ தருமங்களுள்லாம், அலைகன்ற கடலிற கரைக்கப்பட்ட பெருங்காய மும் புனியும்போல நிலையாமலழியும் தகவாளான்மாவுககுச் சுகததைத்தேடு பவரும் அநந மாராதகச செயகைகளாகிய கொலையையும் புலையையுநீக்கித் தருமத்தைச செய்யாத தன்மைதானென்னை ! (௧௬௨)

பனியா முயிர்த்து ரோகமென்ப பகர்வெங் கொலையும் புலையும்கா சனியாய் நிற்கு மறங்கெடுக்கச் சைவ னீதா னலனெனவேவர் முனியாய் நிற்கு மிக்கொடிய முரணை யொழியா ஞானுகா நிணையா விலங்கி னுங்கடையா நின்று கழியத் தடையுண்டோ.

தன்பமாம் உயிர்த்துரோகமென்படுக கொடிய கொலையும் புலையுந் தருமத்தை நாசஞ்செய்யப் பெரிய னனியாய்நிந்தும் “ நீ சைவன் அல்லன் ” என்று இழித்தாக்கூறுமாறு முனிந்துதள்ள ஒரு முனியாயும் நிந்தும். இக்கொ டமையாகிய உயிர்த்துரோகத்தையொழியாதா, மாமிஸத்தைப்புகுக நிண யாத(ஆடு மாடு ஓட்டகம கர்ஜதபம குரவகுமுதலிய) மிருகங்களினுங்கடைப் பட்டவர்களாகி யிருநது மயணமாக யாதுதடை. ஏதுமில்லை. (௧௬௩)

புலவே நுகருநாரைபுல்லுண்பொன்மான்விடக்கூனுடல்விழையா நலமே யணுகிக் கதியடைந்த ஞாயந தெரிந்து மிமமதுடர் நிலமே லுயிர்கொன் றுண்கரும நீக்காநிலையென்னிதெனிடவேரா பலமே யிலசெப் பறஞெழிவார் பரம தவமென் புரிவாரே,

மாமிஸமே யுண்ணும் நாரையானது, மாமிஸாஹாரத்தை விரும்பாத நலம்பொருநதியும் ; புல்லையே தினனும் அழகுள்ள மாண்களானவை, ஊனு ண்பாரா விரும்புகின்ற புலாலுடம்பெனத தகவளுடம்பை விரும்பாத நன் மைப்பொருந்தியும் நற்கதியை யடைந்த சரிதமெல்லாம் இம்மனிதர்கள் அறிந் திருந்தும் இவ்வுலகிற் பிராணிகளைக் கொன்று தினனாக காரியத்தையொ ழியாதிருந்ததல் என் கருதியோ ! இந்ந ஆஹாரத்தை நீக்க ஒரு வல்லமை யற்றவர், அகப்பறறுப் புறப்பறறுகளி லெதனை நீக்கும் வைராக்கிய முடை யராவா ! மேலான தவங்களி லெதைத்தான் செய்ய வல்லுநராவா !

[நாரா ஊனுண்ணாமல நற்கதியடைந்த விவரம் :— மதுரைத் தீருவி னையாடலீர் காண்க. மாண்கள நற்கதியடைந்த விவரம் :— குருநகுறன் னெமொரு வேட்டன், ஃான கொன்று தினனத் தக்க மிருகமொன்றுக காணு மற் பகற்காலமெல்லாம் காட்டிலலைநது மாலைக்காலமானவுடன் ஒரு தடா கககரையிலுள்ள வில்வ விருகத்திலேறி மிருகங்களின் வரவு பார்த்திருந்த னன் அப்போது அங்குள்ள மீதருந்தவரது பெணமானென்றை அவன்கொ

வவதற்காக வில்லிலம்பைப் பூட்டினன். அதுகண்ட அம்மான், நீ என்னை யாகாரமாகக் கொள்ளற்கு நானியைந்தேன். ஆயினும் எனக்குக் குட்டிக்ளரி ருக்கின்றன. அவைகட்டுப் பாலருத்திவிட்டு இங்கே வருவேனென்று தக்க ந்யாயப்பிரமாணங் கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அம்மானின் மூத்த பெண்மானானது அங்கேவந்து அவனம்பிற்கிலககாயது. அதுவும்வ்வாறே கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. அதன்பின் அவ்விரண்டு மான்களின் ஆணுகிய பெருத்த கலைமானும் அவனம்பிற் கிலக காயது அதுவும் என் குட்டிகளை யென் பிணைகற்பா லொப்புவித்து விட்டு இங்கேவந்து உனக்கிரையாவேனெனத் தக்க பிரமாணங்கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. பின்பு அம்மூனறுஞ் சந்தித்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கலந்துபேசித் தங்களுகுட்டிகளைச் சிலமான்களிடம் விடுத்து வேடன் முன் னாவந்தது, “இனி நீ யெங்களை யிரையாகக்கி் கொள்க” என்று கூறி நின் றன. அவ்வேடன், இமமிருகங்களுகுள்ள சத்தியமும், ஊனுடல்வெறுப் புழ், பரோபகாரமும் எனக்கில்லாதொழிந்தனவே யென்றங்கி அவைகளைக் கொல்லாமல் ஞாயசினதையனும் நிற்கையில், அன்று சிவராததிரி யாதலாற் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானார் பிரசன்னராகி “ நீ ஒருக்காகாப்போனாய் வாழ்க!” என்றசீராவதித்தருளியபடி அவனுமாயினன் அவனே இராமரைப் பூஜித்த குஹன். அந்தமான்களும், அவற்றைப் பின்றொடாந்துவந்த குட்டிக ளும் அங்குளமே மிருகவுருநீங்கித் திவ்யதேஹம்பெற்ற அங்குவந்திறங்கிய தேவவிமானத்திலேறிச் சுவாககஞ்சோந்தன. இச்சரிதவிரிவை, வைபுரா ணத்து ஞானசங்கிதை எச - ம் அத்தியாயத்திற் காண்க] (கசச)

ஏறுபிணிக்ஞுமிழினுக்குமேதுவானபுலா லுடலுக் கூறிலுணவீதெனவு னுண் னுணர்வில்லாதாரெவ்வரிய பேறுபெறுவருணாவுடையாய்பேசுநீயேயென்றனனக் காநில்கருணைக்குருவதனகமலநோக்கிமகனவில்வான்.

நான்குகுநான் விருத்தியடையும் வியாதிகும், சாக்காட்டுக்குக காரண மாகவிருக்கும் மாமிஸதேஹ போஷிப்புகு இடையூறில்லாதஆகாரம் ஈதெ ன்று ஊண்ப்புசிகும் அறிவிலிகள் எப்பெற்றதைதான் பெறுதற்கு அருக ராவர்! புத்தியுடையவனே! நீயே கூறுவாயாக வென்றுரைத்தனர். இப்படி யுரைத்த அளவற்ற கிருபாந்தியாகிய ஆசிரியரது தாமரைபோன்ற முகத்தை நோக்கிச் சீடன் கூறுவாளுயினன (கசரு)

ஊனுண்பவர்தன்மம்பலியா தொழியுமென்னிற்பரசமய ஞானமுடையார்பெரியரெனஞாலமபுகழ்விருநதாரென் றினமநகாங்கேட்டிடெலன்னியம்புகென்னமகனேகேண் ஞானநெறிபுல்லியவுடனந்நலருங்கொன் று ஊணவியையார்.

புலால் புசிப்போ செய்யுந் தருமங்கன் பலகுகொடாமல் வீணாகுமெ ன்று கூறில், புலாலுண்ணும் அந்நிய சமயிகள் ஞானத்தையடைந்து பெரி

யோரென உலகத்தார் புகழ்ந்துபேச விருந்தனரென்று குறைவற நாம் கேள்வீப்பட்டிருத்தற்கு ஞாயமென்னை? சொல்லவேண்டுமென்ன, மைந்தனே கேள், ஞானதுஷ்டானத்தை யடைந்தவுடன் அப்பெரியோரும் பிராணிகளைக்கொன்று அவற்றின் ஊணைப்புசிக்கச் சம்மதியார். (க௯௧)

அவ்வாறன்றிக்கொன்று நுகரகமேபுடையர்க்கோர்ஞான மிவ்வாருலகிற்காணினுமஃதிழிவில்சாத்துவிகமிறையு மொவ்வாவிழக்குஞானமெனவுணரலாமேலாயுடாதேல் வெவ்வாதின் திக்கல்லெறிந்தவிரதர்க்குற்றதிறமெனவாம்.

அப்படியின்றிக் கொன்றுதின்னும் விருப்பமுடையவர்க்கு ஒரு ஞான முண்டாயிருக்க இந் நீளுலகிற் காணப்படினும்' அதனை, சுத்த சாத்துவிகா மிச மொருசிறிதும் பொருந்தாத ஹீனஞான மென்றணரலாம். அவ்வாறன்றி உயர்ந்த ஞானமாயின், அஃது எவ்வித ஆசேபனை யுமின்றிக் “ கல் லெறிவிரதம் ” பூண்ட சாக்கியநாயனூகீ குதித்ததையொத்த ஏகதேசத்தது எனவாகும்.

[“ இழிவில் சாத்துவிகமிறையும் ” எனவே, மாமிசாகாரம் தாமதநுண் த்தையே விளைக்குமென்பது போதரும்.] (க௯௨)

எழுதீர்க்கழிநெடிடடியாசிரியலிநுத்தம்.

என்றருளாசானவின்றனனதன்மேலெழின்மகனென்றகுருநாதா கொன்றுணவேண்டாவெனுமருண்முறைகள் கூறிடுமொழுங்கினுட்சிலவிக கொன்றிடவருளாயெனலுமவ்வையனுளமகிழ்ந்திதன்முனமேயுன் வன்றொடர்வினவற்கருள்விடைகளிலேவந்தனசிலவினுக்கேட்டி.

என்று அருண்மூர்த்தியாகிய ஆசிரியர் கூறினர். அதன்மேல், வனப்பு வாய்ந்த மாணக்கன், என்ருருநாதரே! “ கொன்றுதின்னற்க ” என்றுகூ றுஞ் சீவகாநுண்யசாஸ்தீரங்கு ஞரைக்கும் விதிகளிற் சிலவற்றை யிங்கனம் பொருந்தமாறு கூறியருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பிக்க, அவ்வாசிரிய ரும் நன்றகடாயினையென மனமகிழ்ந்து, இதற்கு முன்னரே நீகேட்ட வன் மைசான்ற வினாக்களுக்கு யாம் கூறிய விடைகளில் அத்தகைய விதிகள் சில வந்துள்ளன. (ஆயினும்) இன்னுஞ்சிலஎடுத்துக்காட்டுதம்கேட்பாயாக.

ஆவியாமெதற்கும்யாதொருதுன்பியாதநல்லாழ்வுடையோர்க்கே தாவிலாவருடான்றாப்படுமென்றுசாற்றினனுயர்சிவனென்னுந் தேவிகாலோத்தரங்கிளிமொழிவாய்த்திருவுடையுமையவடனக்கா லோவுமோபாவமிருமையுஞ்சுகமின்றுயிர்க்கொலைஞர்க்கெணுங்காந்தம்.

“ உயிரெனப்படு மெதற்கும் எவ்வித துன்பமுங் கொடாத நல்ல வாழ் வுடையோர்க்கே கேடில்லாத நமது திருவருட்பிரசாதம் கொடுக்கப்படும் ”

என்று பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானார் கிளிமொழியொத்த இளியழொழிகளைத்தருஉம் திருவாயையுடைய ஸ்ரீஉமாதேவியார்க்குக் கூறியருளின ரென்ற தேவிகாலோத்தரம் (“ அனியமர் குழலாய் ” என்றற்றொடக்கத்து ௫௬ - ம் செய்யுள்) கூறும். கந்தபுராணம் (காசிபஹுபதேசப்படலம் “ பல்லுயிர் தன்னையு மாய்த்து ” என்றற்றொடக்கத்து ௨௧ - ம் செய்யுள்) “ (பல) உயிரையுங் கொல்பவர்க்குப் பாவமொழியுமோ! இம்மையினும் மறுமை யினும் அவர்களுக்குச் சுகமே கிடைப்பதில்லை ” என்றுகூறும். (௧௧௧)

மகிமைசொல்சாண்டிலியநல்வராகம்வழங்கிமகிமிசையியம மகிமிசையென்னுமுயிர்வதைசெய்யாவருட்குணமானதுபொருந்திச் சுகிர் தமல்கியமநிலைதனினிற் போன்றாயவனெனுஞ்சிவகீதை விகிர் தமிலாமுண்மனுவருளோடுவிளம்பியவறஞ்சிலவறைதும்.

(யோகஞான) மகிமைகளைக் கூறுகின்ற (அதர்வணவேத) சாண்டிலி யோபநிஷத்து (௧ - ம் அத்தியாயமும், யஜுர்வேத) வராகோப நிஷத்து (௫ - ம் அத்தியாயமும்) இயமநிலையில் “ அகிமிசை ” எனும் விரதத்தைச் சொல்லும். “ அகிமிசையெனும் உயிர்வதை செய்யாத காரணயத் தன்மையானதைப் பொருத்திப் புண்ணியம் பெருகத்தக்க இயமநிலையி னிற்பவனே சுத்தமானவன் ” என்று (பாத்தம்புராண) சிவகீதை (பக்தியோக அத்தியாயம்) பகரும். விபீ தமில்லாத சுவாயம்புமனு கருணையோடு கழறிய தருமங் களிற் சிலவற்றை இனிக் கூறவேம்.

[“ அஹிம்ஸா ” எனும் வடசொல் “ அகிமிசை ” எனவாயிற்று. அஹிம்ஸா = ஹிம்ஸை செய்யாமை.] (௧௧௦)

மறைகளையோ தல்சுசியுறவிருத்தன்மாசறுசெபதவஞ்செய்த லிறையருள்படைக்குமுயிர்களைவருத்தா திருத்தலின் முற்பிறப்புணரோர் டிறையறிவுண்டாமென்றிடுநாண்காநிகழொருகூறதுதானே பொறையறுகொக்கேபோலருளிவிளர்க்குப்புனலுநல்கேலெனப்புகலும்.

“ வேதாத்தியயனஞ் செய்தல், ஆசாரத்தோ டிருத்தல், குற்றமற்ற ஜெப தபங்களைச் செய்தல், பாமேசுவானது அருட்சத்தியாற் படைக்கப்பட்ட பிராணிகளை ஹிம்ஸியாதிருத்தலெனும் இத்தருமாதவ்ஹுடானங்களால் முன் ஐன்மங்களை யறித்துகொள்ளத்தக்க ஒரு பூரணஞான முண்டாகும் ” என்று மநுஸ்மிருதியின் நான்கா மத்தியாயம் (பொதுவிதி ௧௪௮ - ம் சலோகம்) சொல்லும். அவ்வத்தியாயமே (௧௧௨ - ம் சலோகத்தில்) “ மீன் தின்னவே ண்டெமென்னும் கருத்தாலே ஹிம்ஸையிலேயே புத்தியைச் செலுத்திக்கொ ண்டிருக்கிற கொக்கைப்போலக் காருண்யமில்லாதிருக்கு முயிர்க்கொலைஞர் க்கு நாவறட்சிக்காகப் பருகுந் தண்ணீருங் கொடாதை ” என்று கூறும்.

தன்சுகத்தினுக்காமான்முதனல்லசந் துவைவருத்துகின்றவன்று ணின்குகத்தினையிம்மையினுமற்றகினுமெய்திலெனநனிபியம்பும் மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

கூல் நிலையம்

நன்ககத்தருமரவின் றிடுமைந்தாங்கூறுபின்னடைதருபிராணி
யின்சகக்கேடாயிமிசைசெய்யாதானிதெமாடுய்கின்றனென்னும்.

“ தனது சுகத்திற்காக, மான்முதலிய நிரபராதிகளாகிய ஜெந் துகளை வருத்தப்படுத்துகின்றவன், தானநுபவிக்கவேண்டிய இனியசுகத்தை யிம்மையினும் மறுமையினும் அடையான் ” என்று நல்லசுகவேறு துவாகிய தருமங்களைக் கூறுகின்ற ஐந்தாமத்தியாயம் (௪௫ - ம் சுவாகம்) நன்றாக வுரைக்கும். மேலும், “ சரிக்குஞ் செயலுடைப் பிராணிகளின் சுகக்கேடாக ஹிமிசையைச் செய்யாதவனெவனோ அயனே சுகத்தோடு உஜ்ஜீவீப்பவனென் ” என்று மேற்படி அத்தியாயம் (௪௬ - ம் சுவாகம்) கூறும். (௧௭௨)

உயிர்வதையாமலான்வரமாட்டா துயிர்செகுத்திடுவீனையாலே
செயிரறுசுவர்க்கலோகுமெய்தாதலான்முடைசேர்விடக்கொழித்தே
யயில்கவென்றேருதாமலகையைப்போலானருதுதனித்தவனிந்த
வெயில்விரியுலகினோயிலைகவிளங்குவனென்னுமக்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (௪௮ - ம் சுவாகம்) “ உயிர்வதை செய்யாமல் ஊன் கிடைக்காது. உயிர்வதை செய்யுங் காரியத்தாற் குற்றமற்ற சுவர்க்கப்பவியுங் கிட்டாது ஆகையால், தூர்க்கந்தமுள்ள மாமிஸத்தை நீக்கியேபுசிப்பாயாக ” என்றுரைக்கும். (௫௦-ம் சுவாகம்) “ பைசாசத்தைப்போல மாமிஸத்தைப் புசிக்குங் கெட்டவழக்கத்தை நீக்கினவன் இந்தச் சூரியகிரணம் வீசுமுலகின் கண் நோயில்லாவாழ்வுடையனாக விளங்குவன் ” என்றுரைக்கும். (௧௭௩)

செந்தவையிமிசைசெயவிதிப்பவனுஞ்செய்பவனும்கரவாளா
லந்தருய்யிறைச்சியறுத்தெடுப்பவனுமதைவிலைசெய்திடுபவனு
நிந்தையின்றதனைவாங்குகின்றவனுநெருப்பினிற்பதம்பனுமவனும்
பந்தியிற்படைக்குமவனுமுண்பவனும்பாதகரென்னுமக்கூறே.

அவ்வத்தியாயம் (௫௧ - ம் சுவாகம்) “ பிராணியை ஹிமிசை செய்யும் படி விதிப்பவனும், விதித்தபடி செய்பவனும், காத்திற்பிடித்தசுகையினால் அக்கொழுப்புடன் கூடிய இறைச்சியை யறுத்தெடுப்பவனும், அதனை விற் பவனும், நித்தனையின்றி அதனை வாங்குகின்றவனும், நெருப்பில் அதனைப் பாகஞ்செய்பவனும், உண்பவர் பந்தியிலதனைப் படைப்பவனும், அதனை யுண்பவனும் பாதகராவீ ” என்றுரைக்கும். (௧௭௪)

ஊனுணவொழித்தோனுறுபலனெதுவோவதைபுயர்பழங்கிழங்கன்ன
மேதுகர்முணியுமடைகிலெனனுமம்மெய்புகல்கூறருளெழிலார்
ஞானபராசரன்சொனமிருதிநலவிலங்கைக்கொலும்வலைஞன்
யீனடுவீனெனன்பறவைகள்வதைப்போன்வீனோவனைநெற்கள்தனிசே.

இரப்பவர்க்கியாதவனெனுமின்றேரேசினீரதசமுளரென்னுங்
கரப்பறுமோரூர் தனிற்சவங்கிடந்தாற்கனற்றிகொறுமவ்வூரி
ஹரப்பருள்சோறுநீருமுண்ணெண்ணுவுண்டிடின்பாமிசமுண்ட
கிரப்பறுங்குருதிமுடித்தவொர்தோடமுநேருமென்றேதிடுங்கருடம்.

உண்மை கூறும் அவ்வததியாயம் (௫௪ - ம் சேலாகம்) “ ஊனுணவை
கீககினவன் அடையும் பலனெதுவே அத, உயர்ந்த பழங்கன், கிழங்கு
கள் அன்னமென்பவைகளையே புசிகதும் முளிவனுமடையான் ” என்றுபுக
லும். அருளும் அழகும் வாய்ந்த ஞானியாகிய பராசரமுனிவ ரருளிச்செய்த
பராசரஸ்மிநீதி (ஆசாரகாண்டம் உ - ம் அததியாயம்) “ நிரபராதிகளான
மிருகங்களை வலைவதத்துப் பிடித்துக் கொல்பவனும், மச்சங்களை வதைப்
பவனும், பறவைகளை வதைப்பவனும், வீளைந்த கதிற்கர் சேர்கின்ற நெற்க
ளாததிலே,— (க௭௫)

வா திரப்பவர்க்குக் களப்பினை யிடாதவனுமாகிய இவர்கள் குற்றத்திற்
சமானமுடையராவர் ” என்று கூறும் களவறற “ ஒருநீற் பிணங்கிடந்தால்
அது தகனஞ் செய்யப்படுமளவும் அல்லாரில், மனிதாக்குத தேஹதிடக தரு
ஞ்சாறம் நீருமுண்ணப் படுவனவல்ல. அவ்வயரறை யுண்டககால் மாமி
சம்புசிடத தோஷம் பொருந்தும். உதிரங்குடித்த தோஷமுஞ்சம்பவிக்கும்”
என்று கருடபூரணம் (உ௬ - ம் அததியாயம்) இயம்பும். (க௭௬)

உயரறமுப்பத்திரண்டனுள்விவங்குக்குணவிடல்விடலெகொடுத்தியிரை
தயவொரிகாத்தலெனவிரண்டுரைக்குந்தருமபதோதிடுதூல்க
ணையமுறுதீக்கைபெற்றவன்களை கண்ணாகியநறுஞ்சிவநிறதை
யுயிரடலாதிவிடுகவென்றேறுதுபொருபெருஞ்சமபுவினூலே.

ஆதுலர்க்குச சாலமுதல் கன்னிகாதானம் இறுதியாகக் கூறப்பட்ட
முப்பத்திரண்டு உயர்ந்த தருமங்களில் மிருகங்களுக்கு ஆஹாரங் கொடுத்
தல், கொல்லக கொண்டுபோகப்படும் பிராணிகளை விலைகொடுத்தது வாங்கிக
கிருபையுடன் காத்தல் என விரண்டு தருமத்தைத் தருமங் கூறுதூல்கள்
கூறும். “ ஆன்மலாபத்தைக் கொடுக்கத்தக்க சிவதீகையெய பெற்றுக்கொ
ண்டவன், ஆதரவாகிய சிவபெருமான நிந்தித்தலையும், பிராணிகளைக் கொல்
லுதன் முதலிய செய்கைகளையும் விடக்கடவன் ” என்று சர்வான்ம சம்பு
வினது (சித்தாந்தப் பிரகாசிகையெனும்) ஒருதூல் கூறும். (க௭௭)

நோன்பெனல்கொன்றுண்ணாமையென்றது தூனமிலெளவையினூறன்
வான்படர்ஞானப்பட்டிடினத்தடிசுண்பற்றையமாண்பினர்பலரு
முன்புசியேல்கொல்லேலெனவுரைத்தவுரைபலவென்றயிதனைத்
தான்பகராநூலுலபுகலாச்சா மியுஞ்சற்குருவல்லன்.

“ நோன்பென்பது கொன்றுதின்றாமை ” என்று ஓளவையா ரருளிய
(கொன்றைவேந்தனெனும்) குறைவற்ற நீதிதூல் கூறும். சிறப்பின மேயப

ட்ட ஞானச்சையடைந்த பட்டினத்தடிகளும் மற்றைப் பெரியோர் பலரும் “புலாலைப் புசியாதை, கொலைசெய்யாதை” என்ற கூறிய வாக்கியங்கள் பலவுளவென்றறிவாயாக. இக்கொல்லா விரதத்தைக் கூறாதநூல், பெரியோர்பேணும் நூலாகமாட்டாது. அவ்விரதத்தை யுபதேசியாத குருவுஞ்சற்குருவாகான்.

[பட்டினத்தடிகள் வாக்கியம்.— “கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங் கோள்களவு—கல்லாமல்” என்பதனாலும், மற்றைப்பெரியோர் வாக்கியம்.— “நல்ல நினைப்பொழிய நான்களி லாருயிரைக்—கொல்ல நினைப்பனவுறு குற்றமு மற்றொழியச்—செவ்வ வயற்கழனித் தென்றிரு வா ரூர்புகு—கெல்லை மிதித்தடியே நென்றகொ லெய்துவதே” எனினுஞ் சந்தரழித்தீசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “கொல்லா விரதியர் நேர்நின்றமுக்கட்டுருமணியே” எனுந் தாயுமானு ருரையானும், பிறவற்றாலும்பெறப்படுமீ]

கலி விநீத்தம்.

என்று சொல்லிய வேசில்கண் ணாளன்முன்
 னின்ற சீட னிணம்பொசி யூனுகர்
 கின்ற வாயர்க்கு நோய்களுங் கிட்டுமோ
 வென்று கேட்டன னேசிலி கூறுவான்.

என்று கூறிய நிர்த்தோஷ நேத்திரமுள்ள ஆசிரிய ரெதிரில் நின்ற சீடன், நிணம்பொசியும் புலாலைப் புசிக்கும் வாயுடையார்க்கு வியாதிகளுமெய்துமோ வென்று வினவினன் அங்ஙனம் குற்றமற்ற ஆசிரியர் கூறலாயினா.

(கஎசு)

எண்கீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிநீத்தம்.

கிட்டிடுமே செம்மறியி னூனுண் டான்முன்
 கிளராத நோயெல்லா மன்றி நானு
 மொட்டிடுமே சென்றிறமார் கரப்பன் மிக்க
 வுயராத குறும்பள்ளை யிறைச்சி யுண்ணி
 னட்டமிலா வாதமிகு முருகி யோவு
 நவிலரிய திரிதோட கபகோ பந்தான்
 விட்டகலா தெழுமலச ரோகந் தானே
 விஞ்சியது தினந்துன்ப மீபு மன்றே.

செம்மறியாட்டிணைச்சி யுண்டால் முன்னே பெருகாத நோயெல்லாம் வந்து பொருந்தும். அல்லாமலும், தினந்தோறஞ் செய்காப்பனெனும் வியாதிச்சரும். மிகவும் வளராத குறும்பள்ளையாட்டிணைச்சி யுண்டாற் குறையாதவாதரோகம் அதிகரிக்கும். நாவுகி குறையும். கூற்ற்கருமையாகிய திரித்தோஷகபகோபம் விட்டு நீங்காமலுதிக்கும். அலசரோகமும் தினந்தோறமதிகரித்துத் துக்கத்தைக் கொடுக்கும்.

(கஅடு)

கோலிகிளர் குறும்பாட்டி னு னுண்஁டக்காற்
 குறைவி லெறும் பேறுநமைக் கிரந்தி வாத
 சாலமிகும் விதைவாயு சனிக்கு மானின்
 றசையுண்ணிற் பித்தமிகு நயன காசம்
 மேலிடுவெங் கடமான திறைச்சி யுண்ணின்
 மேவிடுமே குடலைவளை நோய்கண் மூரிக்
 காலுடைபு கவைப்பன்றி விடக்கை யுண்ணிற்
 கடிரணம்வல் லிருமலுயர் கபநோய் தோன்றும்.

உரோமங்கள் பிரகாசிக்குங் துறும்பாட்டினைச்சி புசித்தாற் குறைவி
 ல்லாத ஏறும்புகள் மொய்க்கும் நமைக்கிரந்தியும் வாதக்கூட்டங்களும் அதி
 கரிசகும். அண்டவாத முண்டாகும் மானினைச்சி புசித்தாற் பித்தம் அதிக
 ரிககும். நயனகாசம் வீருத்தியாகும். கொடிய கடமானினைச்சி புசித்தாற்
 குடலை வளைத்துப் பிடிக்கும் பிணிகளுண்டாகும். பலத்த கால்களுள்ள காட்
 டுப்பன்றியினைச்சி புசித்தாற் கடிரணமும், இருமலை வீருத்திசெய்யுக கப
 ரோகமு முண்டாகும் (கடிச)

ஊருணனி திரிபன்றி முள்ளம் பன்றி
 யுணுண்ணின் வாதபித்த தொந்தந் தோன்றுகு
 சேருமதி பலவீனம புண்க ளுண்டாஞ்
 சிலேட்டுமமுண் டாநெஞ்சிற் றுயரே சூழுஞ்
 சிருயரு மருந்துகளின் குணமெல் லாஞ்சார
 திடவுருவத் தோடுதிரி தருநன் மாட்டி.
 வீருதிர விறைச்சியுணின் மறநெஞ் சுண்டா
 மினியில்லா நோயனைத்து மெழும்பு மாலோ.

ஊரினுள்ளே மிகவுந் திரிகின்ற ஊர்ப்பன்றியினைச்சி, முள்ளம்பன்றி
 யினைச்சி யென்பவற்றை யுண்ணில் யாதபித்த தொந்தரோக முண்டாகும்.
 அதிகபலவ் னைமய்தும். புண்களுண்டாகும் சிலவழமரோகமுண்டாகும்.
 நெஞ்சில் நோயே யதிகரிசகும். நலமிக்க மருந்துகளின் பிரயோசன மெல்
 லாங்கெடும். காத்திர தேஹத்துடன் திரிகின்ற நல்ல மூட்டில் ஈர்த்தெடு
 க்கு மிரத்தத்தோடு கூடிய இறைச்சி யுண்ணிற் பாபசிந்தை யுண்டாகும்.
 வாராத பிணியெல்லாம் வரும் (கடிஉ)

சிறையுடைய கோழியினு னுண்ணிற் பித்தந்
 தேகவினைப் போடவுட தக்கே டோங்குங்
 கறையுடைய கொழுப்பிரண முண்டா நீண்ட
 கழுத்தொடுசெல் வான்கோழி யுன்ற னுண்ணின்

யிறையுடைய கரப்பனுறுஞ் சிலேட்டு மந்தான்
 விஞ்சிமீர் நீந்துகின்ற வாத்தூ னுண்ணி
 னறையுடைய வாயுருசிக் கேடுண் டாகு
 மரிகிரந்தி ரணங்கோழை யனைதது மேவும்.

சிறகுகளையுடைய கோழியிறைச்சி யுண்ணிற் பித்தமும், தேகம் தினே
 தினே மெலிதலும், மருந்துகளின் குணங் கெடுத்தலும் அழிகப்படும். களங்க
 முற்றுக் கொழுத்திருக்கமும் இரணங்களுண்டாகும். நீண்ட கழுத்துடன்
 நடந்து திரிகின்ற வான்கோழியிறைச்சி யுண்ணில் வலிமையுள்ள கரப்ப
 னெனு நோயெய்தும். சிலேஷ்டமரோகமும் திகரிககும் நீரில் நீந்துகின்ற
 வாத்தீறைச்சி யுண்ணில் நல்ல நாவருசிக்கேடு சம்பவிக்கும். அரிகிரந்தி
 ரணமும், கோழைகளு மெய்தும் (க௮௬)

குருகான தாராளி னூனுண் டக்காற்
 குறுஞ்சிரங்கு சிலேட்டுமம்வெங் கடுவ னுண்டா
 யிருகாலு நீள்கொக்கி னூனுண் ணிற்சி
 மெனு மேக முண்டாகுங் கருங்கொக் குண்ணி
 னெருகாலுங் குறையாநீ ரேற்ற முன்னே
 யுதியாத கரப்பனெலா முதிக்குந் துன்பந்
 தருகாசய புண்ணுண்டாக கோழி முட்டை
 தா னுண்ணின் வாதபயித் தியங்க டோன்றும்.

விளாத்த தூராவினூன் உண்டால் சிறு சிரங்குகள், சிலேஷ்டமவியாதி,
 கொடிய கடுவெனெனு நோயாகிய இவைக ளுண்டாகும். நீண்ட இரண்டுகா
 லுடைய கோக்கினூன் உண்டாற் கீழ்மேகமுண்டாகும் கருங்கொக்கினூன்
 உண்டால் எககாலத்துங் குறையாத நீரேற்றமும், முன்னே யுண்டாகாத
 கரப்பன வியாதிப்பேத மனைத்தது முண்டாகும். துன்பத்தருவதாயக் காசளவு
 பெருககும் புண்களுண்டாகும் கோழிமுட்டை யுண்டால் வாத பைத்தியங்க
 ளுண்டாகும் (க௮௭)

பெருத்தவுரு வுடைநாரை யூனுண் ணிறசீழ்
 பெருகுசரப் பன்றேன்று நாணு ளுந்தான்
 வருத்துகிற கபமுண்டாம் வாத மோங்கு
 மலர்மேகம் வனகிரந்தி யாவும் விஞ்சும்
 பருத்தவுரு வுளகூழைக் கடாலு னுண்ணிற்
 படாவாத கரப்பனுய்வெம் புண்ணுந் தோன்றுந்
 திருத்தவுரு வுளகிறகி யுண்ணின் வாத
 சிலேட்டுமங்க விதிகரிக்குந் தினமு மாதோ,

பெருத்த தேசமுடைய நாரைமாயீசம் புசிக்கிற சீழ்ப்பெருகு கரப்பணு
ண்டாகும். நாடோறுந் துன்பிஞ்செய்கின்ற கபலியாதி யுண்டாகும். வாத
மதிகரிக்கும். மலர்மேகமுடி கொடிய கிரந்தி யனை ததும் மிகும். பருத்தித்
கமுள்ள கடைக்கூடாமாயீசம் புசிக்கில் தேகத்திற் பாவும் வாதகரப்பணுக
கொடிய புண்ணு முண்டாகும். திருத்தமான வுருவமுள்ள சிறகிமாயீசம்
புசிக்கிற் பிரதிதினமும் வாதமுஞ் சிலேஷமமும் அதிகரிக்கும். (௧௮௩)

பூரருவு கின்றமனைப் புறவை யுண்ணிற்
பொரிகரப்ப னெடுசருமச் சொறியு முண்டா
நேமமுடை யவுடதநற குணமெல் லாம்போம்
நீர்க்காக வுணுண்ணிற் றினவு தோன்றுந்
தாமதமி லாமலரைக் கடுவன் றேன்றுஞ்
சலக்குறவை மீனுண்ணி னரோசி கப்பே
ராமயமல் கிடுமன்றி மலத்தைக் கட்டோ
ரரும்பிணியு மோவாம லெழும்பு மாலோ.

அழகு பொருந்துகின்ற நாடப்புறவினான் உண்டாற் பொரிகரப்ப
ணுகு சருமச்சொறியு முண்டாகும் நியமமாகக் கொள்ளப்படும் மருந்துக
ளின் நறகுணமெல்லாம் கெடும் நீக்கிக் காமநயினான் உண்டால் நமைபுண்
டாகும். அதிகேகிரத்தில் அணாக்கடுவ னென்னும் வ்யாநியுண்டாகும். நீரில்
வாழுகு குழைவமீனான் உண்டால் அரோசிகரோக மதிகரிக்கும். அன்றி
யும், மலக்கட் டுண்டாக்குமொரு பெரியநோயும் நீங்காமலுதிக்கும்.

[கடுவன்=குரங்கு அதுபோலப் பற்றும்பினை கடுவனெனப்பட்டது.]

நீராரு பிருலாணை யுண்ணின் வாயு
நிகரின்றி யெழும்புமனன் மந்தந் தோன்றுந்
தீராத தினவுதிக்குங் கெண்டை யுண்ணிற்
றினைத்திடமே குன்மமெலா மன்றி முன்னே
சேராம லொழிந்தபிணி யாவுந் தோன்றுந்
திமிர்வாத மோங்கியிடுஞ் சிறிய மூஞ்சி
யாராவி னூனுண்ணிற் சிலேட்டு மச்சு
ரக்கினிமந் தங்கரப்பன் வாயூற் றுண்டாம்.

நீரிற் சஞ்சரிக்கும் இறலூணைத் தின்றால் வாயுவெனுநோய் நிகரில்லாம
லெழும்பும். அக்கினிமந்த முண்டாகும். நீங்காத அரிப்புதிக்கும். கெண்
டையூணைத் தின்றார் குன்மமேத மெல்லாம் பெருகும். அன்றியும், முன்னே
தன்னை விட்டு நீங்கிய நோயனைத்து முண்டாகும். திமிர்வாத மதிகரிக்கும்.
சிறியமூஞ்சியுள்ள ஆராவீனூணைத் தின்றார் சிலேஷம ரோகமும் அக்கினி
மந்தமுங் கரப்பணும் வாய்நீருறலு முண்டாகும். (௧௮௪)

காய்வுறற வெங்கசசற் கருவா டண்ணிற்
 கபபித்த மெழுமுளுவை யுணிற் க ர்ப்ப
 னேய்ப்பற்றும் வாணையெனு மீனா னைத்தா
 னுகரினடல் வாயுவெழுஞ் சேலென் கெண்டை
 மாய்வற்ற குடர்வாதக் குத்துண டாக்கும்
 வாதப்ர பேகரணந் தோன்றச் செய்யுந்
 தேய்வற்ற கடற்கெளிது சிலேட்டு மத்தைச்
 செயுங் கடுவ னெடுபுண்ணுஞ் செறிய வாக்கும்.

மிகவும் உலர்ந்திருக்குங் கரீசங்கருவாடு தின்றூற் கபபித்த முண்டா
 கும். உளுவைமீனூர் தின்றூற் கர்ப்பன்வியாதிபீடிககும். வாணமீன்மாய்சந்
 தின்றூல் வலிய வாயுரோக முண்டாகும். கோங்கேண்டையுளுது (உண்ப
 வர்க்குக்) குடல்வாதக்குடதலை யுண்டாக்கும் வாதப்பிரமேகசதை யுண்டு
 செய்யும். குறைதலில்லாத கடலிற் பிடிக்கப்படுங் கேளிற்றுளுது சிலே
 வ்ம ரோகத்தை யுண்டுசெய்யும். கடுவன்வியாதியோடு புண்ணும் நெருங்கு
 மாறு அவற்றை யுண்டாகும் (கடிஅ)

கொள்ளியெனுங் கருவாடு வனப்பைப் போக்கிக்
 கொடுத்திடுமி ரணங்கிரந்தி கர்ப்ப னுதி
 முள்ளையருந் திரிகைவா தாதிக் கச்சூர்
 முழுதுமளித் திடுமடவை மீன்வா தத்தை
 யுள்பபடி தருங்கடுவன் முனைமு லங்க
 ளுயர்பித்த மாந்திரவா தங்க ணல்கும்
 வெள்ளமுறை யல்லமெனு மீனூன் பேதி
 விரணமுறை வெங்காணைக் கடியுண் டாக்கும்,

கொள்ளிக் கருவாடானது தேகத்தி னழகை மாற்றி, இரணங் கிரந்தி
 கர்ப்பன் முதலிய வியாதிகளைக் கொடுக்கும். முள் உயர்ந்திருக்குந் திரிகை
 மீளுளது வாதாதிக் கருவா முழுதுங் தரும் மடவைமீளுளது வாத ரோகத்
 தை யுள்ளபடி கொடுக்கும். மேலும், கடுவன் வியாதியையும் முனை மூலங்க
 னையும் அகிபித்தரோக ஆகதிரவாத ரோகங்களை யுந் தரும் நீரில்வாழுகின்ற
 உல்லமெனுமீன் தரையாளந் பேதி, இரணக்கூட்டம், கொடிய காணைக்
 கடியெனும் வியாதி யென்பவற்றை யுண்டு செய்யும்

[திரிகை வடிவொத்திருக்கும் மீன் “ திரிகை ” எனும் பெயர் பெற்
 றது. இஃதிக் காலத்தில் “ திருக்கை ” என வழங்கப் படுகின்றது.] (கடிசு)

கற்றலையென் மீன்வயிற்று ளிரைதல் காட்டிக்
 கழியாத கழிதலெலாங் கழியச் செய்யு

நற்றலையில் கருவெளவான் மீனான் வாதை
 நல்கதிக மூத்திரமுந கிரந்தி நோயு
 முற்றலையச் செய்யுஞ்செந் கரப்ப னல்கு
 முருநீண்ட நெய்த்தோலி யெனுமீன் வாத
 முற்றலையே செய்துபயித் தியமுண் டாக்கு
 முரணை வக்கினிமந் தமுமே செய்யும்.

தலையிற் கல்லையுடைய கடுவலையெனும் மீனானது வயிற்றிலிரைதலுண்
 டாககி முன்னில்லாத பலவகைப பேதகளை யுண்டாக்கும். நல்ல தலையிற்
 லாத கருவெளவால் மீள்வகையானது யருத்தக நற்கின்ற வெகு மூத்திர
 மெனும் வியாசியையுந் கிரந்திரோகத்தையு மடைந்து அழையும்படி செய்
 யும். செங்காப்பன் வியாதிடையுந் கொடுக்கும். நீண்டவருவமுள்ள நெய்த்
 தோலியெனும் மீனானது வாதரோக முநிர்ப்பயையைச் செய்து பைத்தியத்தை
 யுண்டெண்ணும். வல்தான அக்கினி மந்ததையு முண்டாக்கும். (௧௬௦)

அரவனைய வருமலங்கென் மீனான் புண்ணு
 மரோசிகமுந் கோழையுநல் லுட்படின் பேலே
 பரவுதவ னைசொறியுந் கடுவ னோயும்
 பலித்திடவே செயங்குவ மீனான் மமபர்
 விரவொருநோய் பிலிகநோய் வாத குணமம
 வினைவிக்கும் விரிபடுவின் மீனான் வாதை
 தாவணவு சிலேட்டுமும் வயிறறு நோயுந்
 தடையறுபுக் கிவப்பிரமே கமுமுண் டாக்கும்.

அரவம்போன்ற வருவமுள்ள மலங்கீழ்ந் தசையானது இரணமும்,
 அரோசிகமும், கோழையும், நன்றாயிருந்த தேஹத்திற பரவுந் தவளைச்சொ
 றியும், கடுவன் வியாதியும் பலிக்கும்படி செய்யும். கிணற்றுமீன் தசையா
 னது மயக்கங்கலாத ஒருநித நோயையும், பிலிக ரோகத்தையும், வாதகுண்
 மத்தையும் விருத்தியாகுமாறு செய்யும். அகன்ற மலிவந் தீர்த்தீர்த்த மீன்
 தசையானது வாதையுண்டாகக் பொருநதுவதாகிய சிலேஷ்ட ரோகத்
 தையும், வயிற்று நோயையும், தடையின்றித் தானே வெளிப்படுஞ் சக்கிலப்
 பிரமேக ரோகத்தையு முண்டாக்கும். (௧௬௧)

கடலிடையவாழ் ஞண்டினதான் வாத கோபந்
 கடுவனெனும் பிணிசருபச் சொறிபல் காஹு
 மிடர் தாவே யெழுக்குருதிக் கிராணி யாதி
 யிரும்பிணிக ளீயுமவய னண்டுள் வெம்மை
 தொடருமகா பித்தசினந் தனையே தூண்டுஞ்
 சோரியிலா நத்தையினான் மந்தஞ் செய்யும்

படருணாவோ யேனையவூன் களுமீவ் வாறே
 பலநோபுளு செயுஞ்சொல்லிற் பெருகு பன்றே.

கடலிற் சஞ்சரிக்கும் நண்டின்மாமீசம் வாதிக்காபம் கடுவ னெனும்
 வியாதி சருமச்சொற் நெடுங்காலமாகத் துக்கத்தை யுண்டாகவரும் இரத்
 தககிராணி முதலிய பெருவியாதிகளைக் கொடுக்கும். வயல்நண்டின் மாமி
 சம் அதிகவுஷ்ணமுள்ள மஹாபித்தகாபத்தை யுண்டாகும் உதிரமற்ற
 நத்தையீர் மாமிசம் மந்தத்தை யுண்டாக்கும். பரவு முனாவுடையவனே!
 மற்றமாமிசங்களும் இப்படியே பல வியாதிகளையு முண்டு பண்ணும். அவற
 றை விரித்துக் கூறப்புகில் இவ்வியாசம் அளவுகடந்து பெருகும் (ககஉ)

அறுசீக்கிழநெடிலடியாசிரிய விருந்தம்.

இங்குநா முரைத்த யாவு மேசிறென் மருத்து வர்க்குளு
 சங்கையின் றறிந்து னோர்க்குஞ் சம்மத மாகு மென்று
 புங்கவன் புகன்ற னக்காற் புதல்வனு மெழுநது தந்தாய்
 வெங்கொலை புரித லுண்டன் மிகுபவ மெனநன் கோர்ந்தேன்.

இங்ஙனம் நாம் கூறியவெல்லாம் சூற்றமற்ற புராதன வைத்தியர்களுக்
 கும, ஐயமின்றி யதுபவவாயிலாக அறிந்திருப புகார்க்கும் சம்மதமான
 வைகளே யாமென்று ஆசாரியர் கூறினர் அப்பொழுது சீடனைவன் எழு
 ந்துநன்று என் ஆசாரிய மூர்த்தியே! கொடிய கொலைதொழிலும், புலா
 ளுண்டலும் பெரும்பாவச செயல்களாமென்று நன்றாக அறிந்தேன் (ககங)

இந்தநாள் காறு மிக்கே யிவ்வுபி ரறத்தை யோரர்
 தெந்தையே பலவு யிர்க்கு மெயனென விருந்தே னீனச்
 சிந்தையா லுனு முண்டேன் செய்தவ மிழந்தே னிந்த
 நிந்தைசேர் பாவம போக்கு நெறியினி யருள்வா யென்றான்.

என்குரு மூர்த்தியே! இந்நான்வரையும் இப்பூமியில் தாங்கள் கூறிய
 இந்தச் சீவதருமத்தை யறியாதவனாகி, பல பிராணிகளுக்கும் இயமன்போ
 விருந்தேன் அற்புத்தியால் மாமிஸமும் புகித்தேன். செய்துவந்த தவங்க
 ளையும் வீணாக்கினேன். தருமசாஸ்திரங்களிலும் பெரியோராலும் நிகதிக்கப்
 படும் இவ்விரண்டு பெரும்பாவங்களையும் ஒழிகுமாரக்கத்தை, இனி யென
 க்கு அறுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்றான். (ககச)

உ-வது மூடர்வர்த தும்ஸம்.

க. சாஸ்திர மூடன்வாதமும், வித்யாரணய
ராகிய விவேஃபூரணகுரு மறுப்பும்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விநந்தம்.

என்றவன் சொல்லுஞ் சூழ விருந்தவா களிலே யெல்லா
மொன்றென விசாரஞ் செய்த வொருவனங் கெழுந்துலோகம்
நன்றிழி வுணருஞ்சீவ னற்பர மூன்றும் பொய்யா
மொன்றெனும் பிரமந் தானே யுளதென வுரைக்கு மேனூல்.

இவ்விதமாகச்சீடன் விண்ணபித்திடலும் அங்கேகூடி அயனைச்சூழ்ந்
திருந்தவர்களில், பிரமப் பொருளாகிய ஜக ஜீவ பாங்குகளாகிய அனைத்தும்
ஏகபதார்த்தமே யாகும். அதைத்தவிர இரண்டாவது பொருளில்லையெனும்
தனது விசாரத்திறேறிய கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்த சாஸ்திரமூட
னெனுமொருவன் அவ்விடத்தெழுந்து நின்று, இந்த ஜகம், நன்மை தீமை
களை யறியுமறிவுடைய ஜீவன், சர்வ சுபலக்ஷணங்களு மமைந்த பரம் ஆகிய
மூன்றும் மித்தையாகும் : ஏகமாகிய பிரமமொன்றே சத்தியமென அத்தி
யான்மிகூறல்களாகிய உபநிடதங்கள் கூறும். (ககடு)

ஆகலிற் கொலைசெய் வோனு மக்கொலைப் படுவ தொன்று
மாகமண் களினு மில்லை வதைபுயின் றானுண் போர்க
டேகமு முளமு நோவச் செய்வது மில்லென் றுன்மேன்
மோகநில வித்யா ரண்ய முனிவரன் முறுவ விதது.

ஆகையால், கொலைசெய்யபவனும், அப்படிக்கொலைசெய்யப்படுவதா
கிய ஒரு பிராணியும் ஆக இரண்டு பதார்த்தம் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகி
லுமில்லை. (அதனால்) ஜீவவதை யென்பது மில்லை மாமிச முண்பவாகளு
டைய சரீரமும் மனமும் வருந தம்படி தண்டகுகும் நியமனுள நென்பதும்
பொய்யென்று கோஷித்தான். அதற்குமேல், மோஹங்களை யொழித்த வித்
யாரண்யரெனும் முனிசிரேஷ்டர் மந்தஹாஸமுடையராய்,— (ககக)

சாத்திர மூடா விந்தத் தரணிபிற் றேரன்றி நல்ல
சீர்த்திகொண் மாந்தர் தம்மைச் செகுந்தருந் தாப்பி ரிக்கா
நாத்திகர் முனருன் ஞான நவிலவ ருளைக்கொல் போது
பூர்த்தியா முண்மைகாண்பாய் போவென வவனுமோய்ந்தான்.

சாஸ்திரமூடா! இந்தப்பூமியில் மற்ற மனிதரைப் போலவே பிறந்து
நற்கீர்த்திபெறத்தக்க மனிதரையுங் கொன்று தின்னுங் காபிரிகளென்னும்

ஆப்பிரிக்காக கண்ட தது நான் திகர் முன்பாக உனது ஞானத்தை யுரை :
அவருள்ள ஆகார நிமித்தம் வீதைக்கும் போது உன் ஞானத்தின் பூரண லா
பத்தை யுணர்வாய் : அங்கே செல்கவென்று கூற, அந்த மூடனும் அதற்கு
மேலொன்று முறைகக அசக்தனா யிருந்தனன் (கக௭)

உ. கற்றமுடன் வாழும், குரு மறுப்பு.

ஆய்ந்ததன் பினரே யந்த வொருபரப பிரம போதம்
வாய்ந்தவான் மாவு மூண்டு மரணமி லதனைக் கொல்ல
வேய்ந்தவல் லமையுள் ளோர்யா ரிலையத னுவல் வாறே
யாய்ந்தறுத் துணல்கொல் பாவ மாவதின் றெனவே பேசும்.

இப்படி அவன் அசக்தனாயிருந்த பின்னா, அனைத்தும் தானேயாகிய
அந்த ஏக பரப்பிரமத்தின் ஞானத்தாற் பிரகாசிககும் ஜீவான்மாவெனப் படு
வது மொன்றண்டு. மரணமற்றதாகிய அதனைக் கொல்லப் பொருந்திய வல்
லமையுள்ளவர் யாவர் ' ஒருவருமில்லை யாகலின், இவ்வித ஆராய்ச்சியெய்து
பிரானிகளின் தேற்றத்தைச் சேதித்துண்ணுதல் கொலைப்பாவ மாவதில்லை
யென்று கூறிய, — (கக௮)

கற்றமு டனைப்பார்த்து தத்தன் கலியுணர் நீயு நாமுன்
சொற்றவா ருப்பி ரிக்காத் துட்டர்க ளிடஞ்செல் வாயே
லற்றமி னுறுதி தேர்வா யறைந்துகொல் புலிகண் டாலு
மிற்றென வுணர்வா புன்மீர் வினையென வவனு னின்றான்.

கற்றமுடனை அவ்வாசிரியர்நோக்கி வருசுகநாடகமறிந்த நீயும், காமமுன்
னர்க்கூறியபடியே ஆப்பிரிக்காக கண்டதிலுள்ள துஷ்டர்க ளிடத்துப்
போவாயாகில், உன் ஞானத்தின் பூரண லாபத்தை யறிவாய் : அடித்துக்கொல்
லும்புலியை சீ சக தித்தாரும் உன் ஞானமுடிவு இன்னதென அறிவாயென்று
கூற, அந்தமூடனும் பேசுசொழிகது நின்றவிட்டான் (கக௯)

ஈ. ஆனந்த மூடன்வாழும், குரு மறுப்பு.

பாணவா நகைத்தார் மேலிவ வாதரிங் குறைத்த வெல்லாம
வீணினி னுலாபபல் கேண்டின் விவேகிகாள் புறந் டாதி
காணுமிர் காவா டாதி யுயிர்களுங் கறையா னாதி
சே னுற வுயிரைக கோழி முதலிய யுயிருந தின்ன.

படைத்தவ னோகக ிரித்தப் பழஞ்சைவா பிதறறு வாயை
யடைத்திட யுனதே யாத னானபக கினிய வுன்கள
கிடைத்திட வதைத்த லாலோர் கேடுமெய் தாதா னந்தம்
முடைத்தவை யாபை முலசண் மூடியா னந்த மூடன்.

அவனின்ற விட்டமை நோக்கிய மாட்சிமையுடையா பலரும் (அவரு
னம்) சிரித்தனர் அதன்மேல், ஆனந்தமுடனையன இந்தவாதிசன் கூடியன
வெல்லாம் அப்பிரயோஜனமானவைகளே. யானொரு பொருத்தமான நியா
யஞ்சொல்வீவன் விவேகிகளே கேட்டீர்களாக புல புணடி முதலியனவா
கக காணப்படும் உயர்களை மாடுமுதலிய பிராணிகளும், கறைபான் முதலிய
உயர்வற்ற பிராணிகளைக் கோழிமுதலிய பிராணிகளும் தின்னும்படி,—

சிருஷ்டத்தவன் உள்ளக குறிப்பானது இந்தப் பழஞ்சைவர் தம்மனை
பேரன்படி பித்தறம் வாயை அடைக்கத் தபாடமாயுள்ளது. ஆதலால், நம
ககுப் பிரியமாகிய இறைசகிகள் திடைக்குமாறு கொலைசெய்தலால் ஒருகெ
டுதியும் வாராது. (அதனால் நாம் நன்றாக மென்று மென்று தின்னும்போது)
நமக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கவுள்ளது முடைமணத்தோடு கூடிய மாமிச
மேயா மென்று அவ்வாறாகக் குறிஞ்சோன்றக கண்களை யிமையினாலே மூடி
க்கொண்டிச் சொல்லினை (200)

அநதவேவர் மூடன் வாயை யடக்கிட நீனைத்த வைய
னெநதையா நீச னோக்க நிற்பென வேர்ந்த நெளுசோ
யநதமா டாதி சேயை யன்னைவைய யுடன்பி றப்பைச்
சொந்தமாப் புணரு மந்தக் தொழிலுழி வாயோ நீயும்.

அநதவொரு மூடன்வாயை யடக்குமபடி நீனைத்த ஆசிரியர், எம பரம
பிதாவாகிய பரமகவுரன சிருஷ்டகருதிபடி இத்தன்மைய தெனவற்த்த
நெருசடையானே! அநத மாடுமுதலிய பிராணிகளா — பின்னையையும், தா
யையும், உடன்பிறப்பையும் உரிமையோடு புணாரச்செய்யும். அச்செய்கை
யுஞ் சிருஷ்டத்தவன் ஏறபாடுகொனெறு நீயும் அம் முறையிலாத் தொழி
லைச் செய்வாயோ? (202)

உயர்வறு மிருக மாதி யுயிர்களி னியற்கை காட்டி.
யுயர்வுறு மதுடர் கொளரு முயர்நலம் விலக்கு நீதா
னுயர்வுள மதுட னோநன் குறையென வவனும் வெள்கி
யுயர்வற விருநதா னளுநான ரெருவனங் கெழீஇ நின்ற.

பகுத்தறி யறிவு, நாணம், நகை, கண்ணீர்வாய அழுத விண்மையா வீழி
த்த மிருகமுதலியவற்றின் சபாவததைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி, அவை
யுடைமையா லுயர்ந்த மனிதர் அயக்கரிக்கும் ஆசாரத்தை விலக்குகின்ற நீ
அம் மதுஷியவையோ? நன்றாக யோசித்துக் கூறவாயாக வென்று கூற,
அநத மூடனும் நாணித்தனது கேமபீரமடங்கி யிருநதனன். அப்பொழுது
மற்றொருவன் எழுந்து நின்று,— (204)

ச. வம்பாராய்ச்சிமுடன்வாதமும், குருமறப்பும்.

ஒற்கமின் றெலும்பி றைச்சி யுலைத்துநைத் திருத்துண் ணைபுகே
மற்கத்தழ்வுடைய மாந்தர் வாயினிற் கடிய கூர்த்த

பற்களுண் திணையு மந்தப் பரன்படைத் தனனென் றுணர்
நற்குண வித்யா ரண்ய னவிலுவா ன்வணை நோக்கி.

(மாமிசமுண்ணும் விலங்குக ளொப்ப) அஞ்சாமல் எலும்பு னுறைசகிக ளைக் கடித்திழுத்து றைதது உண்பதற்காகவே பிசக காயபலமுள்ள மனிதர் வாயினிடத்தே கடினமான கூர்மையுள்ள நான்கு பற்களையும் அந்த ராசவ ரன் படைத்தனனென்று கூறினன். உவனைச் சற்குண சமபன்னரான அந்த வித்யாரண்யரெனும் குருவானவர் பார்த்துப் பின்வருமாறு பகரவாயினர்

மூடருள் வம்பா ராய்ச்சி மூடகே ளெலும்பு னுண்ணக்
கோடாக் குரங்கு கட்டுங் கூர்த்தவப் பற்க ளுண்டு
பீடறு நினது பேச்சொன றிணைநனி பிடிக்க நல்க
வாடிரு கரந்தி ருட்டே யாற்றிடப் படைத்தா லீசன்.

மூடருளே வீண்வாதிழைக்கும் வம்பாராய்ச்சி மூடனேகேட்பாயாக! எலும்பிறைசகிகளைத் தின்னாத கோடாமாகிய குரங்குகட்டுங் கூர்மையான அபபற்க ளுள்ளன நீ பேசிப் பேசுக —யாழேனு மொன்றை நன்கு பிசுக்கவும் கொடுக்கவும் உபயோகப்படுக கைகளிரண்டையுந் திருட்டித தொழி லுக்காகவே ஈசுவரன் படைத்தான்,— (200)

என்பவ னுரைக்கு நேரா மிமதி யொழித்தே யப்பல்
புன்புல வெலும்பல் லாத பொருள்வலி சிதைக்க அற்ற
வன்பொரு ளாகு மென்றோர் மதிக்கொளா யென்றான கேட்ட
வன்பறு மூட னுநதன் னறையொழிந தயர்ந்தி ருந்தான்.

என்றுகூறும் அநிலிவான கூற்றுக்கே நங்காரும் (ஆகையால்) இந்த ஸ்தூலபுத்தியை யொழித்து, அபபற்கள் அறபமாகிய மாமிசமும் எலும்பு மல்லாத பொருள்களின் கடினத்தை யொழிக்க வமைந்த கடின கருவிக ளாகுமென்று ஒரும நம்புத்தியைக் கொளவாயாக வென்று கூறினார். பீகட்ட ஜீவகாருண்ய மில்லாத அவ வம்பாராய்ச்சி மூடனும் தன் பேச்சைவிட்டு யார்ந்திருந்தான்

[வம்பாராய்ச்சி யென்பது வீணாராய்ச்சி, தூதன ஆராய்ச்சி யென்று பொருளாம்] (200)

௫. கல்லாமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அவனயர்ந் திருந்த நீர்மை யறிந்தகல் லாத மூட
னிவர்முன ளுணுண் டோரா யிருப்பரேன் மிசைந்த வாயை
யெவருமே காண விப்போ தறுத்தெறிந் திணைய நீதி
நவில்வரே னாமுந் கேட்டு நடக்கலா மெனத்தெ ரித்தான்.

அவன அயாநதிருந்து தன்மையை யறிந்து கட்டிவழி னென்போன், இந்நகர் சைவர் முன்னமே னென்றுண்டவராயிருப்பினால், உண்ட அகீர்த்தமுள்ள இவரதுவாயை யாவருந் காண இப்போது இவரது தீதேறிந்து விட்டு இக்கூலையை நீயி லயக கூற வாயின், அந்நேரமுதலே கேட்டு நடந்து கொள்ளலாமென்று தன் குருகுறை தெரிவித்தான். (உ௦௭)

அன்னவன் துணைப்பா ராவன் வருட்செல்வ னானே னீயு மன்னையா லுருந்து போதுன் னைக்கைபிற் படிந்த பவ்வீ யின்னுமுன் டெனதகேடு தந்த விட்பயுத் தெறிந்து வாயோ வென்னவோ மார்க்க ரில்லா னிருந்தலை களிழ்த்து நின்றுன்.

அவ்வாறு கூறியவனை, அவருட் செல்வராகிய ஆசிரியர் பார்த்து, நீ உன் தாயினிடமிருள் வசனையபாணம் பண்ணாம பறவத்தில் உன்னால் மாச னஞ்செய்யப்பட்டு உனது தேரக நி லொடியக கொண்ட பவ்வீயெனும் மலம், இன்னும் அநிலிருக்கிறதென்று தீர்மானித்தது கொண்டு அந்த இட ததை யறுத்தெறித்து விட்டு ஆகவேகவா. அந்நகரக இப்போது போ என்று கூறவே அந்த இழிதகையனும், சன் பெரிய தலையை நாணத்தாற் கவிழ்த்து நின்றுன். (உ௦௮)

கா. தர்க்கமுடன்வாதமுடும், குருமறுப்பும்.

பின்னரிவ வுணுன் னைப் பெரியவ ருணர் கேகக தன்னிலே யிருந்த லாலெப் படிச்சுகி சார்ந்தோ ராவ ரின்னவர் மார்க்க முந்தா னெப்படி யுயர்வா மென்றுன் றன்னிலை யுணர்நடு டாது தருக்கிநிற் தருக்க முடன்.

அதற்குப்பின் சன் யோக்கியசையை, தானுணராமே கர்வித்திருக்குத் தர்க்கமுட னென்பவன், ஊனுண்ணுந் யாகிய இப்பெரியவா, மாமிசம் பொ ருந்திய தேகத்திலே யிருப்பவன் என்ற. ஆதலால், இவ்வெப்படிச் சுதநமு டையவரவர் அசுதநமுடைய வரங்கு ஆகா கூறாமார்க்கரும் எப்படி யுயர்ந்த மார்க்க மாறும்? என்று தர்க்கித்தான (உ௦௯)

அவனையு மருளோன் பார்த்துன் னகட்டுழைமலமுண்டாங்குச் சிவணிகீ யிருத்த லாலுன் தீர்வைபோ னீயு மந்த நவைமல மாக வேண்டு நனியத னையமுண் னென்ன மவுனமாய் நின்று னந்த வாதமுதத் தவனு மங்கன்.

அவனையுந் தயாளுவாகிய ஆசிரியர் கேரககி, உன்வயிறறினுள் மலமு ண்டு, அதனுடன் கூடிய தேகத்திலிருப்பவன் நீ யன்றோ. ஆதலால், நீயு ரைத்த நியாயத்தின்படி (அதாவது ஊனுலாகிய தேகசம்பந்தம் நமக்கிருந்த லால் நாமும் ஊனே ஆதலால் ஊனுண்ணலாமென்றாமுடி) நீயும் அநதக் குற்றமுடைய மலமேயாக வேண்டும். ஆகவே, அவ்வீத மலத்தையும் நீ கன்

ருகவுண்ணென்று கூற, வாதித்த அந்த மூடனும அங்கனம் மெளனமாய நின்றான். (உக௦)

எ. குதர்க்கமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

ஊனினை விலக்கு நீயி ருணுந்ததி மதித நெய்பா
 லூனிலை கொல்லோ வென்றான் மெய்த்தனை குதர்க்க மூடன்
 வானிறை வுணர்வோ னுன்றன் வாயினி லூறு நீரைத்
 தேனிதுவெனவுட்கொளவாய்செம்புனல்கொள்பாட்டாயல்.

குதர்க்கமுட னென்பவன், ஊனைநீக்கி யுண்ணும் நீதகன் உட்கொள்ளக்
 தயிர், மோர், நெய், பால் ஆகிய துவை ஊனலல்லவா வென்று அங்கனங்
 கூறினன். மேலாகிய ஆசிரியர் - விவேகபூரணனார், உன் வாயி லூறுகின்ற
 நன்னீரைத் தேன்போலும் மதுரமான திதுவெனப் பருகுவாய். அவ்வாயிற்
 றானே (யாதொரு புண்ணின் வழிப) பெருகும் இரட்சத்தகை அப்படிப் பருக
 மாட்டாய். (உகக)

அருந்துமந் நீர ருந்தா தகற்றுசெம் புனலாக் கொல்லோ
 மருந்தென நீதா னுண்ணு பறியினூ னாதனவ யிற்றுள்
 ளிருந்திடு மலமாந் கொல்லோ விபாபுதி யெனவன் னேனும்
 பருந்துதன் கூட்டிற் சேரும பண்பென வடங்கி னாலல்.

(ஆகையால்) உட்கொள்ளும் அந்த நன்னீர் உட்கொள்ளாது, விலக்கப்
 படும் இரத்தமாமோ? இது தேவாமிர்தமே யென்று நீ தின்னும் ஆட்டிறை
 ச்சிதான் அவ்வாட்டின் வயிற்றினுள் ளிருக்கும் மலமாமோ? கூறக வென்
 ன, அந்தமூடனும் பறந்து திரிந்த பருத்து தன் கூட்டி லொடுங்குந் தன்மை
 போலப் பேசாதொடுங்கினன்.

[ஆங்கனம் தயிர்முதலிய பதார்த்தங்களை ஊனாகமாட்டாவெனல் சாதிக
 கப்பட்டது இவ்வாறு சாதிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களை யுண்ணலாமென்று
 ஆசிரியர் கூறதலால், இவைகளை.— ஊன்விலக்கிக் காயக்கறி முதலியசுத்த
 பதார்த்தங்கொள்ள முயல்வோர் சரீரஞ் சூடுண்ணாது குளிர்ந்திருக்கு நிமி
 த்தம் உண்ணவே வேண்டாமென்க. “செய்யில்லா வுண்டிபாழ்” என்றதும்
 அதுவென்க.] (உகஉ)

ஆ. பிரமாதமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

மேற்பிர மாத மூடன் வெய்தென வெழுந்து நின்றில்
 வேற்பர னடியர் தீர்வை மேனெறி யாகி னாலும்
 பாற்பரு வத்தல் வாறு பழக்கிடிற் பொருந்து மிந்த
 மேற்பரு வத்தே செய்யின் வெய்பிணி யுண்டா மென்றான்.

அதற்குப்பின், பிரமாதமுட னென்போன் விரைவாக வெழுத்து நின்று
 இந்த வேலாயுதக் கடவுளினடியர் கூறுஞ் சித்தார்த்தம் உயர்ந்த மார்க்கமாய்

ணம், முலைப்பாலருக தம் பருவந்தொட்டு அங்காறு பழக்கிடின் அம்மார்க்கம் யாருககும் அதுகூலமாகும். எனக்குள்ள இந்த முதிர்வயதிற் பழக்கினால் யாருக்குவ கொடிய நோயுண்டாகு மென்றனை. [பிரமாதம்=அசட்டை]

நல்லழ குடைய பெண்ணை நறுமணத் தீந்து பின்னர்ப் புல்லுதி யிவளை யெனனிற் புகலதின் முலையுண் போதே யில்லிடை யெனைபப முக்கி யிருந்திற் பொருந்து மிந்நாட் புலலிணை புண்டா மென்று புகலுமா னவனு முண்டோ.

கட்டழகுடைய ஒருபெண்ணை நல்ல விவாக முன்னிலையிற் கொடுத்து நீ யிவளைக கூடியிரு வென்னால், சொல்லப்பட்ட அவ்விஷயத்தில் தாய்பாலருகதும் பருவத்திலேயே கண்ணைப் பழக்கி யிருந்தால் அது பொருந்தும், இந்தக் காரணப்பருவத்தில் அது செய்யப்படின நோயுண்டாகு மென்று கூறும் ஆணாமகனு முள்ளே? (உ௧௪)

க. இழிபலிமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

அறைகணு மறிஞ்சை முன்னே யப்பிர மாத மூடன் பறைமொழி யிழந்தி ருந்தான் பக்கலி லிருந்த மற்றோர் கறையின வெழுந்து நின்று கருணையி னிவருக் கேற்ற ஆறையினைபிவற்சொ ல்கின்றார் தொன்மையெங்கு தேவிற்கே.

இடுபலி யிட்டி னுண்ணு திருப்பினஃ தலைக்கு மென்ற னடுவுள னவளை நோக்கி நலலாண் பார்க்கம பேணு நெடுமதி யறுககேரா கேடு நினைக்குமோ வதுவும் வேறு மடுதொழி லாள் னைத்தா னலைக்குமற் றென்று கேட்டி.

கூறகவென்று கூறிய விவேகபூராணசாரியர் முன்னர், அஃதப் பிரமாத மூடனாவன் ஒன்றுகூற வாயின்றி யிருந்தனை. அவன் பக்கத்திலிருந்த மறறொருபாலி யெழுந்து நின்று, இவருகளுள் ஜீவ காரணயத்தினாலே இவருக்கு உசிதமாகத் தோன்று மார்க்க மொன்றனை யிவர் கூறுகின்றனர். புராதனமான எவகல் குலதேவதைக்கு,— (உ௧௫)

வழக்கமாகக் கொடுக்கும் பலி கொடுத்தது அந்தப்பலியாகியபிராணியின் மாமிசத்தை நாடுண்ணியடின அந்தத் தேவதையானது எம்மைக் கஷ்டப் படுத்துமென்றான். அது செவிக் காரண்ட நடுகிலையுள்ள ஆசிரியர் அவனைப் பார்த்து, பெரியோரால் நன்குமதிக்கப்பட்ட ஜீவகாரணய வொழுக்கத்தை யனுஷங்ககும் விசேஷ புத்திமாண்களுக்க அக்குல தேவதைதும் யாதொரு கேடுபுரிய நினைககுமோ நினை யாது. தன் குலதேவதைக் கென்பதின்றித் தானுண்ணற்கெனக் கொல்கின்றய வெவடு னு அவனைத்தான் அத்தேவதை கஷ்டப்படுத்தும். யேறென்று கூறுதுவ கேட்பாயாக. (உ௧௬)

பெருமபலி விருபபுன் றேவுன் பிள்ளையில் வைனை வெட்டித் தருமபடி சொலிற்செய் வாயோ சாற்றிழி பவிழ டாவென் னருமபறை முழக்கி னுனன் னவனுமுள் எயர்ந்தி ருந்தா னிருபபக வழக்க மூட னெழுந்தன னிவவா றேத.

பெரிய பல்வைய விரும்பும உன்ருல தேவதையானது, உன்மக்களைய வது மனைவிசையாவது வெட்டிப் பலியிடும்படி கேட்கில், நீ அப்படிச செய வையோ இழிபலிழடே ! கூறவாயாக வெணனுந தம்முடைய உறுதிவாக கியத்தை முழங்குமபடி செய்தனர். அந்த மூடனும் உற்சாகமின்றி யிருந்த னன். (பின்பு) இரும்புபோன்ற கடினசித்தமுள்ள வழக்கமுடன் பின்வரு மாறு கூற வெழுந்தனன்.

[“ பிள்ளை யில்லவளை ” எனவே, பிறவுயர்களைப் பிள்ளைகட்கும், பிரிய முள்ளவர்கட்கும் கோராக நினைக்கவேண்டு மென்பது போதரும்.] (உகஎ)

க௦. வழக்கமுடன்வாதமும், குருமறுப்பும.

கக. துணைமுடன்வாதமும்.

எங்கண்முன் னவரு னுண்ட வழக்கமே யெனைக்கு மாதல் பங்கமின் னெறியா மென்று பகர்தலும். வித்யா ரண்ய புங்கவ னவனை நோக்கிப் பொறியிழந் தேபுன் முன்னோர் துங்கமின் மலமே நாளுஞ் சாமந்தறு காசு பெற்றே.

உயந்ததுண் டெனியிற் நரணி யுமமதை யேசெய் வாயோ சமந்தனே யெனவன னோனும வாய்திறந் திலன்பின னென்கு கைநந்தெழு துணைமு டன்று என்குடி யார்க ளுணுண் னைந்தரா காரே னுனு மறுபபலவ ளுனை யென்றான்.

எங்கன் முன்னோ மாமிசம புசித்தது வந்தனர் : அல்வழக்கமே யெனை குமாதல் குறறியில்வாத மாக்கமாகுமென்று கூறியவுடன் வித்யாரண்யரை னும் ஆசிரியர், அந்த மூடனைப்பார்த்து உன் முன்னோர் அறிவிழந்து பிரதி தினமும் தூர்க்கந்த மலத்தை யே சமந்து தினமொன்றறகுக் கேவலம் ஆறு செம்புககாசு கூல்பெற்ற.— (உகஅ)

ஜீவனஞ் செய்துவாத வழக்கமுளதாயின், இப்போது நாகரிக முடைய வறையிருக்கின்ற நீயும் அத்தத் தொழிலையே செய்வாயோ பின்ளாய் என்ன, அந்தமூடனும் அதன்மேல் வாய்திறவா திருந்தனன். அதன் பின்னர் இவ் வாத துமஸங்களால் மணம்புண்ணகி (நாம் இது சொல்லிப் பார்ப்போ மெ னுங் கரு ததால்) அகநுணமெழுந்த துணைமுட னுனவன், நம்முடைய குடியி ழுள்ளாரா புலால் புசியாதவராகீரல், நானும் அப்புலால் நீக்குவே னென் னான் (உகக)

குருமறுப்பு.

என்னலும் வித்யா ரண்ய நேசுளோய் வழக்க மூடன்
பின்னவ னாகு நீயப் பிழையற்கோ தியதைத் தானே
யுன்னகத் துணர்தி யென்ற னவனுமுன் ளுடைந்தி டைந்தான்
பின்னரங் கிருந்த குஞ்சிப் பிடர்விதி வாத மூடன்.

இவ்வாறு துணைமூடன் கூறலும் ஆசிரியன்-வித்யாரணயனார், பாவியே!
வழக்க மூடனுக்குத் தமபியாகும் நீ அந்தப்பாங்குகுக் கூறிய நியாயத்தையே
எழுச்சியுள்ள மனத்தினுணர்ந்து கொள்வாயாக வென்றனர். அவனு மணக்க
மிறந்து விலகினன். பின்பு, அங்கிருந்த பிடரியிற் றொருகுங் குடுமியுள்ள
விதிவாதமூட னென்பவன்,— (உஉ௦)

கஉ. விதிவாதமூடன்வாதமும், குருமறுப்பும்.

கதுமென வெழீஇ நின்றிக் கடுஞ்சைவர் பலவா றுய்நன்
மதியரை யேய்க்கின் றாரிம் மண்ணினி லவர வர்க்காம்
விதிவழி நடக்கு மெல்லாம் வீணிவ றுரைக ளென்றான்
பதியருட் குருவன் னேனைப் பார்த்திது பகருந் றானால்.

விவரமாக வெழுந்து நின்ற, இந்தக்கடுஞ்சைவர் பலவகையிலும் நல்ல
புத்திரமண்களா யெனக்கு முன்னெழுந்து பேசியவர்களை யெல்லாம் ஏய்க்
கின்றனர். இப்பூவுலகில் அவரவர்க் கேற்பட்ட விதிப்படி எல்லா வியவகா
ரங்களும் நடக்கும். ஆதலின், இச்சைவர் கூறியவை யனைதும் அப்பிர
யோஜனமே யாமென்றான். அதுகேட்ட பதிப்பொருளாகிய சிவபரஞ்சடரி
னருளைப் பெற்ற ஆசிரியரானவர் அவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறத்
தொடங்கினர். (உஉ௧)

உன்றனை விடாது பற்றி யுனதுகண் களைக்க லக்க
வின்றொரு வணையிங் கேவு கின்றன மிதுவு யந்தத்
தொன்றெனும் விதியென் றேசும் மாவிருந் திடநீ வேண்டு
மென்றனைவனும்வெள்குந் திடைந்தன னகைத்தார்பல்லோர்.

(நீ ஓடினும்) உன்னை விடாமற் பிடித்துக் கொண்டு உனது கண்களைக்
கலக்கிக் கெடுப்பதற்கு இங்கொருவனை யிப்பொழுதே ஏவுகின்றனம். (அவ்
விதகாரியத்தை அவன் செய்கையில்) இதுவும் அந்த ஜெழுனும் விதியே
யென்று (சித்த சமாதானத்தோடு) அவனை மீறாமலும் அவனுக்கொரு தீயகு
செய்யாமலும் அசைவற நீ யிருக்கவேண்டுமென்று கூறினர். அது கேட்ட

அவனும் (நமதுபேச்சு நமக்கே கேடுவீளைக்கின்ற தெனுகு கருத்தால்) வெட்கி விலகினான், அதுகண்டு அங்கிருந்த பலரும் நகைத்தனர் (உஉஉ)

உற்றபாவமொழிக்குமா றுணர்த்தல்.

மேற்படிவிரூத்தம் வேறு

இப்படி மூடர்கள் சுத்திய யர்ந்தபி னிகழ்வுத ணந்தகுரு துப்புறு மாணவ கன்முக நாடுபு சுருணமு னோயினிநீ யெப்படி யுஞ்சுக பக்குவ னாயினை யெநனமெ னிற்றனது தப்பைநி னைந்துப யந்திடு கின்றவொர் தருமம்வி னைந்தமையின்.

இவ்வீதம் மூடர் பன்னிருவரும் கோஷித்து ஒய்த்ததற்பின் அவர்களைப் பரிஹரிப்பதை விட்ட பரமகுருவானவர், சமர்த்தனாகிய சீடன் முகத்தை நோக்கி நற்குணமுள்ளோனே! இனி நீ எப்படியாயினுஞ் சுகம்பெறு பக்குவத்தை யடைந்தனை. எக்காரணத்தால் லெனனில், “தன் குற்றத்தை நினைந்து அதனு லுண்டாகுதன்புக்கு அஞ்சியிருப்பதாகிய சற்கீடவிலக்க ணம் நின்னிடத துண்டான தன்மையால்”

[“தனது தப்பைநினைந்துயந்திடுகின்றவொர் தருமம்வினைந்தமையின்” என்றதிலுள்ள தருமமானது மநுஸ்மிநீதி கக - ம் அததியாயத்து உஉஅ - ம் சுலோகம் “ பாவஞ்செய்தவன் தான் செய்த பாவத்தை எப்படி யெப்படிப் பலரிடத்திலுஞ் சொல்கின்றனனே அவன், அப்படி யப்படியே பாம்புதேலி னின்று நீகருவதுபோலப் பாவத்தினின்று நீகருகின்றனன் ” என்றும் ; உஉக - ம் சுலோகம் “ பாவஞ் செய்தவனது மனம், எப்படி அந்தப் பாவக் கை நிந்தித்துக்கொண்டு பச்சாத்தாப்படுமோ அப்படியே அந்தப் பாவமும் அவனை விட்டு நீகரும்” என்றும் அருத்தமாமாற்றினும் பெறுதும்.] (உஉக)

பாவமெ னானினை வோரிட மேபல பவமுறு மென்றுயர்நூல் யாவந வின்றிடு மென்பவர் சொற்களை யமனென வேநினைதி சீவனி னைப்பினி மைப்பது மாசறு சிவனது செயலாகா தானியு ருக்களை யேனுக ரேலினி யருள்விர தம்பிடியே.

“இது பாவமென்று நினைப்போ ரிடத்திற்குள் பலபாவங்களுஞ் சேரும் : (அப்படி நினையாது மனம்போன வண்ணம் எவ்வித காரியஞ் செய்யினும் பாவமே யணுகாது) என்று மேலான சாஸ்திரமெல்லாம் முறையிடுகின்றன” என்பார் வார்த்தைகளை இயமனென்றே நினைப்பாயாக. ஜீவபோதத்துடன் செய்யப்படும் ஜீவகீசேயல் அனாதிமல முத்தனாகிய சீவகீசேயலாகாது. இனி, பிரானிகளைக் கொல்லாதிருப்பாயாக, அவற்றின் ஊனை

புண்ணைதிருப்பாயாக இருத அஹிம்ஸா விரதவழி யுண்டாகுந் தீவநூட்டப்
த்தை யதுஷ்டிப்பாயாக. (உஉச)

மேற்படிவிர்த்தம் வேறு.

இந்நயத்த வருணலைப் பலகாலும் படித்துரைக்கு மியல்பி னாலுந்
தந்நலத்துக்கெனவுணுண்பவஹையதைவிடப்புரியொர்தருமத்தாலும்
பொன்னையளித் துயிர்காத்தல் புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவி னாலு
முன்னிழைத்த கொலைமறமு மூன்புசித்த தலைமறமு முடுகி யோடும.

உயிர்க்கு உறுகிப்பயனைப் பயகரும் இந்த ஜீவயாகனுவியாசந்தைப்
பலகாலும் தானும்படிநதுப் பிறர்க்கும் போதிககுந் நன்மையினாலும், சுய
நன்மைக்கென ஆனருந்துபவஹை அவ்வருந்தலை விட்டொழிக்குமபடி செய்ய
புஞ் சமானமற்ற தருமந்தினாலும், விலைகொடுத துயாகாத்தல் கங்கை முத
லாய புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்தலாகிய அன்பினாலும், முதலிற்
செய்த கொலைப்பாவமும், அக்கொலைக்குக் காரணமாய்ப் பின்பு ஊன்புசி
த்த பிரதானபாவமும் விரைந்தோடும

[காசிகண்டம்.—

“ஆதி யுகத்தில் யோகத்தான முதலிய டையு மதன்பின்ன
ரோது முகத்தி லருந்தவந்தான் முதலி யுளதா மோங்கரிய
சோதி ஞானத் தான்முதலி மூன்ற முகத்திற் றனனுமுயி
காத லோடுவ கலியுகத்திற் கங்கை படியின் வீடடையும.”

என்றியம்புமாறு ஜீவான்மாவானது, — கிருதயுகத்தில் யோகத்தினை
லும், திரேதாயுகத்தில் தவத்தினாலும், துவாபரயுகத்தில் ஞானத்தினாலும்,
கலியுகத்தில் கங்கை ஸ்நானத்தினாலும் சிவாதிகய மோகும் அடையாதகக
தாகலின், இக்கலியுக நோக்கி, “புனிதகங்கை யாதிபடி புரிவினாலும்” என்
றனர் ஆசிரியர். “ஒருவன், அந்தக் கங்காநதியில் மூழ்கற் கேக உறுதியாய்
நினைத்தவுடன் பாவமெல்லாம் அவனைவிட்டு நீங்கி, இனி யெங்கே செல்
வோமென நினைக்கும்.” எனும் அருத்தத்தைத் தாத்தக்க,

“கடவுட் கங்கை நதிப்படிவான் செல்ல வொருவன் கருதுமுன
மிடர்கூர் பாவ மவனையொழிந் தியாண்டுச் செல்வோ மெனக்கருதும்
வீடய மதனின் மனம்போகா தடக்கி ஞான வெறுவெளியி
லடையு மவருங் காசிகநக ரடைவார பெறும்பே றடைவாரால்.”

எனும்செய்யுளை, அக் காசிகண்டந் தருமாற்றால், புண்ணியநதி பலவறு
றன்னஞ் சிறந்து விளங்கும் அக்கங்கையைப் “புனிதகங்கை” எனறு

முற்பட அங்கனம் விதத்து “ முன்னிழைத்த கொலைமறமு மூன்புசிதத தலைமறமு முருகி யோடும் ” என்று கூறியருளின ரென்க.] (உஉ௬)

நல்லிந்தம்.

முத்தியை யீயு முதற்பொரு ளேநற்
புத்தியி லாது புலைத்தொழில் செய்தே
னத்துகள யாவு மறுத்தரு ளென்னும
பத்தியு நீநனி பண்ணுதல் வேண்டும்.

மேகாஷ்டைக் கொடுத்தருளும் பதிப்பொரு ளாகிய முதற்பொருளே! நல்லறிவின்மையாற் புலையர் செய்யுங் கொலையையும் புலையையுஞ் செய்து வந்தேன், அவற்றாலுண்டாகும் பாவமனைத்தையும் நாசஞ்செய்தரு ள வேண்டும் என்னும் பிரார்த்தனையுடன் மனமொழி மெய்களாற் சருவேசரளித்த துப் பத்தியையும் விசேஷமாகச் செய்துவரல் வேண்டும். (உஉ௭)

அருளற முள்ளவ ரைக்குக னடியோ
திருவுள முள்ளவ ரைத்தரி சியருட்
ருருபர சங்கர குண்டல் குமர
பருளறு வென்றுமை யென்றன் னாகிழ்வால்.

ஜீவகாருண்ய வொழுக்கமாகிய தாமாதுஷ்டானதை யுடையாரையும், சர்வாத்மாக்களின் ஹிதாய குஹையின் கண்ணே வசிக்குக காரணத்தாற் குஹை எனுமொரு திருநாமத்தைக் கொண்ட ஸ்ரீசுப்பிரமணியக்கடவுளது ஸ்ரீபாதா விநாயகனை ஆச்சிரயக்குந் திருவுளமுள்ள வரையுந் தரிசிப்பாயாக. உலக முய்யவேண்டுமென்னுங் காருண்ய மேலீட்டினால் ஞான சாரியராக வெழுந்தருளி னோர்க்குள் அசியுத்திருஷ்ட மாணவனே! சதுர்த்த சந்திரிபாதாககு அனாதியாகிய மூலாஞ்ஞானத்தை யொழித்துக் காஷ்ட டாக்கினிபோலக் கலந்திருக்குஞ் சிவத்துவாபிவியக்தி யென்னுஞ் சமான ரிதிமாகிய சறகாரியத்தைச் செய்தருளுபவனே! (இருசெவ்விலுஞ் சோம சூரியர்களுக்குச் சமானமான தேஜுளோடு கூடிய) குண்டலங்களை ய்ணிக தவனே! பரம மாதாவாகியும் பரம பிதாவாகியு மிருப்பதன்றிக் குமார ரூபமாகியு மிருப்பன் அஃதப்பரமனென் றறிந்து உலகம உஜ்ஜீவிக்கும்படி குமார ரூபமுங் கொண்டிருக்குங் குமாரக்கடவுளோ! நீ யென்னுள் இதுகாறுங் கலந்திருந்தமையையும், அப்படிக் கலந்திருந்து அடியேனுக்குச் செய்து வந்த பரமோபகாரங்களையும் அறியுந்திறஞ் சந்தேனுமின்றி அபலனா யிருந் தன்னே அறியவொட்டாது மறைத்துவைத்த மூலாஞ்ஞான ஆணவமல ததை, ஞானமாகிய வானையெனக்கருளி, அதுகொண்டு அறுத்தெறியும்படி நீ யற்குகாருஞ் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பாயாக வென்று சிந்த சத்துஷ்டியுடன் ஆகஞாபித்தனர். (உஉ௮)

சீடஸ்வழிபாடு முதலியன.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரித்தம்.

இப்படி யாசான் சொற்ற யாவையுஞ் சீடன் கேட்டுத்
துப்புடை யருளின் மார்க்கஞ் சொல்லிய குரவர் மீள்
யப்புட னலர்கள் கொண்டுன் னடியருச் சிப்போர் கட்டு
மிப்படி வணங்கு வேனென் றிறையடி வீழ்ந்தெ முந்தான்.

இவ்வாறாக ஆசிரியருளிச்செய்த அனைத்தையுஞ் சீடன் கேட்டு, ஆத்ம
லாபமாகிய பெரும்பயனைத் தரும் ஜீவகாருண்ய மார்க்கத்தை யறுக்கிர
கித்த ஆசிரியர்களுக்கு னிம்ஹம் ஒத்தவரே ! சுததஜலம், குற்றமற்ற புஷ்
பங்கன் (இன்னுமுள்ள புஜாத நிரவியங்கன்) உடன் உம்முடைய பாதங்களை
யருச்சிப்போர் யாரோ அவர்களுக்கும் இப்படியே நமஸ்காரஞ் செயவே
னென்று ஆசிரியருடைய பாதங்களில தண்டாகாரமாக வீழ்ந்தெழுந்
தனன். (உஉஅ)

மற்றவை வினவ நானே வருதியென் றினிய வார்த்தை
சொற்றிட வேண்டு நீயுன் றுவருறு வாயா லென்றான்
பற்றுடை யவனைப் பார்த்தப் பண்ணவ னவ்வா றேறதி
முற்றருள் குருகு கேசன் முழுதுநன கருள்க வென்றான்.

(பின்பு) மற்ற விஷயங்களையுங் கேட்டறிய நானேவரக கடவாயென்று
தங்கள் வாயால் மதரமொழியான கட்டீளைய அருளிச்செய்ய வேண்டு
மென்றான். குருபகதியுள்ள அந்தச் சற்சீடனை அந்தத் தெய்வமொத்த ஆசி
ரியரும் பார்த்தருளி அப்படியே ஆக்ஞாபிதது, “மோகூத்தை யில்லையென
தளிக்கும் வானற்றனமையினாய்ப் பரமகுருவா யிருக்கா துஷேஷனுனவரீ
சகல் சம்பத்தையும் பிரசாதிடபாராக ” என்றசீர்வதித்தனர் (உஉக)

வாழ்த்து.

பன்னிரு தடந்தேதா ளெந்தை பாதமென் கமலம் வாழ்க
தென்னவீர் *திருவ தேவ சேனையங் குறமின் வாழ்க
மின்னயி னவிரம் வாழ்க வியனரு ணகிரி வாழ்க
பன்னருட் குரவர் வாழ்க பரிவுடைச் சீடர் வாழ்க.

* “ திருவ ” என்றதிலுள்ள அ - அசை. “ திருவமன்னவன் ” எனச
சிந்தாமணி இலக்கணையாரிலம்பகம் சஉ - ம் செய்யுட்கண்ணும் வருவது
காண்க.

எல்லாத் தேவர்களுங் கொடுக்கும் பேறுகளைவிட விசேஷமாகக் கொடுக்கும் உதாரணமாயா ரென்பதற்கு அறிஞரியாகப் பன்னிரண்டு விசாலமான கரங்களுள்ள ஸ்ரீ ஷண்முகப்பெருமானையுள் என் பரமபிதாவின் பாதசரோருகம் வாழக்கடவன. அழகுக்கழகு செய்யுந் தன்மையவாகிக் கண்டோருள்ளதைக் கவரு மிலகடிணங்க ளினைத்து மமைத்த ஸ்ரீ தேவசேனையாரும், குறவர்குல மீடேறவேண்டு மென்னுங் கிருபா விசேஷத்தால் அக்குலமடந்தையாக அழகெலாம்பிறகவவதரித்த ஸ்ரீ வல்லீதேவியாரும் வாழக்கடவர். மின்னலொத்துப் பிசகாசிக்கும் வேலாயுதம் வாழக்கடவது. மயில்வாகனம் வாழக்கடவது. ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளையே வழிபட்டுக் கல்விபறிவுகளின் மேம்பட்டுப் பிறவாப்பேறுபெற்ற ஸ்ரீ அருணகிரிநாதவள்ளலார் வாழக்கடவர். ஹிந்தாபதேசஞ்செய்யுங் காருண்யமூர்த்திகளாகிய ஜகாதீயர்கள் வாழக்கடவர். குருபக்தியுள்ள சீடரும் வாழக்கடவர். (௨௩௦)

ஆகப்பாயிர முட்படத் திருச்செய்யுள் - ௨௩௫.

௨௧ - வது

ஜீவயா தனையைக்குறித்தவியாச மூலமுமுரையு

முற்றுந்நள.

குமரகுருபரன் நிருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூன்மூலம்:— கலியுகம் ௫௦௦௪ - ல் நிகழ்ந்த சுபகிருதுண்டு ஆவணிமீ ௧௯௨௨ புதவாரம் சென்னையிற் பாடி முடிந்ததாகும்.

மகாமகோபாத்தியாய்
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் விலையம்,
சென்னை - 600090.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்,	வரி,	பிழை.	திருத்தம்.
கக	௩	வாக்கியத்தின். பொரு	வாக்கியத்தின்பொரு
சஉ	உஉ	சசனுக்கென ஒருமீனையெ	ஒருமீனை யீசனுக்கென
...	உ௩	[டுத்து	[வெடுத்து
ருக	ச	வமாகச்செய்த	வகமாகச்செய்த
ருஎ	சு	ரவ்வமய	ரவ்வமைய

வி ள ம் ப ர ம்.

இவ்வியாசத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்-சுவாமிகளா லருளிச்செய்யப்பட்ட நூல்களில் இன்றுகாறும் பல்லோரானும் அச்சிடப்பட்டவை பல. அவற்றுட்சில:— சென்னை வைத்தியநாத முதலியார் தெரு 10 - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் கா. ஆதிதேசவ முதலியாரது “வேதாந்தசித்தாந்தசமரச விஸ்தாரசாஸ்திரங்கள்” எனும் பிரகடனத்தி னன்கு விளங்கும்.

இந்த உக - ம் வியாசம்— சென்னை அருணாசலமுதலியார் தெருவி லுள்ள பண்டிதமித்திர யந்திரசாலையிலும், திருவனந்தபுரம் புத்தன்சந் தைத் தெருவிருக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, நரசிங்கமூர்த்திப் பிள்ளையவர்கள் குமாரர் N. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்க ளிடத்திலும் கிடைக்கும்.

மகாபகவதாரா. டாக்டர்

உ. வே. சாஸ்திராலயம் கால் நிலையம்

